

«Jeg poster ikke porno»

*En kvalitativ studie av unge norske kvinners digitale sex-
arbeid på plattformen OnlyFans*

Astrid Rokstad

Masteroppgave

Høsten 2022

Sosiologisk institutt ved

Universitet i Bergen

Førord

Når jeg startet å skrive på masteroppgaven min høsten 2021, ville jeg aldri trodd at jeg fortsatt satt her og arbeidet med den høsten 2022. Om det er noe dette året har lært meg, er at livet er skjørt, og noen ganger hender det helt uforutsette ting som snur opp ned på alt. Men i alt det mørke, er det også lys, og man må virkelig aldri gi opp når livet går en imot. Jeg er stolt over alt jeg har kommet meg gjennom dette året, og jeg er uendelig takknemlig for alle som har vært her for meg. Ikke minst er jeg stolt over å levere min masteroppgave det samme året jeg har reist meg opp fra den aller tyngste tiden i livet mitt. Nå kan det bare gå oppover!

Jeg vil starte min takkerunde med å si tusen takk til mine informanter! Takk for at dere la deres tillit hos meg, og snakket så åpent om dere selv og deres erfaringer. Uten dere ville det ikke vært noen oppgave.

Takk til Ann Elise Widding Isaksen for din veiledning, gjennomgåelse av oppgaven og nyttige innspill underveis.

Kull 20! Dere er virkelig legendariske. Takk for latter, tårer, fester, klemmer, adjektivhistorier, fredagspils og fine samtaler. Dere har fått meg til å føle meg sett, og har gjort de to studieårene mine i Bergen til de beste årene som student – uten tvil!

Det er også på sin plass å takke familien min for den uendelige støtten jeg får i alt jeg drømmer om, og ikke minst i alt jeg gjør. Livet blir lettere når jeg har dere i ryggen.

Jeg vil også takke venninnegjengen fra hjemlassen Smøla, som gjennom alle år har vært der for meg. Selv om vi nå er blitt spredt over hele landet, er dere alltid en bit av hjemme for meg. Det er godt å ha en gjeng som dere når livet blir vanskelig, eller man bare har lyst å le litt sammen med noen.

Til slutt - en takk til *alle* de andre vennene og fine folkene jeg har i livet mitt. Cecilie og Laura, dere fortjener å bli nevnt her.

God lesing!

Sammendrag

Salg av seksuelle bilder og videoer på plattformen OnlyFans har de siste årene økt kraftig i popularitet, særlig under COVID-19 pandemien. Selv om plattformen i hovedsak er ment for at fans skal få et nærere forhold til ulike kjendisers liv, har plattformen blitt en viktig inntektskilde for ulike sex-arbeidere. På grunn av COVID-19 pandemien valgte mange sex-arbeidere å gå over til å selge seksuelle bilder og videoer over internett, heller enn å selge sex fysisk. Plattformen har også skapt gode muligheter for nye sex-arbeidere som enda ikke har etablert seg i markedet. Til tross for dens popularitet, har plattformen de siste årene vært utsatt for stor kontrovers både nasjonalt og internasjonalt. Mange mener det er blitt for enkelt og normalisert å produsere og legge ut eget seksuelt innhold på internett. I oktober 2021 kom OnlyFans med beskjeden om at alt seksuelt innhold skulle utestenges. En slik omveltning ville ha stor innvirkning på mange sex-arbeideres liv, i form av økonomisk tap, men også fysisk for de som måtte returnere til fysisk salg av sex. Like raskt som beskjeden kom, ble den trukket tilbake. OnlyFans fortsetter å være populær, men med en mindre grad av tillit fra sine brukere.

I denne oppgaven vil jeg undersøke hvordan og hvorfor unge kvinner tar i bruk plattformen for å selge eget seksuelt innhold i form av bilder og videoer. Den overordnede problemstillingen er: *Hvordan og hvorfor tar unge kvinner i bruk plattformen OnlyFans for å dele bilder og videoer med seksuelt innhold?*

Datagrunnlaget baserer seg på 5 kvalitative intervjuer med unge norske kvinner som publiserer seksuelle bilder og videoer aktivt på OnlyFans. Alle informantene er relativt nye på plattformen, og har publisert seksuelt innhold der i ett år eller mindre. Oppgaven er i stor grad eksplorativ, og tar utgangspunkt i en *Grounded-Theory* tilnærming, hvor dataen har vært sentral for oppgavens retning. Det at alle informantene var såpass nye på plattformen, skapte en interessant aspekt rundt hvorfor de hadde startet, og hvorvidt og hvor lenge de så for seg å fortsette med sex-arbeidet på plattformen.

Informantene tok i bruk en rekke nettsider og plattformer for å reklamere for egen profil. Det inngikk mye tid i markedsføring, for å skaffe flere kunder. Informantene er en del av plattform-økonomien, noe som skapte en stor individuell konkurranse mellom profilene. Kundene hadde stor makt, i form av informantenes inntekt og popularitet. For å lykkes måtte man produsere mye innhold, men ikke nødvendigvis la dette gå ut over kvaliteten på innholdet. Informantene publiserte seksuelt innhold flere ganger i uken, opptil flere ganger

hver dag. Noen av kundene ønsket et nærere forhold til informantene, i form av samtaler og spesialinnhold som samsvarte med kundens fetisjer.

Alle informantene rapporterer at de motiveres av penger. Noen av informantene fortalte at de i hovedsak ble motivert av at arbeidet opplevdes som gøy, eller ga økt selvtillit. Det var kun én informant som hadde OnlyFans som sin hovedinntekt. For de andre informantene var OnlyFans en bi-inntekt ved siden av studie eller annet arbeid. Alle informantene opplevde at fortjenesten var størst i starten, for så å gradvis synke. For å ikke miste popularitet, måtte informantene tøyne sine moralske grenser over hva som var greit å poste.

Grensedragning var sentralt i arbeidet. Informantene setter grenser for hva de vil vise på profilen, men de setter også grenser mellom seg selv og andre, samt sitt innhold og andres innhold. For å unngå noe av stigmaet sex-arbeidet førte med seg, omtalte de eget innhold i formildende termer, og forsøkte å unngå «pornografi»-begrepet. På denne måten forsøkte de å legitimere eget arbeid og egen moral. De to mest sentrale kroppsdelene i kundenes grensedragning var ansikt og kjønnsorgan, og disse ble sjeldent vist, særlig sammen. Det å skulle vise begge deler i sitt innhold, virket å være den største grensen å trække over, rent kroppslig, men også moralsk. Kunden var den største pådriveren for å dytte informantenes grenser, og slik få tilgang til mer eksplisitt innhold. Kunden utøvde en stor økonomisk makt, som hen kunne bruke til sin fordel. Om man ikke produserte det innholdet som kundene ønsket, kunne det føre til økonomisk tap og mindre popularitet på plattformen.

Det å være selvstendig sex-arbeider på OnlyFans bringer med seg ulike former for risiko. Informantene utøvde flere strategier for å verne seg fra disse. Informantene ønsket både å verne seg selv, men også sin partner og familie, fra stigmaet arbeidet kunne bringe med seg. OnlyFans gir noe sikkerhet i måten plattformen er bygd opp på, hvor innholdet som publiseres er beskyttet av en betalingsmur og slik ikke er åpen for ikke-abonnenter. Informantene måtte selv aktivt sikre sin anonymitet. Dette omhandlet i hvilken grad andre kunne få tak i deres personlige informasjon, samt holde kontroll over eventuell illegal deling. Informantene uttrykte en uro over deres fremtid, både økonomisk og sosialt. Ved å ta utdanning, eller være i annet betalt arbeid, kunne informantene føle en større trygghet rundt egen fremtid.

Antall ord i hovedteksten: 34 428

Innholdsfortegnelse

Kapittel 1: Introduksjon	7
1.1 Bakgrunn for oppgaven.....	8
1.2 Problemstillinger	9
1.3 Begrepsavklaringer	10
1.3.1 Sex-arbeid	10
1.3.2 Seksuelt innhold.....	11
1.3.3 Plattformøkonomi	11
1.4 Retningslinjer på OnlyFans	13
1.5 Oppgavens gang	14
Kapittel 2: Kontekst	15
2.1 Sex som handelsvare.....	15
2.2 Digitaliseringen av sex-arbeid	17
2.3 Lovgivninger og kontroverser	18
2.4 Tidligere forskning.....	20
2.4.1 Interaktiv porno	20
2.4.2 Amatørporno	21
2.4.3 Motivasjonsfaktorer for sex-arbeid	22
Kapittel 3: Teoretisk rammeverk	23
3.1 Emosjonelt arbeid	24
3.1.1 Overfladisk og dypt skuespill	25
3.1.2 Kostnaden av emosjonelt arbeid og det falske selv	25
3.1.3 Statusvern	26
3.2 Stigma.....	27
3.2.1 Synlighet.....	28
3.2.2 Overføring av stigma.....	28
3.3 Symbolske grenser.....	29
3.3.1 Moralske grenser	29
Kapittel 4: Metode	30
4.1 Intervjuguide.....	30
4.2 Rekruttering og gjennomførelse av intervju	31
4.2.1 Presentasjon av informanter	34
4.3 Reliabilitet og generalisering.....	35
4.4 Analysestrategi	36
4.5 Etikk.....	37
4.5.1 Refleksjon.....	38
Kapittel 5: Arbeid	38
5.1 Motivasjon.....	39
5.1.1 «Folk vil bare ha penger»	40
5.1.2 «Jeg gjør ikke dette kun for pengene»	41
5.2 Produksjon	43
5.2.1 Tidsbruk.....	46

5.3 Markedsføring.....	48
5.4 Kunden	50
5.4.1 Å skape kunden	50
5.4.1 Å beholde kunden.....	51
5.4.3 Den vanskelige kunden	54
5.5 Oppsummering.....	56
Kapittel 6: Grensedragning og stigmaforvaltning	57
6.1 «Jeg poster ikke porno»	58
6.1.1 Arbeidsstigma	60
6.2 Å sette grensen: ansikt og kjønnsorgan.....	61
6.2.1 Ansiktets betydning.....	62
6.3 «Det er egentlig bare selvrespekten som stopper meg nå»	63
6.3.1 Tøying av egne moralske grenser	64
6.3.2 Kunden som grenseflytter.....	65
6.4 Oppsummering.....	65
Kapittel 7: Risiko-forvaltning	66
7.1 Identifisering av risiko	68
7.1.1 Illegal deling.....	68
7.1.2 Stigmatisering	69
7.1.3 Fremtid og økonomi	71
7.2 Opprettholdelse av risikovernet	75
7.2.1 Vanmerke bilder og videoer	75
7.2.2 Ikke-fysisk	75
7.3 Redusering av langvarige konsekvenser	77
7.3.1 Informasjonskontroll overfor nære relasjoner	78
7.3.2 Utdannelse og annet betalt arbeid.....	80
7.3.3 Anonymitetsbevarelse	81
7.4 Oppsummering.....	83
Kapittel 8: Avsluttende diskusjon	84
8.1 Videre forskning.....	87
7. Litteraturliste	89
Vedlegg 1: Intervjuguide	92
Vedlegg 2: Informasjonsskriv	95
Vedlegg 3: Flyer på Facebook.....	98

Kapittel 1: Introduksjon

Høsten 2021 kom nettsiden OnlyFans ut med en nedslående beskjed for sex-arbeidere på plattformen. Fra oktober 2021 skulle alt seksuelt innhold på plattformen utestenges. Dette vekte store reaksjoner, særlig blant de som livnærte seg av inntektene fra plattformen gjennom produksjon av seksuelt innhold. En slik avgjørelse ville føre til at mange digitale sex-arbeidere plutselig stod uten inntekt. Samtidig hadde COVID-19 pandemien ført til at mange hadde mistet arbeid, og slik viktig inntekt. Avgjørelsen skapte debatt både nasjonalt og internasjonalt. Med en usikker fremtid, var mange sex-arbeidere redd for å måtte gå over i å selge sex fysisk, heller enn digitalt. I løpet av pandemien hadde OnlyFans blitt kjent for sitt seksuelle innhold. Avgjørelsen kom derfor brått på, da de største inntektene til plattformen kom fra nettopp denne typen innhold de ønsket å fjerne. Kun noen dager etter beskjeden, snudde plattformen. På udefinert tid skulle de beholde de gamle retningslinjene, men la frem at nye og strengere regler kunne komme på et senere tidspunkt. Innen kontra-beskjeden ble gitt, hadde mange brukere forlatt plattformen, og gått over til lignende plattformer, som «Fansly»¹. Tilliten brukerne hadde til plattformen var blitt svekket.

Plattformen OnlyFans ble startet av Tim Stokely i 2016, og er eid av Fenix International Limited, som er registrert i England og Wales (OnlyFans, 2021). Fra tidligere hadde Tim Stokely vartet web-kamerasider for mykporno (Nagel, 2021, s. 395). OnlyFans er en blogg-lignende plattform hvor hvem som helst over 18 år kan opprette en bruker. Som bruker kan man velge å bli en skaper av innhold, det plattformen kaller en «creator», eller å følge andre innholdsskaper for å se deres innhold, og slik være det plattformen kaller en «fan».

Plattformen tar 20% av inntektene til hver bruker som skaper innhold, noe som gjør nettsiden lukrativt når det kommer til å tjene penger på å publisere innhold. Andre nettsider tar gjerne en større prosent av inntjeningen til hver bruker. Den kjente nettsiden Youtube tar for eksempel hele 45% av inntekten til hver innholdsskaper. Særlig under COVID-19 pandemien fikk OnlyFans en rask vekst. I april 2020 fikk nettsiden en 75% økning i antall brukere, noe som er et snitt på 200 000 nye brukere hver dag (Nagel, 2021, s. 396).

Selv om OnlyFans hovedsakelig er blitt kjent for sitt seksuelle innhold, reklamerer siden for at hvem som helst kan starte en bruker, for hvilket som helst slags innhold. Dette kan

¹ Fansly er en lignende plattform som OnlyFans, etablert i 2020. Plattformen tar like mye prosent fra hver innholdsskaper som det OnlyFans gjør.

eksempelvis være bakevideoer, kunst, treningsvideoer eller sangvideoer. Det seksuelle innholdet er ikke en del av hva OnlyFans fronter utad eller reklamerer. Nettsiden er også veldig lukket, selv om man oppretter bruker. Noe av det som skiller den fra andre nettsteder, er at det ikke er mulig å søke opp brukere på plattformen via søkemotor. Dette gjør at man må følge en lenke publisert på en annen nettside for å få tilgang til spesifikke profiler.

1.1 Bakgrunn for oppgaven

Mitt valg av masteroppgave bunner primært i en interesse for arbeidssosiologi. At dette skulle ende i en oppgave rundt nettopp sex-arbeid, var noe mer tilfeldig. På mange måter er oppgaven et produkt av COVID-19 pandemien. Helt siden OnlyFans startet å vokse i popularitet i starten av pandemien, har det vært en plattform jeg har visst eksisterte. Flere og flere reality-deltakere tok i bruk plattformen, og reklamerte om egne profiler til sin følgebase. Der la de ut det de kalte for «eksklusivt innhold», noe som rammet alt fra lettkledde bilder, til nakenbilder- og videoer. Det var hovedsakelig igjennom norske reality-kjendiser jeg begynte å reflektere over den økende interessen for plattformen. Jeg merket at det var flere enn bare kjendiser som så OnlyFans som en mulighet, også folk uten etablerte følger baser bygde seg opp profil. I min egen omgangskrets er det blitt en gjentakende strofe å si «jeg får vel bare lage meg en OnlyFans» når det går trått med penger, eller man møter vansker i arbeidsmarkedet. Selv om det sies med ironi, er det alltid et underliggende snev av ekthet i det. Er det virkelig blitt så normalt med OnlyFans, at «hvem som helst» kan lage seg en bruker? Dette vekke en interesse i å utforske plattformen ytterligere.

Oppgaven bunner også i et ønske å skrive om noe dagsaktuelt. I samtaler med venner og familie, har jeg merket at OnlyFans skaper store diskusjoner. Det er både positive og negative meninger, men det jeg reagerer mest på er hvor sterke meningene ofte er. Jeg får responser om at det må oppleves som frigjørende, til at de som legger ut lettkledde bilder er «løse» og «oppmerksomhetssyke». Men hvem er det egentlig som selger bilder/videoer av seksuelt innhold på plattformen? Om man retter fokuset inn i en *norsk kontekst*, hvem finner man på den andre siden? Det er denne norske konteksten jeg ønsker å utforske. Selv om det er økende bruk av OnlyFans i Norge, har det ikke vært et tema til forskning her i landet. Gjentakende fokuserer media på penger og hvor mye produsenter av seksuelt innhold tjener på plattformen. Om vi går bort fra kroner og ører, ønsker jeg heller å se nærmere på hvordan arbeidet blir

utført, hvordan arbeidet påvirker de som foretar seg det, samt hvilke vurderinger man tar når man går inn i sex-arbeid.

1.2 Problemstillinger

Å finne problemstilling har vært en kontinuerlig prosess, fra den første oppgaveskissen ble tegnet. Helt i starten av idémyldringen var problemstillingen som følger: *Hvordan kan salg av seksuelle bilder og videoer av seg selv på internett sees som en type arbeid?* Etter hvert som jeg valgte OnlyFans som case, og fikk utført intervjuer med informanter, ble fokuset noe endret. Underveis i prosjektet har jeg gått bort fra diskusjonen hvorvidt det er en form for arbeid, og betegnet det som sex-arbeid. Siden salg av bilder og videoer med seksuelt innhold generer en inntekt, besluttet jeg derfor å kalle dette for et lønns-arbeid. Jeg ble mer interessert i *hvordan* informantene arbeidet på plattformen, og utforske deres erfaringer med kommersialisering, salg, markedsføring og profitt av arbeidet de utfører. Med dette fulgte hvordan man setter grenser og tar avgjørelser for hva man vil dele, og hvilke risikoer en slik type arbeid førte med seg. Det var også interessant *hvorfor* man velger å selge seksuelt innhold digitalt. Empiri og utvalg har derfor i høy grad formet min endelige problemstilling:

Hvordan og hvorfor tar unge kvinner i bruk plattformen OnlyFans for å dele bilder og videoer med seksuelt innhold?

Jeg har også flere underproblemstillinger, eller arbeidsspørsmål, som vil være til hjelp for å svare på den overordnede problemstillingen:

- *Hva motiverte informantene til å starte med OnlyFans, og hva skal til for å fortsette arbeidet over tid?*
- *Hvordan markedsfører man egen profil, og hvordan beholder man kunder?*
- *Hvilke former for grenser setter man i arbeidet, og endres disse grensene over tid?*
- *Hva slags risikoer fører arbeidet med seg, og hvordan demper man disse?*

Jeg ønsker gjennom problemstilling og underproblemstillinger å undersøke hvorfor unge kvinner velger å utføre digitalt sex-arbeid på plattformen OnlyFans, og hvordan dette arbeidet utføres, samt hva arbeidet bringer med seg av goder og utfordringer, både i og utenfor arbeidet.

1.3 Begrepsavklaringer

1.3.1 Sex-arbeid

I løpet av oppgaven vil arbeidet som utføres på OnlyFans knyttet til deling av seksuelle bilder og videoer, bli omtalt som en type sex-arbeid. Fra jeg startet prosjektet, var jeg innstilt på å unngå prostitusjonsbegrepet helt. Det er flere grunner for dette, men den viktigste grunnen er at det er et fysisk rettet begrep. Prostitusjon betegner et *fysisk salg av sex eller seksuelle tjenester i bytte mot goder, som oftest penger*. Det bærer også med seg en lang historie, hvor prostitusjon er blitt kriminalisert. Dette gjør at begrepet i seg selv innebærer en del stigma og skam. Sex-arbeid kan ses som et paraplybegrep for mange ulike måter å selge seksuelle tjenester, ikke kun fysisk. Begrepet er mer nøytralt, og anerkjenner salget av seksuelle tjenester som en type arbeid. Sex-arbeid kan betegne all form for salg av seksuelle tjenester, som blant annet stripping, pornografi, og telefon-sex (Ditmore, 2011, s. xviii). Som et paraply-begrep kan det også innebære fysiske former av salg, som for eksempel gateprostitusjon eller eskorte-service. Av disse grunner vil jeg i min oppgave se på det jeg kaller *digitalt sex-arbeid*, altså sex-arbeid utført over internett.

Det er kommet forslag til andre former for inndelinger. Henry og Farvid (2017) legger frem hvordan det blant annet er blitt foreslått en fordeling mellom direkte- og indirekte seksuelt arbeid. Dette har blitt brukt i forskjellige betydninger. Noen referer til indirekte seksuelt arbeid når det ikke er hovedinntekten til den som utøver arbeidet. Andre bruker indirekte seksuelt arbeid for å beskrive situasjoner hvor det ikke er direkte kroppslig kontakt, som for eksempel stripping på kamera (Henry & Farvid, 2017, s. 117). Henry og Farvid legger også frem et skille mellom *kroppslig arbeid* og *emosjonelt arbeid* for å referere til ulike former av sex-arbeid. De presiserer at begge disse formene for arbeid kan kreves i sex-arbeid (Henry & Farvid, 2017, s. 117). Å dele opp sex-arbeid i meningsfulle kategorier kan være vanskelig, da det er mange gråsoner. Å skille hva som er kunst og pornografi er heller ikke enkelt. Selv om pornografien har som mål å skape seksuell opphisselse, kan et bilde av en lettkledd modell ha den samme effekten. Noen vil derfor også legge vekt på hvilke *intensjoner* man har (Henry & Farvid, 2017, s. 118). Problemet med dette, er at det meste kan skape en seksuell opphisselse, for *noen* (Horley & Clarke, 2016, s. 150), også det som i utgangspunktet ikke har intensjoner om å gjøre dette.

1.3.2 Seksuelt innhold

I denne oppgaven kommer jeg til å bruke «*seksuelt innhold*» som begrep på hva slags materiale informantene legger ut på sin OnlyFans-konto. Med dette mener jeg bilder, videoer, og andre opptak som er «seksuelt ladet». Dette kan være alt fra flørting og oppstilte lettkledde bilder, til nakenhet og videoopptak av sex (Brown, 2010, s. 42). Det seksuelle innholdet er skapt med formål for å tenne seksuelt. Derfor er ikke graden av nakenhet et viktig mål i en slik sammenheng, da også flørting kan vekke ønskede følelser.

Jeg unngår «pornografi»-begrepet, da dette er sterkt knyttet til pornoindustrien. Selv om OnlyFans har visse likheter med pornoindustrien, er de ikke direkte knyttet til hverandre. Dette er særlig på grunn av entreprenørsiden av OnlyFans, hvor man bygger et eget merke heller enn å spille i andres pornografiske videoer. Noe som forsterket denne avgjørelsen var når informantene presiserte at de ikke skapte «pornografisk innhold», men heller «seksuelt innhold». Det pornografiske innholdet er kjent for ofte å være svært eksplisitt. På OnlyFans er det mange som kun poserer i undertøy, og ikke vil falle inn under en slik kategori. Det er også en «blogg-stil», der hver bruker legger ut innhold med stor eller liten variasjon etter eget ønske.

Horley og Clarke argumenterer for at *pornografi* og *erotica* må sees som to forskjellige ting, selv om de ofte er forstått som det samme. På internett er det et stort antall pornografi som viser kvinner eller menn i sårbare situasjoner. Ofte er det kvinner som spiller den passive parten, men som også er pådriveren for at sexen skal fortsette, selv om det er vold eller tvang involvert (Horley & Clarke, 2016, s. 150). Erotica blir slik i forhold til pornografi sett på som noe mildere, med mer samtykke, og som skildrer gjensidig nytelse mellom partene. Disse skillene vil bli diskutert nærmere i analysen, under kapittelet grensedragnings.

1.3.3 Plattformøkonomi

OnlyFans og lignende plattformer skaper en egen form for økonomisk hierarki. Å produsere seksuelt innhold på OnlyFans, kan i tillegg til å bli sett på som en form for sex-arbeid, forstås som en del av gig- eller plattformøkonomien (Easterbrook-Smith, 2022, s. 2).

Plattformøkonomien kjennetegnes av at man ikke er ansatt av noen, men opererer som en selvstendig entreprenør. Selv om dette gir stor frihet i arbeidet, mister man de rettigheter man får av å være i et fast betalt arbeid, hvor man er i besittelse av en arbeidskontrakt (Easterbrook-Smith, 2022, s. 4). Rettigheter som for eksempel pensjon, sykepenger, og muligheten til å organisere seg gjennom fagforeninger, utgår i denne typen arbeid.

Gig-økonomi utføres ofte av folk som opplever en usikker økonomi, eller som trenger ekstra inntekt ved siden av annet beskjeftige (Easterbrook-Smith, 2022, s. 2).

1.3.3.1 Plattformøkonomiens struktur

Som forbrukere kan det være vanskelig å se hvilke lag av arbeid som befinner seg i en plattforms struktur. For å skape en oversikt over hvordan plattformøkonomien er satt sammen, tar jeg utgangspunkt i en typologi lagt frem av Steven Vallas og Juliet Schor (2020).

Typologien legger frem fem ulike typer arbeid i plattformøkonomien. De skiller mellom høy og lav kompleksitet av arbeid, og mellom lokal og global fordeling.

Den første typen plattformarbeidere er *arkitekter* og *teknologer* som skaper plattformene.

Disse arbeiderne besitter avanserte egenskaper, som brukes for å utvikle plattformen videre.

Den andre typen er *frilansere* og *skybaserte konsulenter*. Disse tar i bruk plattformen for å gjøre spesifikke prosjektarbeid, som for eksempel programmering eller grafisk design. Selv om de ikke jobber direkte for plattformen, bruker de det den har å tilby på en profesjonell måte. Den tredje typen er *gig-arbeidere*. Disse tar i bruk plattformen for å skaffe arbeid utenfor internett, for eksempel barnepass, levering av mat, eller andre fysiske tjenester.

Arbeidet som anskaffes er som oftest mindre oppgaver for en begrenset periode, etter kundens behov (Vallas & Schor, 2020, s. 275). Den fjerde typen plattformarbeidere tar for seg «microtasking», altså arbeidet som behøver menneskelig intelligens fremfor maskiner. Denne typen arbeid krever mindre opplæring enn konsulentene og frilanserne. Arbeidsoppgavene kan være å klassifisere bilder, godta eller avslå nye brukere, eller transkribering av lyd, og betaling blir gitt ut ettersom hvor mange oppgaver utført (Vallas & Schor, 2020, s. 276).

Den femte og siste typen arbeidere er *innholdsskapere* og det man i dag ofte kaller «influensere» på sosiale media. Denne typen plattformarbeid gjøres i et håp om å gjøre seg kjent i det som Vallas og Schor betegner som «*oppmerksomhets-økonomien*». Siden man i utgangspunktet arbeider uten lønn, er man avhengig av å bli kjent på plattformen for å skape en inntekt av arbeidet man legger ned. Muligheten for å generere store inntekter fører disse arbeiderne inn i en svært utrygg posisjon i arbeidsmarkedet (Vallas & Schor, 2020, s. 276). Skal man nå et slikt mål, må man bygge seg opp en stor følgebase, og utvikle en form for kjendisstatus på plattformen. Det er i denne femte og siste posisjonen jeg ville plassert innholdsskapere på OnlyFans. Hvor mye man tjener henger sterkt sammen med hvor godt man klarer å selge seg selv og sitt innhold.

Den digitale plattformøkonomien gir både friheter og begrensninger for de som tar på seg arbeidet. De som stiller seg positiv til denne økonomien, argumenterer blant annet for at den reduserer arbeidsledighet, særlig for de som av ulike grunner ikke kommer seg inn på arbeidsmarkedet. Dette kan være både fysiske og psykiske barrierer. Andre positive sider er fleksibilitet, og hvordan man kan ta i bruk fleksibiliteten for å tjene ekstra penger ved siden av annet arbeid (Hoang, Blank & Quan-Haase, 2020, s. 682). Forkjempere av den digitale plattformøkonomien argumenterer også for hvor tilgjengelig denne formen for arbeidsmarked er. Man slipper den lange ventetiden man finner i det tradisjonelle jobbmarkedet, med intervjuprosesser og andre formelle krav. Dette fører til at man kan starte når man vil, også på dagen (Hoang et al., 2020, s. 683). For de som trenger inntekt raskt, kan plattformøkonomien slik gi en unik mulighet.

De som på den andre siden stiller seg negativ, mener at plattformøkonomien bringer med seg en rekke ulemper for arbeiderne. Siden arbeidsgivere ikke trenger å følge et spesifikt rammeverk, står man som arbeider på bar bakke når det kommer til rettigheter. Dette er fordi plattformene ofte følger globale heller enn nasjonale rettigheter. De rettighetene man har i det tradisjonelle arbeidslivet, som for eksempel å danne fagforening, eller diskutere lønn, vil derfor utgå. Det er også en skjev fordeling når det kommer til hvem som tjener godt. De som fra før sitter på en høy kapital, ender i stor grad med å tjene mest penger også i plattformøkonomien (Hoang et al., 2020, s. 682). Dette fører blant annet til økt ulikhet mellom de som besitter høy kapital, og de med lav. Om vanskelige jobbsituasjoner oppstår, må man alene som enkeltindivid håndtere problemene som oppstår. En annen negativ side, er den store konkurransen arbeidere imellom. På grunn av at mikro-handlingene blir utført av svært mange individer, blir det utviklet et konkurransefylt og aggressivt arbeidsmarked, hvor den som produserer mest eller utfører handlinger raskest, får den beste fortjenesten (Hoang et al., 2020, s. 684).

1.4 Retningslinjer på OnlyFans

For å forstå hvordan salg av seksuelt innhold har blitt stort plattformen, må man se nærmere på plattformens retningslinjer. Ut ifra disse kan man selv tolke hva slags innhold som ikke vil bli blokkert eller fjernet. På nettsiden er det retningslinjer om hva som gjelder for «fans», «creators» og en for alle brukere av OnlyFans (OnlyFans, 2021).

På OnlyFans sine retningslinjer fra november 2021, står det at blant annet innhold som viser individer under 18 år, eller innhold som viser våpen, dop, selvskading, selvmord, incest, bestialitet, vold, voldtekt, tortur, og andre former for ekstrem sex, nekrofil, urin og avføring, «hevnporno», hatefulle ytringer og eskorte og prostitusjonsservicer ikke er tillat (OnlyFans, 2021).

OnlyFans skriver også i sine retningslinjer spesifikt for de som er «fans», altså abonnenter, at det finnes «adult material» på nettsiden. Som fan er man selv ansvarlig for å vite hvorvidt man følger en bruker som legger ut denne typen materiale. OnlyFans gjør det også klart at man som forbruker selv er ansvarlig for eventuelle problemer man får med for eksempel arbeidsplass eller loven, av å se denne typen materiale (OnlyFans, 2021).

1.5 Oppgavens gang

I *kapittel 2* ønsker jeg å kontekstualisere for mitt forskningsprosjekt, og vise hvilken relevans dette temaet har både samfunnsmessig og sosiologisk. Jeg vil her forklare noen sentrale begreper som vil bli brukt i oppgaven, samt gå gjennom tidligere forskning rundt digitalt sex-arbeid.

Kapittel 3 omhandler mitt teoretiske rammeverk. Her vil jeg gå inn på noen klassiske teorier, samt noen nyere teorier, som vil hjelpe meg videre i min analyse.

Kapittel 4 vil omhandle metode og forskningsdesign. I dette kapitlet legger jeg frem mitt utvalg og utførelse av fem kvalitative dybdeintervjuet. Jeg vil blant annet gå nærmere inn på Glaser og Strauss (1967) og deres Grounded Theory, som er utgangspunktet for min analysestrategi.

De tre neste kapitlene er analysen. I det første analysekapitlet, *kapittel 5*, vil jeg se nærmere på hvordan informantene arbeider på plattformen, hva som motiverer dem, hvordan de disponerer tid og markedsfører, samt hvordan de arbeider med kundene.

Kapittel 6 tar for seg grensedragnings og stigmaforvaltning i arbeidet. Her legger jeg frem hvordan informantene satte grenser i arbeidet, hvordan de så på seg selv og andre som drev på

med denne formen for sex-arbeid, samt hvordan de forvaltet stigmaet som arbeidet brakte med seg.

Det siste analysekapitlet, *kapittel 7*, tar for seg informantenes risikoforvaltning. Arbeidet fører med seg ulike former for risiko, som informantene måtte identifisere og beskytte seg mot. De hadde ulike metoder for å beskytte seg i arbeidet. Risikoene kunne være her og nå, men kunne også strekke seg frem i tid, samt i en eventuell (frem)tid etter OnlyFans.

I *kapittel 8* avsluttes oppgaven gjennom en avsluttende diskusjon, og jeg legger frem studiens hovedfunn, samt forslag til videre forskning på temaet.

Kapittel 2: Kontekst

I dette kapitlet ønsker jeg å kontekstualisere for å forstå hvordan og hvorfor OnlyFans har oppstått, både som digital plattform, men også som et fenomen. Hvorfor har denne formen for salg av seksuelle tjenester blitt populært? Jeg ønsker også å gå nærmere inn på hvilke debatter og kontroverser OnlyFans har bragt med seg, både nasjonalt og internasjonalt, samt tidligere forskning på lignende former for digitalt salg av seksuelt innhold.

2.1 Sex som handelsvare

A commodity is, in the first place, an object outside us, a thing that by its properties satisfies human wants at some sort or another. The nature of such wants, whether, for instance, they spring from the stomach or from fancy, makes no difference. Neither are we here concerned to know how the object satisfies these wants, whether directly as means of subsistence, or indirectly as means of production (Marx, 1887, s. 27).

Å *kommodifisere* betyr å gjøre noe om til en handelsvare. Karl Marx (1887), sitert over, mente at handelsvarer er noe som tilfredsstillt et menneskes lyst. Dette kan være livsnødvendige varer, som mat, eller for utsmykking, som et maleri. Han tillegger en handelsvare to verdier: bruksverdi og bytteverdi. Bruksverdien referer til den fysiske egenskapen til varen, og dens kvaliteter. Bytteverdien viser til hvordan en handelsvare kan byttes mot en annen handelsvare, herunder penger (Marx, 1887, s. 27). På det kapitalistiske markedet selges det meste, så lenge det profitteres. James Horley og Jan Clarke (2016) definerer *seksuell kommodifisering* som en

prosess hvor man tar seksualitet, alt fra reproduksjon, kropper og seksuelle handlinger, og gjør disse om til økonomiske handelsvarer (Horley & Clarke, 2016, s. 147). Disse selges som objekter på markedet, selv om de ikke er en fysisk kvantitet. Likevel besitter det en viss verdi for den parten som ønsker å kjøpe, en slags bruksverdi. Det har vært salg av sex i det man kan kalle nesten alle tider, og det binder seg ikke fast til bestemte plasser og tid (Henry & Farvid, 2017, s. 113). Selv om kommodifiseringen av sex ikke er knyttet eksklusivt til kapitalismen, er det fremtredende i et slikt system. Det meste kan gjøres om til en kommoditet, også sex, seksualitet og seksuell service.

Veronique Mottier (2008) argumenterer for at den seksuelle revolusjonen på 60-70 tallet ikke først og fremst gagnet kvinners seksualitet, slik som det ofte fremstilles. Hun mener at de kulturelle endringene var ledet av menn, for å gi menn best mulig utbytte av kvinners seksualitet (Mottier, 2008, s. 57). Når kvinner ble mer tilgjengelig seksuelt, oppfylte dette en fantasi hvor kvinner var mer mottakelig for seksuell omgang. Den seksuelle frigjøringen førte også til at kommodifiseringen av sex vokste kraftig. Særlig sex-industrien fikk sterk rot i det kapitalistiske systemet, med stor økonomisk vekst. Kommersiell sex og pornografi fikk en stor opptur (Mottier, 2008, s. 58). Med mer seksuelt frigjorte kvinner, var det enklere å rekruttere kvinner inn iblant annet pornoindustrien, uten helt den samme skammen som tidligere.

Salg av sex og seksuelle tjenester er så stort i samfunn rundt om i verden, at alle land har innlemmet regler rundt salg av sex i sitt rettsvesen. Madeline Henry og Panteá Farvid (2017) viser til hvordan særlig fire ulike juridiske rammeverk står sterkt globalt knyttet til sex-arbeid. Dette viser til først og fremst reguleringer i salg av fysisk sex- og seksuelle tjenester. Disse går fra sex-arbeid som noe ulovlig og kriminalisert, til lovlig og de-kriminalisert. Når man refererer til sex-arbeid som noe de-kriminalisert, betyr det at det hverken er kriminelt å selge eller kjøpe. Det er svært få land som har de-kriminalisert sex-arbeid helt. Norge følger *etterspørselsmodellen*, hvor det er lovlig å selge seksuelle tjenester, men ikke å kjøpe. Denne formen for regulering skal hindre høy etterspørsel, og slik senke salget av seksuelle tjenester.

De fire juridiske rammeverkene:

- 1) *Ulovlig*
- 2) *Regulert under den «svenske» etterspørselsmodellen (lovlig å selge, ikke å kjøpe)*
- 3) *Lovlig, men høyt regulert*
- 4) *De-kriminalisert*

Ved internettets fremvekst har seksuelle handelsvarer forflyttet seg over på det digitale markedet. Dette betyr at den seksuelle servicen som tilbys, ikke lenger trenger å være et fysisk bytte mellom to parter. Dette har ført til at digitalt sex-arbeid ofte havner i en slags gråsoner når det kommer til lovverk. Fordi mesteparten av arbeidet foregår på globale nettsider og plattformer, havner man ofte noe utenfor når det kommer til lovverket i eget land. Det er på mange måter blitt mer globalt enn nasjonalt. Selv om selve produksjonen foregår på en stedsspesifikk plass, vil innholdet bli spredt utenfor nasjonale grenser. Ifølge Laura Agustín (2005) er det fortsatt et stigma knyttet til kommersiell sex, både når det kommer til produksjon og konsum.

2.2 Digitaliseringen av sex-arbeid

OnlyFans er på mange måter ikke et helt nytt fenomen. Den første sex-arbeids relaterte nettsiden ble lansert allerede i 1994, gjennom et eskortebyrå i Seattle (Sanders, Scoular, Campbell, Pitcher & Cunningham, 2018, s. 4). I løpet av 2000-tallet har sex-relaterte nettsider økt. Angela Jones (2015) legger vekt på at det økende sex-arbeidet digitalt, ikke nødvendigvis reflekterer en forflytning av sex-arbeidere fra salg av fysisk sex, til det digitale markedet. Det reflekterer i stor grad en *ekspansjon* av seksuell handel. Dette skaper et mer komplekst bilde av digitalt sex-arbeid, hvor man kan både selge seksuelle videoer på internett, samtidig som man kan avtalte fysiske møter for å selge sex (Jones, 2015, s. 561).

Jones legger frem hvordan digitaliseringen av sex-arbeid har bragt med seg flere positive sider for sex-arbeidere. En positiv side er hvordan sex-arbeidere lettere kan rekruttere ønskede kunder, på en mer effektiv og målrettet måte. Internettet fører til flere arenaer å møte kunder på, også når det kommer til nettsider av ikke-seksuell karakter. Digitaliseringen fører også til et større rom for markedsføring og reklame, noe for eksempel eskortesider har tatt stor nytte av. Det har også redusert negative relasjoner til offentlige myndigheter, som ofte fokuserer på det fysiske salget av sex, som for eksempel gateprostitusjon (Jones, 2015, s. 562). Særlig med tanke på anonymitet, har mange dratt nytte av de muligheter digitalt sex-arbeid gir dem når det kommer til å beskytte sin identitet. Anonymiteten kan redusere stigmaet mange gateprostituerte møter. Men det er ikke kun positive sider ved digitaliseringen av sex-arbeid. Heller ikke internettet er en arena som gir sex-arbeidere full trygghet. Jones legger blant annet frem hvilke risikoer kvinner som holder live-show på webkamera møter. Disse innebærer ulovlig filming av private liveshow, hvor innholdet blir spredt uten deres samtykke. Innholdet

blir spredt både til private aktører og pornosider. En annen risiko er hvordan kunder får tak i privat informasjon, som deles til andre parter. Denne informasjonen kan føre til blant annet forfølgning (Jones, 2015, s. 565).

2.3 Lovgivninger og kontroverser

Da OnlyFans høsten 2021 kom med beskjednen om at seksuelt innhold ikke lenger skulle være tillatt på nettsiden, kom det sterke reaksjoner. Flere stilte seg uforståelig til hvorfor OnlyFans plutselig snudde. Det var flere årsaker til at dette kom brått på. For det første er OnlyFans blitt kjent for sitt seksuelle innhold. Dette utviklet seg til en slags merkevare, hvor navnet henger tett sammen med denne forestillingen. Det er også denne typen innhold OnlyFans tjener godt på, da flere av de største profilene er produsenter av seksuelt innhold. Også mange kjendiser tar i bruk siden, hvor deres følgere og fans abonnerer på sine favoritter fra kjendisverdenen. Endringene kom spesielt brått for de som baserte mesteparten, eller all inntekt på inntekten fra OnlyFans. Mange innholdsskapere flyttet derfor til lignende plattformer. For mange av de som hadde byttet fra fysisk sex salg, til salg av seksuelt innhold på internett, var det en fare for at de måtte gå tilbake til fysisk salg, selv om de ikke ønsket dette. Kontroversen rundt OnlyFans er ikke første gang sex-arbeidere har måttet bytte oppholdssted. For å forstå hvorfor OnlyFans plutselig snudde ryggen til de som har skapt store inntekter, må man rette blikket mot *lovgivninger og finansinstitusjoner*. Disse er store krefter for sex-arbeidets utvikling, både nasjonalt og globalt.

En lovgivning som har hatt svært stor påvirkning for digitalt sex-arbeid, er «FOSTA-SESTA». I mars 2018 la den amerikanske kongressen frem «FOSTA-SESTA», som står for «Fight Online Sex Trafficking Act», og «Stop Online Trafficking Act» (Rouse & Salter, 2021, s. 7). Disse skulle være med å redusere menneskehandel og overgrepsmateriale av barn på nett. Lovgivningen skulle gjøre plattformer ansvarlig for hvilket innhold brukere poster på plattformen, heller enn å gi et personlig ansvar til brukere. Danielle Blunt og Ariel Wolf (2020) argumenterer for at lovgivningen har ført til et press på plattformer for å sensurere brukerne deres, i frykt for å komme i politisk klamme (Blunt & Wolf, 2020, s. 117). Ett grep mange nettstedet gjør for å kunne styre hvilket innhold som legges ut, er å sette strengere retningslinjer for hva som er greit å publisere, som for eksempel å ikke tillate noen former for seksuelt innhold. Den store økningen i sex-arbeid på internett, har resultert i at seksuelt innhold også er å finne på nettsider som ikke eksplisitt er ment for dette. Det er også mange

sex-arbeidere som tar i bruk ulike ikke-seksuelle plattformer for å reklamere for innhold på andre plattformer.

En nettside som fikk kjenne på lovgivningen var «Tumblr». I tiden før 2018 og den nye lovgivningen, var den amerikanske nettsiden «Tumblr» relativt stor på deling av seksuelt innhold. Tumblr er primært en bloggplattform, hvor man kan følge andre som poster videoer, tekst, bilder og lignende. Man kan også poste og re-poste innlegg på sin egen bloggside. I 2013 foregikk 17% av aktiviteten på Tumblr, på blogger med seksuelt innhold (Rouse & Salter, 2021, s. 7). Når overgrepsmateriale av barn ble funnet på nettsiden, ble det til slutt forbudt å poste all type pornografi. Dette førte til et drastisk fall i brukere på Tumblr, og mange skiftet til andre nettsider, som for eksempel Twitter² og Pornhub³ (Rouse & Salter, 2021, s. 7), hvor retningslinjene var mildere.

I 2020 var pornosiden Pornhub i hardt vær. Etter funn av overgrepsmateriale på siden, også av barn, startet VISA og MasterCard etterforskning rundt illegalt innhold på siden. De erklærte også at de ville stoppe å gjennomføre betalinger på siden, samt flere andre lignende pornografiske sider (Rouse & Salter, 2021, s. 8). Pornhub valgte til slutt å fjerne alle ikke-verifiserte brukere på siden sin, for å hindre spredning av illegalt innhold. Som et resultat av dette, stod mange sex-arbeidere uten inntekt.

Selv om overgrepsmateriale også er funnet i svært store tall på andre plattformer, som Facebook (Rouse & Salter, 2021, s. 8), er det gjennomgående de eksplisitt pornografiske sidene finansinstitusjonene tar offentlig avstand fra. Astrid Renland, daglig leder i PION (sexarbeidernes interesseorganisasjon i Norge) skrev i august 2021 et innlegg om hvordan finansinstitusjonene har blitt de nye sex-krigerne (Renland, 2021). I teksten legger hun frem at årsaken til at OnlyFans ville utestenge seksuelt innhold på plattformen, var på grunn av press fra finansinstitusjonene. I likhet med Pornhub, truet finansinstitusjonene med å bryte forholdet til OnlyFans om de ikke stoppet seksuelt innhold på plattformen. Astrid Renland stiller seg kritisk til hvordan moral og sensur skal styres av banker og kredittselskap, også til tross for hva man mener om kommersiell sex.

Kun kort tid etter OnlyFans gikk ut med at de skulle bannlyse alt seksuelt innhold på siden, snudde de igjen. OnlyFans mottok stor kritikk for hvordan de skulle utestenge de som på

² Twitter er et nettsamfunn fra 2006 hvor man kan dele og lese små innlegg fra andre brukere.

³ Pornhub er en pornografisk nettside grunnlagt i 2007, og er i dag en av de største pornografiske nettsidene i drift.

mange måter hadde ført til plattformens popularitet og rikdom, altså produsentene av seksuelt innhold. OnlyFans trakk ikke tilbake de nye retningslinjene, men ga beskjed om at endringene var utsatt. Dette fører til at mange sex-arbeidere på plattformen må arbeide i usikkerhet for fremtidig arbeidskår og inntekt. Flere har måttet bytte over til andre plattformer eller arbeidsmåter for å sikre en mer oversiktlig fremtid. Selv om det på overflaten virker å være plattformene selv som tar de store beslutningene av å stoppe seksuelt innhold, er det først og fremst større krefter bak som bestemmer. Lovgivninger som FOSTA-SESTA, og stadig press fra finansinstitusjoner, er noen av dem. Dette får store konsekvenser for brukertall på plattformer, men også store individuelle ringvirkninger, som direkte innvirkning på sex-arbeideres liv og arbeidsmuligheter.

2.4 Tidligere forskning

Det har vært vanskelig å finne gode studier rundt OnlyFans. Særlig i norsk kontekst er det frem til nå ikke vært et forskningstema. Jeg har derfor valgt å se på internasjonal forskning som tar for seg OnlyFans og lignende nettsider. En del av forskningen er løst knyttet til temaet, og omhandler lignende former for pornografi, motivasjonsfaktorer for å utføre sex-arbeid, samt «camming»⁴, som er et lignende fenomen til OnlyFans.

2.4.1 Interaktiv porno

I boken «Male Sex Work in the Digital Age» (2019) ser Paul Ryan på blant annet OnlyFans gjennom mannlige sex-arbeideres skildringer. Ryan viser til hvordan teknologiske utviklinger har skapt en form for interaktiv nettporno, heller enn den tradisjonelle passive og masseproduserte pornografien (Ryan, 2019, s. 122). *Interaktiv porno* vil si at man kan interagere direkte med de som produserer pornografien. Dette gjør at pornografi kan skapes spesifikt til konsumeres individuelle behov, heller enn til det generelle markedet. Gjennom å gi tips og gaver av økonomisk verdi, kan man etterspørre spesifikt innhold knyttet til egne seksuelle ønsker.

Ryan skildrer hvordan mannlige sex arbeidere tok i bruk plattformen, fra dens start i 2016 og frem til 2018. Gjennom intervjuer kommer det frem at de tok i bruk andre sosiale medier for å reklamere for sin OnlyFans profil. Spesielt Twitter og Instagram⁵ ble nevnt som plattformer hvor det var populært å reklamere. Ved å legge til en lenke i biografien som førte direkte til

⁴ «Camming» omhandler å vise seg frem seksuelt på web-kamera til betalende kunder.

⁵ Instagram er et sosialt nettverk fra 2010 hvor man kan dele bilder og videoer.

OnlyFans-kontoen på for eksempel Instagram, kunne interesserte være kun ett tastetrykk unna deres seksuelle innhold (Ryan, 2019, s. 129).

Noe av det nettpornografien lover bort er penger, en minimert risiko sammenlignet med fysisk sex-arbeid, samt fleksible arbeidstimer. De som tjener mest på OnlyFans er innholdsskapere som allerede har mange følgere på andre sosiale medier, og kan bruke følgebasen når de promoterer for sin OnlyFans profil (Ryan, 2019, s. 128). Det er eksempler på kjendiser og allerede kjente pornostjerner som tar i bruk OnlyFans for å tjene enda mer, og gi følgere tilgang til et enda mer intimt innhold. Det er også mange som forsøker å bygge en følgebase fra grunn av, når de starter med OnlyFans. Ryan viser til hvordan disse tar en ny posisjon i sex-arbeidets gig-økonomi. De utøver en balansegang mellom det å være diskrete, samtidig som å være offentlig ute ved å reklamere for sin sosiale media profil. Det er stor konkurranse mellom innholdsskapere (Ryan, 2019, s. 130).

Selv om OnlyFans har fjernet noe av risikoen sex-arbeidere kan møte når de gjør arbeid fysisk, er det fortsatt noen risikoer som er sentral. Blant annet trekker Ryan frem svindel og ulovlig deling av innhold som en felles opplevelse og risiko for sex-arbeidere (Ryan, 2019, s. 132). Dette kan skje til tross for sikkerhetsmuren til OnlyFans, som ikke tillater skjermbilder eller deling av innhold.

2.4.2 Amatørporno

I artikkelen «Pornographic domesticity» (2014), legger Kristina Hofer frem en case-studie utført på en pornografisk nettside som heter «SellYourSexTapes». Det som er unikt med pornosiden, er at det legges ut «amatørporno». Det vil si at aktørene i videoene blir fremstilt som ekte par, i ekte hjem, som har sex med hverandre. En slik fremstilling skal tiltrekke seere som er ute etter «ekte» sex (Hofer, 2014, s. 334). I studien trekker Hofer frem hvordan pornosiden ønsker å skape en følelse av ekte emosjonell intimitet, heller enn noe som oppleves som falskt og skuespill. Hun legger vekt på at nettsiden er svært heteronormativ, med få skeive par, og der de få parene som er skeiv blir fremstilt som lesbiske kvinner. Hjemmet og det dagligdagse spiller en sentral rolle for å bringe frem autensitet i klippene, og særlig husarbeid er i fokus. Dette kaller hun «*pornographic domesticity*» (Hofer, 2014, s. 335). Det legges frem en lekenhet mellom det arbeid og hjemmet, og det offentlige og private, uten tydelige skillelinjer. Hofer stiller seg på grunnlag av dette spørsmålet om hvor vidt tilstedeværelsen av den heterofile kjønnsdelingen knyttet opp mot husholdningsarbeid og sex, er med på å styrke heteronormative roller (Hofer, 2014, s. 335).

Noe som skiller amatørporno fra annen type pornografi, er at aktørene forventes å handle som om det er deres seksuelle ønsker som er pådriver. Motiver som penger og kjendisstatus skal ikke skinne gjennom i produktet som skapes (Hofer, 2014, s. 335). Dette står i kontrast til de store kommersielle pornografiske sidene, som produserer « pornostjerner », hvor målet er å bygge sitt navn og rykte og vise sin rikdom utad. Omgivelsene i amatørvideoene oppleves som ekte, i motsetning til bakgrunner som tydelig er i et studio (Hofer, 2014, s. 337). Møblene fremstilles ikke som rekvisitt, men som noe ekte og fast, som et naturlig inventar i et ekte hus. Amatørporno kan slik være et motsvar til pornoindustriens storproduksjon, hvor man inviteres inn i den mer private sfæren, og får en opplevelse av noe mer autentisk og dagligdags. En viktig del av arbeidet som blir utført av skuespillerne, er å skape en illusjon av det daglige, hverdagslivet, relasjoner, parforhold og lyst. Ved å spille på disse aspektene, legger aktørene frem et mer overbevisende skuespill enn andre industrielle videoer på markedet.

2.4.3 Motivasjonsfaktorer for sex-arbeid

I en Canadisk kvantitativ studie av Kara Arnold mfl., fokuseres det på hva som er motivasjonen til å entre sex-arbeid. De ser også på forholdet mellom fysisk fare og et ønske om å forlate sex-arbeid, og hvordan de ulike typene av motivasjon kan være med å regulere dette (Arnold, Turner, Barling & Iverson, 2020). Dataene de bruker er fra en australsk sex-industri undersøkelse fra 1994 (Arnold et al., 2020, s. 3).

Studien legger frem to hypoteser:

H1: Perceptions of physical danger at work will be associated with a higher desire to leave the sex work occupation (Arnold et al., 2020, s. 2).

H2: Reasons for entering sex work will moderate the relationship between perceptions of physical danger and desire to leave the sex work occupation, such that when reasons for sex working are ex- trinsic, the relationship between perceptions of danger and desire to leave will be stronger than when reasons for sex working are in- trinsic (Arnold et al., 2020, s. 3).

Ved å ta i bruk «self-determination theory», ser de på to grupper sex-arbeidere. Denne teorien, opprinnelig fra psykologien, ser på motivasjon til arbeid som et kontinuum. Motivasjon er både noe som kommer utenfra (kontrollert), men også som noe innenfra (autonomt). Dette videreføres i studien som 1) *de som arbeider fra en ytre motivasjon, som av*

økonomiske grunner, og 2) *de som jobber fra en indre motivasjon, som av personlige grunner* (Arnold et al., 2020, s. 3). De argumenterer for at hvilken type motivasjon man entrer sex-arbeid med, vil ha utslag i hvordan man veier de negative og positive sidene ved arbeidet opp mot hverandre. Ved bruk av bytteteori, undersøker studien hva sex-arbeidere får ut av arbeidet sitt, og hvordan dette påvirker deres motivasjon til å bli. Særlig det *økonomiske* aspektet ved sex-arbeid er en sterk motivasjon for å starte. Men det er også andre aspekter ved arbeidet som motiverer. *Fleksibel arbeidstid og stor grad av autonomi* er noen av disse (Arnold et al., 2020, s. 3).

Studien fant at i møte med utrygge arbeidsforhold, vil de to ulike motivasjonsgruppene respondere ulikt i henhold til om de ville bli, eller forlate arbeidet. De som hadde en mer personlig motivasjon, viste seg å ha større sjanser for å bli i arbeidet når de møter utrygge arbeidsforhold, enn de som er motivert utenfra, for eksempel gjennom økonomisk vinning eller en følelse av tvungenhet til å måtte påta seg arbeidet. De ytre motivasjonsfaktorene veide altså dårligere i møte med utrygge arbeidsforhold enn de indre motivasjonsfaktorene (Arnold et al., 2020, s. 5). Begge gruppene hadde en større sjanse for å bli i sex-arbeid jo mer de fysiske farene minsket. Studien legger vekt på at selv om de har valgt å fokusere på de fysiske farene ved arbeidet, har flere studier vist til de psykiske farene ved å utføre sex-arbeid. Blant annet har kvinnelige sex-arbeidere høyere risiko for å slite med mental helse, enn den jevne befolkning (Arnold et al., 2020, s. 6). Som en mulig forklaring for sine funn, viser de til at konsekvensene av arbeidet mulig ikke er like psykologisk ødeleggende for de som entret av personlige årsaker, som for de som følte seg «tvunget» inn i arbeidet på grunn av for eksempel økonomisk usikkerhet (Arnold et al., 2020, s. 7).

Kapittel 3: Teoretisk rammeverk

Jeg vil i dette kapittelet legge frem mine teoretiske perspektiv. Selv om disse teoriene ikke er direkte knyttet til studier eller teorier rundt sex-arbeid, vil de bli brukt som et verktøy i min analyse av informantenes opplevelser på OnlyFans. Teoriene bringer blant annet med seg begreper som vil være til god nytte under analysen.

Jeg vil først gå gjennom Arlie Hochschilds *emosjonelle arbeid*. I hennes analyse av kabinansatte går hun gjennom hvordan de utfører en form for emosjonelt arbeid, hvor regulering av egne følelser spiller en stor rolle. De ansatte må gjøre en form for skuespill på

arbeid, noe som har en kostnad for den enkelte. Jeg vil også se nærmere på det hun omtaler som statusvern, hvordan de kvinnelige kabinansatte verner om sin status.

I andre del vil jeg se på et Erving Goffmans *stigma*. Som en forlengelse av hva stigma kan betegnes som, ser han også på betydningen av hvorvidt et stigma er synlig, samt om det kan overføres til andre, som til den stigmatisertes nære relasjoner.

I tredje og siste del vil jeg se på Michéle Lamonts *symbolske grensedragninger*. Teorien omhandler hvordan man setter grenser mellom seg selv og andre, gjennom symbolske grenser. Jeg vil særlig se på det hun omtaler som moralske grenser, som omhandler hvilke handlinger og egenskaper man finner moralsk riktig.

3.1 Emosjonelt arbeid

Arlie Hochschild (2012) har studert kabinpersonales og pengeinnkreveres arbeid i boken «*The Managed Heart*». Her argumenterer hun for at de utfører en form for «emotional labor», på norsk *emosjonelt arbeid*. Det emosjonelle arbeidet krever stor kontroll over ens egne følelser (Hochschild, 2012, s. 7). Gjennom intervjuer med kabinpersonale, kommer det frem at å arbeide med egne og andres følelser er en stor del av jobben. For å utføre et godt kundearbeid, må de ansatte regulere egne følelser. Dette kan være å smile når man er irritert, glatte over når en kunde er frekk, eller å roe seg selv ned når man er sint. Selv om følelsen av irritasjon eller sinne er sterke og akutte følelser, er det ikke slik at man nødvendigvis må handle etter disse. I en profesjonell setting vil man derfor forsøke å handle på andre, mer akseptable følelser for situasjonen man befinner seg i. Som ansatt representerer man også bedriften utad. De individuelle følelsene representerer slik noe større enn individet selv, men også arbeidsgiver.

Det er ikke kun i lønnet arbeid man må regulere følelser. I dagliglivet utfører vi også et *følelsesarbeid*, det hun kaller «emotion work». I private forhold er det også et arbeid når det kommer til regulering av følelser. Alle relasjoner består av følelsesarbeid, noen mer enn andre. I vennskap kan man komme i situasjoner hvor man må regulerer følelser. Et eksempel kan være når en venn har gjort det slutt med en kjæreste du egentlig ikke synes noe om, men for å trøste vedkommende prøver man å føle en medfølelse og sorg på vegne av dem. I nære relasjoner som parforhold foregår det en stor del følelsesarbeid for å holde den andre parten

fornøyd. Tradisjonelt har kvinner tatt på seg store deler av dette arbeidet, hvor kvinnen er forventet å ta på seg en omsorgsrolle for familiemedlemmer.

3.1.1 Overfladisk og dypt skuespill

Siden følelser gjør seg gjeldende etter hvordan vi fremfører dem, sammenligner Hochschild inntryksstyringen med et skuespill. Hun trekker frem to former for skuespill man kan finne i det emosjonelle arbeidet. Disse er overfladisk og dypt skuespill. Begge baserer seg på hvordan man utfører det emosjonelle arbeidet når det kommer til følelsesstyring.

Det overfladiske skuespillet handler om å sette opp en fasade som korresponderer med forventningene til publikummet rundt. Man tar i bruk kroppen for å vise de følelsene som trengs for å gjøre jobben, men det er ikke de faktiske følelsene man besitter i situasjonen. Hochschild beskriver det som at det er kroppen fremfor sjelen som er verktøyet (Hochschild, 2012, s. 37). Et eksempel på en slik situasjon, kan være om en kunde forteller en vits man som ansatt ikke finner morsom. Ved å sette på et overfladisk skuespill, kan man reagere positivt med et smil eller en latter, selv om den egentlige reaksjonen er at man blir irritert. Risikoen ved å utføre et overfladisk skuespill, er at man kan bli avslørt. Da kan man oppleves som falsk og lite genuin. I *det dype skuespillet* legger man inn en større grad av innsats for å føle på de forventede følelsene. I møtet med andre mennesker, vil dette skuespillet oppleves som mer overbevisende enn det overfladiske skuespillet. I stedet for å føle noe, og uttrykke noe annet, forsøker man i størst mulig grad å tilpasse følelsene med de kroppslige uttrykkene. For eksempel kan man tenke på noe man gleder seg til i privatlivet, for å bli gladere på jobb under kundebehandlingen.

De kabinansatte i Hochschilds studie utførte begge typer skuespill, avhengig av hvilke situasjoner de stod i. De var også utsatt for seksualisering fra kundene. I slike situasjoner måtte flyvertinnen respondere til seksualiseringen på en viss måte, i deres favør. Som en del av jobben, må hun fremstå som attraktiv og flørtende, og spille åpen for de fleste forslag (Hochschild, 2012, s. 94).

3.1.2 Kostnaden av emosjonelt arbeid og det falske selv

Det emosjonelle arbeidet kommer ikke uten menneskelige kostnader. Hochschild fokuserer særlig på de psykologiske kostnadene det emosjonelle arbeidet kan bringe med seg. Hun deler inn i tre holdninger man kan ha til arbeidet man gjør, og de risikoene som følger hver holdning. Den første holdningen er å *identifisere seg helt med arbeidet*. Her ser ikke individet

på arbeidet som skuespill, og føler derfor ikke at han eller hun besitter et «falskt selv». Ved å ta en slik holdning til arbeidet, risikerer man å bli utbrent, da man ikke klarer å skille seg selv med arbeidet. Det andre standpunktet er å *skille seg selv fra arbeidet*. Selv om denne personen ikke risikerer utbrenthet, klandrer han eller hun seg selv for å gjøre et skille mellom seg selv og arbeidet. Man risikerer å se på seg selv som kun en skuespiller, og derfor ikke oppriktig. Den tredje holdningen man kan ta til sitt emosjonelle arbeid, er å *skille seg helt fra skuespillet man gjør på arbeid, men samtidig se at arbeidet krever en del skuespill*. Her er risikoen fremmedgjøring, og kynisme. Man kan ende med å se på seg selv som en illusjonsskaper (Hochschild, 2012, s. 187).

Hochschild så hvordan noen flyverter var dårlig på å skille seg selv fra arbeidet, og disse opplevde en *emosjonell nummenhet*. Dette er en forsvarsmetode mot å kjenne på de følelsene man egentlig besitter i situasjonen, som for eksempel stress eller utbrenthet. Hochschild legger vekt på hvordan emosjonell nummenhet kan være en forsvarsmetode i en kortere periode. På lang sikt kan det få større konsekvenser, særlig om man ikke får tilgang til egne følelser (Hochschild, 2012, s. 188). Man kan også utvikle et *falskt selv*. Det falske selv, i motsetning til det ekte selv, er en del av ens personlighet som egentlig ikke er en selv (Hochschild, 2012, s. 194).

3.1.3 Statusvern

For å vise hvordan man beskytter seg selv i det emosjonelle arbeidet, bruker Hochschild begrepet «*statusvern*». Alle har egne metoder for å beskytte sin status i arbeidet, for å ta vare på sin integritet. Hochschild mener at statusvernet ikke oppleves på samme måte for alle, men henger tett sammen med hvordan man kategoriseres i samfunnet. For eksempel vil en mannlig flyvert oppleve sitt behov for statusvern annerledes enn en kvinnelig flyvertinne, da kvinner for eksempel i større grad opplever frekke og vanskelige kunder enn menn (Hochschild, 2012, s. 174). Hun kobler statusvern opp mot hvilken autoritet man har i arbeidet. Kvinnelige flyvertinner var klar over at deres autoritet opplevdes som svakere enn menns, og uttrykte dette i arbeidet. Det var vanskeligere for kvinnene å stoppe en situasjon fra å eskalere ut av kontroll enn for mennene, på basis av en svakere opplevelse av autoritet. Det var forventet at kvinnene hadde en høyere toleranse for misbruk fra kunder (Hochschild, 2012, s. 178-179). Hochschild mener at siden kvinner har lært seg i stor grad å styre følelser og emosjoner hjemmefra, er de derfor overrepresentert i det emosjonelle arbeidet. Hochschild peker på denne skjevfordelingen som grunnen for at kvinner, uansett hvilket arbeid, får tildelt en lavere

status og autoritet enn menn. Kvinner har generelt mindre uavhengig tilgang til penger, makt, autoritet og status i samfunnet. Kvinners underordnede plass i samfunnet fører til at kvinner har et svakere statusvern mot andres fortrenkte følelser. Dette gjør at kvinner i arbeid er med utsatt for å bli utsatt for kunders utagerende atferd (Hochschild, 2012, s. 163). Kvinner er med andre ord ekstra sårbare, da de mangler det vernet menn har, både ute i samfunnet generelt, men særlig på arbeid (Hochschild, 2012, s. 181).

Analysen av kabinpersonale utført av Hochschild, og min analyse av digitalt sex-arbeid, har selvfølgelig sine ulikheter. Jeg mener dog hennes teorier rundt emosjonelt arbeid og det skuespillet man utfører på jobb, kan være et godt verktøy for å se hvordan mine informanter jobber på OnlyFans. Som sex-arbeider er man i direkte kontakt med sine kunder, og om ikke fysisk, så innebærer det en sosial kontakt. Hennes teori rundt statusvern vil også være nyttig i analysekapittel 7 rundt informantenes risiko-forvaltning.

3.2 Stigma

I «*Stigma: Notes on the Management of Spoiled Identity*» (1990) utforsker Erving Goffman stigma, hva det er, og hvordan det utarter i menneskelige forhold. Historisk er stigma knyttet til abnormaliteter ved kroppen, som avviker fra «det normale». I dag er dette skiftet fra fokuset på de kroppslige tegnene, til en form for skam rundt det som er annerledes (Goffman, 1990, s. 11). Goffman legger frem tre kategorier stigma. Den første er *abnormaliteter ved kroppen*. Dette er ulike fysiske de-formasjoner som av sin karakter er synlig for andre. Det andre er *mangler av individuell karakter*. Her finner vi blant annet mental sykdom, uærlighet, avhengighet og arbeidsløshet. Goffman legger også avvikende seksualitet fra den heterofile standarden her, som homofili. Til sist er det *stigma knyttet til gruppetilhørighet*. Dette kan være faktorer som rase og religion (Goffman, 1990, s. 14). For å forstå hvordan stigma oppstår, legger Goffman frem et skille mellom den «*stigmatiserte*» og de «*normale*» (Goffman, 1990, s. 15). Stigma er ikke noe som ligger latent i den stigmatiserte personen, eller hos de «normale» som publikum. Stigma er noe som oppstår i relasjonen mellom de stigmatiserte og normale. Man er stigmatisert i relasjon til normale, og de normale er normal i forhold til de stigmatiserte. Fordi det finnes normale, kan noen bli stigmatisert, og omvendt. Stigma vil derfor eksistere i forholdet mellom en egenskap den stigmatiserte besitter, og publikum (de normale). Det er viktig å presisere at stigmatiserte kan føle seg som en av de normale (Goffman, 1990, s. 17). Individet kan uansett føle på at noe er galt ved måten andre

oppfatter seg. Fra dette kan det oppstå følelser som skam, usikkerhet, og en opplevelse av å ikke vite hva andre egentlig tenker (Goffman, 1990, s. 25).

3.2.1 Synlighet

Å bære et stigma vil kunne føre til at man mister ansikt og det gode rykte. Goffman presiserer at alle er potensielt «*discredable*». Vi besitter alle noe som kan ødelegge vår identitet og vår relasjon til andre. Dette kan være ting som utroskap og alkoholproblemer, som vil gå ut over status og tillit om det blir avslørt. Om man ikke klarer å skjule dette kan man bli «*discredited*». På grunn av muligheten til å miste ansikt, bruker man mye tid på å finpusse sin identitet, og skjule informasjon som kommer i veien for identiteten man flagger utad. Stigma er mest synlig når man kan se det visuelt, slik som et arr på kroppen. Det er derfor sterkt knyttet til *synlighet*, hvorvidt noe er synlig for andre. Om stigmaet ikke er direkte synlig kan andre få innsikt i stigmaet gjennom andre måter enn syn, som for eksempel sladder (Goffman, 1990, s. 66).

Selv om noen former for stigma ikke er direkte synlig, kan individer fortsatt oppleve diskriminering eller forskjellsbehandling på grunn av stigmaet. Et eksempel på en slik situasjon, kan være under arbeidssøking (Goffman, 1990, s. 67). Arbeidsgiver kan på bakgrunn av hans eller hennes viten om individets stigma, avslå jobbsøknaden, også selv om stigmaet ikke har noen innvirkning på hvor god jobb man kan gjøre. Synlighet henger derfor tett sammen med *hvorvidt andre vet om stigmaet og hvor fremtredende det er*.

3.2.2 Overføring av stigma

Selv om det den stigmatiserte som må føle på konsekvensene av å bære sitt stigma, mener Goffman at de rundt også står i fare for å måtte ta noe av byrden. Den stigmatiserte kan overføre noe av stigmaet han eller hun besitter, til andre. Dette vil først og fremst være de nærmeste relasjonene, som familie, venner og partner. På grunn av at de assosierer seg med den stigmatiserte, vil de kunne miste ansikt utad. Dette fører igjen til at noen velger å avslutte relasjonen man har til den stigmatiserte, eller unngå den totalt (Goffman, 1990, s. 43).

Vi kan finne indikatorer på en slik overføring også i det norske språk. Ord som «lausunge» for barn født utenfor ekteskap, og «tyskerunge» om barn født under andre verdenskrig med tysk far og norsk mor er noen av disse. De nevnte er i henhold til relasjoner mellom foreldre-barn, hvor foreldres stigma har blitt overført til barnet, gjennom skjellsord. I Norge er mange av skjellsordene knyttet til seksualitet, og det å ha brutt fra det man anser som «normal»

seksuell omgang. Dette har tradisjonelt vært innenfor ekteskapet, mellom mann og kvinne. Men stigma overføres ikke kun som en slags arv mellom slektsledd. Det er også i relasjoner mellom andre familiemedlemmer, venner og partnere. Man kan for eksempel være kone til, barn av, eller bror av den stigmatiserte.

3.3 Symbolske grenser

Innen kultursosiologien er det blitt sett på hvordan mennesker og grupper trekker symbolske grenser. Grenser som begrep kan omfatte mye. Vi snakker blant annet om geografiske grenser, personlige grenser, og seksuelle grenser. I dagligtalen bruker vi grenser for å skille hva som er greit og ugreit. «Å tråkke over grensen», «å respektere andres grenser», og «å tøyne grensen», er alle metaforiske fremstillinger rundt å ikke skulle invadere eller bestemme over andres handlinger eller handlingsrom. Å se på grenser i sosiologien er ikke noe nytt, men heller en videreutvikling av klassisk sosiologi rundt dette temaet. Allerede 1912 skrev Émile Durkheim om kontrastene mellom det hellige og profane i «*The Elementary Forms of Religious Life*» (Lamont & Molnár, 2002, s. 167). I nyere tid har Michéle Lamont (1992) blitt et kjent bidrag til forskningen rundt grenser, særlig innen kultursosiologien. I en artikkel fra 2002 definerer hun sammen med Virág Molnár symbolske grenser sådan: *symbolske grenser er konseptuelle distinksjoner skapt av sosiale aktører for å kategorisere objekter, mennesker, praksiser, til og med tid og rom* (Lamont & Molnár, 2002, s. 168). Symbolske grenser opptrer som verktøy for å forstå hvordan individer og grupper definerer virkeligheten, samt deler mennesker inn i grupper hvor man opplever likhet og solidaritet.

3.3.1 Moralske grenser

Gjennom en komparativ studie rundt franske og amerikanske menn fra den øvre middelklassen, presenterer Michéle Lamont tre former for symbolsk grensedragning. Disse formene baseres på hva som skal til for at man oppfatter seg selv eller andre som en «verdige person» (Lamont, 1992, s. xvii). Det handler om hvordan man setter grenser mellom seg selv og andre, og hvordan man oppfatter disse grensene.

Den første formen for grenser Lamont legger frem, er *moralske grenser*. Her settes grensene basert på moralsk karakter, og kvaliteter som ærlighet, arbeidsetikk, personlig integritet, samt hvorvidt man viser omtanke for andre rundt seg (Lamont, 1992, s. 4). Man kan mene at seg selv, eller sin gruppe, har en bedre moralsk karakter enn andre, for eksempel fordi man anser seg og sin gruppe som mer hardtarbeidende enn de rundt. Émile Durkheim beskrev *moralitet*

som bestående av tre komponenter. For det første inneholder moralen en viss disiplin, altså en evne til å kjempe imot impulser. Moraliteten involverer også en tilknytning til samfunnet, siden det gjennom samfunnet vi får moralen. Til sist involverer det autonomi, og slik en ansvarliggjøring for våre handlinger (Ritzer & Stepnisky, 2014, s. 104).

De to andre formene Lamont presenterer, er *sosioøkonomiske grenser* og *kulturelle grenser*. Sosioøkonomiske grenser handler om hvordan man ser andres sosiale posisjon basert på faktorer som rikdom, makt og profesjonell suksess. For eksempel kan man føle seg bedre enn noen andre som har hatt mindre suksess i arbeidslivet. Kulturelle grenser baserer seg på faktorer som utdanning, intelligens, manerer og smak (Lamont, 1992, s. 4), noen kan mene de har bedre smak enn andre basert på sine interesser og hvor høyt de setter disse.

Kapittel 4: Metode

Samfunnsforskningen kan sies å ha flere «mål» med sitt arbeid. Selv om forskningen ikke alltid vil ha en direkte effekt på fenomenet som forskes på, ligger det et grunnleggende ønske om å kunne påvirke samfunnet på en eller annen måte. Aksel Tjora (2013) skriver at man tar i bruk kvalitative dybdeintervjuer når man ønsker å studere meninger, holdninger og erfaringer informantene besitter. Man er ute etter å forstå deres *livsverden* (Tjora, 2013, s. 105). Det er nettopp denne muligheten til å se verden fra informantenes perspektiv, som gjør den kvalitative metoden unik. Da min interesse ligger i *hvordan* og *hvorfor* man tar i bruk en plattform som OnlyFans for å selge seksuelt innhold, og hvordan dette oppleves for aktørene, var det klart fra start at en kvalitativ metode ville passe mitt forskningsspørsmål best. Kvalitative metoder fokuserer først og fremst på tolkningen av det *subjektive*. Dette innebærer hvordan mennesker tillegger mening i ulike sosiale kontekster, og deres forståelse over egen situasjon (Fossey, Harvey, McDermott & Davidson, 2002, s. 723). Man ønsker med andre ord å oppnå en større kunnskap over andres menneskers forståelse av egen situasjon.

4.1 Intervjuguide

Mitt valg av intervjumetode falt på dybdeintervju. Siden jeg visste lite om temaet på forhånd, ønsket jeg å få mest mulig informasjon fra informantene. Et dybdeintervju har som mål å skape en situasjon hvor det blir en relativt fri samtale, men som omhandler tema forskeren har valgt på forhånd (Tjora, 2013, s. 104). Dette førte til at jeg kunne lede intervjuet inn på tema omhandlende min problemstilling, og fokusere i større grad på arbeidsaspektet, men samtidig

gi informantene rom til å bringe inn andre relevante tema de ønsket å snakke om. Under skapelsen av intervjuguiden forsøkte jeg derfor å skape så åpne spørsmål som mulig. Intervjuguiden min var delt opp i 7 deler, eller tema. Jeg tok i bruk Aksel Tjoras (2013) mal på dybdeintervju, hvor man starter med oppvarmingsspørsmål, går over til en hoveddel med refleksjonsspørsmål, for så å stille avsluttende spørsmål (Tjora, 2013, s. 112). Denne oppdelingen tillater informanten å bli litt varm før man stiller de mer reflekterende spørsmålene, som krever litt mer enn for eksempel hvor gammel man er, og hva man gjør på fritiden. I refleksjonsdelen kom spørsmål tilknyttet temaene «inngangen til OnlyFans», «arbeid og tid», «andres oppfatning», «venner og familie», «abonnenter» og til slutt en bolk med «reflekterende spørsmål», som brakte opp tema som ikke nødvendigvis var tilknyttet spesifikt til deres personlige opplevelse. Dette kunne være spørsmål som «har OnlyFans et skeivt miljø», noe som også fungerte som litt avsluttende spørsmål. Dette hjalp med å normalisere situasjonen, da det ikke er en dagligdags situasjon. Med tanke på at vi hadde vært innom sensitive tema som er veldig personlig, som seksuell, familie og produksjon av seksuelt innhold, var det svært viktig med en god avrundning. Til slutt fikk alle informanter komme med innspill til andre ting de ville snakke om, eller til å stille spørsmål. Jeg stilte oppfølgingsspørsmål underveis i intervjuet for å få informanten til å dele mer, som ved å spørre «hvorfor/hvorfor ikke» etter spørsmål som kunne oppfattes som ja/nei spørsmål. Intervjuguiden ble utviklet underveis i intervjuprosessen, hvor nye spørsmål ble lagt til.

4.2 Rekruttering og gjennomførelse av intervju

Før jeg startet å rekruttere informanter, sendte jeg inn meldeskjema til NSD i august 2021, med foreløpig intervjuguide og informasjonsskriv. Da dette ble godkjent, startet rekrutteringsprosessen. Det falt naturlig å rekruttere informanter gjennom internett. Jeg fant tidlig ut at jeg måtte ta i bruk flere ulike sosiale medier plattformer for å finne mulige informanter. Siden profilene på OnlyFans er beskyttet av en betalingsmur, ønsket jeg ikke å måtte abonnere på profiler for å sende melding. Dette ville for det første bli en utgift, men også oppleves grenseoverskridende med tanke på innholdet som lå på deres profiler. Jeg ønsket derfor å finne andre nettsider der de reklamerte for sine OnlyFans profiler. Jeg tok i bruk Twitter, Facebook⁶, Instagram og Reddit⁷ i mitt søk etter informanter. På Facebook la jeg ut innlegg både i en Facebook-gruppe, og på egen profil, med oppfordring til å dele

⁶ Facebook er et sosialt nettverk fra 2004, hvor man kan legge ut bilder, videoer og skriftlige innlegg.

⁷ Reddit er et nettsamfunn fra 2005, hvor medlemmer legger ut lenker som andre kan kommentere og stemme på.

innlegget videre. Jeg fant raskt ut at dette ikke var en effektiv måte å sanke informanter på, og fikk ingen henvendelser. På Twitter, Instagram og Reddit sendte jeg direkte meldinger fra egen profil. Twitter viste seg å komme med begrensninger, i den forstand at det var vanskelig å finne norske profiler. Jeg endte derfor med å i hovedsak bruke Instagram og Reddit i rekrutteringsarbeidet.

Det som var unikt med Instagram som rekrutteringsplattform, var at det ofte var veldig synlig hvem som hadde en OnlyFans. Mange tok i bruk «Linktree» for å få trafikk inn på deres OnlyFans. Linktree er et verktøy som lar deg dele flere lenker til dine andre sosiale medier, og dette verktøyet er blitt spesielt populært på Instagram. Denne lå ofte i biografien, altså helt i toppen av deres profil. Her kunne jeg enkelt trykke meg videre og inn på OnlyFans, for å bekrefte at de la ut seksuelt innhold på nettstedet. Det ga meg også en god mulighet til å finne flere OnlyFans brukere, ved å gå inn på deres følgere og bla der. Til tross for at jeg sendte melding til svært mange mulige informanter, var responsen veldig liten. Jeg endte med å få to informanter via Instagram.

Reddit er den nettsiden hvor jeg fant flest informanter. Jeg fant flere ulike kanaler hvor innholdsskapere på OnlyFans reklamerte for sin profil. På kanalene la de ut bilder og tekst, for å få klikk inn på deres OnlyFans-profil. Jeg sendte eventuelle informanter en melding med informasjon rundt prosjektet, om de ville være med, og hvor på Reddit jeg hadde funnet dem. Selv om noen informanter i etterkant av intervju kom med tips til andre jeg kunne sende melding, var det lite respons på meldingene jeg sendte til disse. Flere av informantene jeg snakket med, mente at den labre responsen kunne komme av lite tillit. Enten kunne meldingen jeg sendte bli oppfattet som søppelpost eller svindel, eller som lite troverdig. Mange var også redd for at jeg ikke skulle klare å opprettholde deres anonymitet. For å oppnå høyest mulig grad av troverdighet, gjorde jeg etter hvert profilen min på Instagram åpen, så interesserte informanter kunne bla gjennom bildene mine og bekrefte jeg var ekte. Jeg tok også i bruk et profilbilde på Reddit. I etterkant ser jeg at dette er grep jeg burde tatt fra start, for å skape et større tillitsforhold.

Mine informanter er hentet fra:

Reddit: 3

Instagram: 2

Alle intervjuene ble utført digitalt. Jeg la alltid frem muligheten til både fysisk og digitalt intervju. Alle informantene ønsket å delta digitalt. Siden jeg ønsket å se OnlyFans i norsk kontekst, var det ikke noen videre geografiske begrensninger. Ved digitale intervju la jeg frem Zoom og Skype⁸ som muligheter for intervju, men informantene fikk selv bestemme hvilken plattform de følte seg mest komfortabel med. Informantene valgte selv om de ville vise seg på kamera. Jeg brukte konsekvent kamera selv på alle intervju, dette var både for at de kunne se hvem jeg var, men også så samtalen kunne flyte bedre, til tross for at det var digitalt. To av informantene ønsket ikke å vise ansikt på kamera. En av grunnene var at blant annet familie og venner ikke visste at de drev på med OnlyFans, og de ønsket derfor å beskytte identiteten sin mer grundig. I forkant av intervjuene ble alle informantene spurt om det var greit at det ble tatt opp lyd med en båndopptaker, noe alle informantene samtykket til.

Oppgavens tema følte på noen måter privat, selv om jeg primært skulle fokusere på arbeid. Aspektet rundt kropp, seksualitet, og deres relasjoner til familie og venner, er eksempel på områder jeg normalt ikke har samtaler med fremmede mennesker om. For å skape en noe avslappet situasjon, startet jeg hvert intervju med å snakke litt om meg og prosjektet, og mine intensjoner ved å holde intervju. Jeg forsøkte å tydeliggjøre at jeg var ute etter deres erfaringer og opplevelser, og at de kunne svare både kort, eller utfyllende etter eget ønske. Det var relativt store forskjeller for hvor mye og lenge hver informant snakket. De fleste informantene var ivrige på å svare, og kunne snakke lenge på hvert spørsmål. Andre ønsket å svare litt kortere. For de som ikke var utfyllende i svarene sine, kom jeg ofte med oppfølgingsspørsmål. Dette kunne være oppfølgingsspørsmål som «hvorfor/hvorfor ikke?», og «på hvilken måte?», noe som førte til at informanten måtte tenke litt ekstra på det spørsmålet som originalt ble stilt. Jeg hadde ofte flere kjennetegn til felles med informantene, da både jeg og de var unge kvinner, i studie eller arbeid. For at informantene ikke skulle ta for gitt at vi har de samme opplevelsene og tankene på grunn av våre felles kjennetegn, ønsket jeg å ta en utforskende rolle. Slik prøvde jeg å legge egen kunnskap og opplevelser til side, og være spørrende over det jeg ble fortalt. Det korteste intervjuet varte i ca. en halvtime, og det lengste ble 2 timer. De som snakket lenge, kunne noen ganger spore av fra spørsmålet som originalt ble stilt. Jeg valgte likevel å inkludere alt fra intervjuene i transkripsjonen, da mye spennende datamateriale ble skapt nettopp gjennom avsporing. Det var her jeg ofte fikk fortellinger fra hendelser og opplevelser de hadde erfart på OnlyFans. Det jeg la merke til hos

⁸ Zoom og Skype er netjtjenester hvor man kan holde videosamtaler med andre.

alle informantene, var hvor åpent de snakket om sine opplevelser og tanker rundt arbeidet de utførte på OnlyFans, også de mer intime aspektene ved arbeidet. Dette førte til et datamateriale som i seg selv oppleves som rått og ærlig.

4.2.1 Presentasjon av informanter

Mine utvalgsriterier ble noe endret i rekrutteringsprosessen. Som bunnkriterier måtte alle informanter være over 18 år. Dette er også aldersgrensen for å lage seg profil på OnlyFans. Jeg satte fra start et krav om at jeg ville intervju kvinner. Det kjønnede aspektet gikk mest på at jeg ikke personlig visste om noen menn som holdt på med det. Å holde det til kun kvinner ville ikke bringe inn en kjønnet sammenligning. Dette kan være problematisk, noe jeg kommer tilbake til under «refleksjoner» senere i kapitlet. Et annet krav var at informantene måtte aktivt produsere på OnlyFans i perioden rundt intervjuet. Dette kravet gjorde at alle informantene var i «samme posisjon» under intervjuet, og hverken i fasen før de startet, eller i en fase hvor de var ferdig.

Jeg bestemte meg tidlig for at jeg ønsket en komparativ bit når det kom til alder. Det kan tenkes at de yngste, da mellom 18-25, hadde andre opplevelser og refleksjoner enn kvinner i for eksempel 30-årene. Dette viste seg å bli svært vanskelig. De fleste profilene jeg fant var tidlig i 20-årene. Jeg fikk ingen respons på meldingene jeg sendte ut til den eldste alderskohorten. Det ble derfor til slutt et utvalg basert på at de var over 18, kvinner, og drev aktivt på med OnlyFans. Etter rekruttering hadde jeg 5 informanter, i alderen 18-24 år. Alle navn er anonymisert. Dette er informantene:

June: Holdt på med OnlyFans i ca. 3 måneder. Student.

Frida: Holdt på med OnlyFans i ca. 4 måneder. I arbeid.

Helene: Holdt på med OnlyFans i under én måned. I fast arbeid.

Ingrid: Holdt på med OnlyFans i ca. 1 år. Student.

Viktoria: Holdt på med OnlyFans i under én måned. I fast arbeid.

Alle var relativt nye på OnlyFans under intervjutidspunktet, der den korteste tiden var 3 uker, og den lengste ett år. Dette vil påvirke dataen, da de fleste var i en fase hvor de forsøkte å bygge opp profilen. Alle var i fast arbeid eller i studie. Det var derfor ingen som livnærte seg av inntektene de fikk på OnlyFans alene. Hovedinntekten kom primært fra lønnet arbeid eller studielån. OnlyFans var derfor sett på som en ekstra inntekt. En av informantene identifiserer seg som ikke-binær, og vil derfor bli omtalt med kjønnsnøytralt pronomeren i oppgaven. Vi ble likevel enig om at hen var en passende informant rundt kvinners sex-arbeid på OnlyFans, da informanten blir oppfattet som kvinne på plattformen.

4.3 Reliabilitet og generalisering

Det er to sentrale prinsipper jeg ønsker å ta opp og diskutere knyttet til min oppgave. Disse er reliabilitet og generaliserbarhet. Disse brukes ofte som «kvalitetsmål» i forskning.

Reliabilitet omhandler i kvalitative studier om hvor stor grad funnene i en studie er stabile, og kan måles igjen (Silverman, 2020, s. 89). Om noen andre hadde utført den samme studien, med den samme dataen, hadde vi da kommet til en felles konklusjon? David Silverman (2020) tar opp transparens som et viktig mål for kvalitative studiers reliabilitet. Transparens handler om å beskrive forskningsstrategien og analysemetoden åpent, og gi innblikk til forskningsprosessen. Her må man også være åpen rundt sitt teoretiske standpunkt, da det er fra disse man tolker dataene som er sanket inn (Silverman, 2020, s. 90). Ulike teorier vil kunne spille inn på hvordan dataen blir analysert ulikt, til tross for at man i utgangspunktet sitter med lik data, samlet ved bruk av samme metode.

Silverman påpeker at for å oppnå reliabilitet under intervjuer, er det viktig at informantene forstår spørsmålet som stilles på samme måte (Silverman, 2020, s. 93). Her har jeg forsøkt å skape så åpne spørsmål som mulig. Da vil ikke spørsmålet være førende inn mot «et ønsket svar», men heller en innbydelse til å snakke åpent om temaet spørsmålet tar opp. Et annet verktøy for å skape høy reliabilitet i intervjuer, er å bruke beskrivelser som er så nær som mulig det informanten selv har sagt (Silverman, 2020, s. 93). Her må man legge vekt på kvaliteten til transkripsjonen. Jeg tok lydopptak til alle intervjuene, for å kunne transkribere så nært som mulig det som ble sagt. Her forsøkte jeg å ta med utsagn, som «eh, hm, åh», men også bruke markører på når det blir stille, som ved å bruke «...».

I kvantitative studier brukes generalisering i en statistisk forstand, hvor man ser på utvalget opp mot resten av populasjonen (Tjora, 2019, s. 207). I kvalitative studier har det blitt stilt spørsmål til hvorvidt generalisering er mulig, eller i det hele tatt ønskelig. Selv om det ikke er direkte overførbart fra det kvantitative, er det fortsatt en kvalitetssjekk også i kvalitativ forskning. Jeg vil trekke frem en *konseptuell generalisering* som en form for generalisering som kan være fruktbar for denne typen studier. En konseptuell generalisering handler om å utvikle konsepter, typologier eller teorier som vil ha relevans for annen forskning i ettertid (Tjora, 2019, s. 209). Siden forskeren har stor innvirkning på forskningsprosessen, vil selv studier som tar for seg det samme temaet, bli unike (Blaikie & Priest, 2019, s. 213). Siden konsepter, typologier og teorier er noe mer fast, (men dog også i endring), vil det være en nytte av generaliseringen gjort i tidligere forskning. For meg er ikke generaliserbarhet et mål om å bruke mine funn som en «sannhet» for andre individer utenfor mitt utvalg. Mine funn kan kun knyttes direkte til mine informanter, og deres opplevelser og forståelser. Derfor er ikke en sãnn form for generaliserbarhet ønskelig, men heller det å kunne gi en bredere forståelse over mitt utvalg i møtet med OnlyFans.

4.4 Analysestrategi

Med inspirasjon fra Glaser og Strauss (1967) og deres «Grounded Theory», har jeg i mitt analytiske arbeid tatt utgangspunkt i en form for *induktiv metode*. I en slik metode, ønsker man at teori skal springe ut fra datamaterialet, altså empirien. Dette vil si at man ikke starter med en hypotese, men at denne fremstilles etter hvert etter man har foretatt en dataanalyse (Silverman, 2020, s. 123). En fullt induktiv analyse avhenger derfor av hvordan man behandler empirien, og en detaljert koding av datamaterialet står sentralt (Tjora, 2019, s. 73). I en Grounded Theory tilnærming samler man data, koder datamaterialet, analyserer dette, for så å bestemme hva slags data som er ønskelig å samle neste gang, ut ifra det man har skaffet så langt. Dette kalles *teoretisk sampling* (Glaser & Strauss, 1967, s. 45). Man går fra data, til koding, til teoretisk sampling, og gjentar dette syklisk, før man ender med teori. På denne måten samler man mer data med utgangspunkt i tidligere data-analyse, for å utfordre og utvide teorien. Jeg transkriberte og kodet dataen underveis, og endret intervjuguide etter behov ettersom materialet utviklet seg. Selv om jeg i utgangspunktet ønsket 6-8 intervjuer, hadde jeg etter 5 intervjuer såpass mye data at jeg ikke følte det var nødvendig å samle inn mer, med tanke på hvor vanskelig det var å rekruttere informanter.

Under kodingen av intervjuene forsøkte jeg å for det meste bruke begrepene som ble nevnt i datamaterialet. De kodene som ble skapt under kodingen av den første transkripsjonen, ble med videre til neste transkripsjon. De kodene som så ble til, ble med videre til neste transkripsjon. På denne måten kunne jeg samle empirien på en oversiktlig måte, og kategorisere disse i større grupper etter mine problemstillinger. Jeg kodet først for hånd, ved hjelp av fargekoder. Underveis i analyseringen av dataen, startet jeg å se mønster som jeg tidligere ikke hadde lagt merke til. De nye funnene i datamaterialet, gjorde at problemstillingene endret seg noe underveis. Til slutt la jeg de ulike kodene under kategorier, som var direkte knyttet opp mot problemstillingene.

4.5 Etikk

David Silverman (2020) legger frem flere etiske «fallgruver» i kvalitative studier. Disse innebærer utnytting, bedrag, forskning på sårbare grupper, vennsbygging med grupper man misliker, og avsløring av informanternes identitet (Silverman, 2020, s. 150). Den på mange måter skumleste, men også viktigste oppgaven jeg har som samfunnsforsker, er å opprettholde mine informanternes anonymitet. Det er en konstant tankeprosess hver gang jeg setter meg ned for å skrive på oppgaven. Vil dette sitatet være for avslørende? Vil disse små bitene av informasjon kunne settes sammen, og slik avsløre hvem jeg har snakket med? Hvordan skal jeg oppbevare dataen for å sikre at ingen får tilgang? Jeg tok flere grep for å sørge for mine informanternes anonymitet. Under intervjuene ble det brukt båndopptaker, hvor lydfilene ble lagret på en MicroSD. Jeg transkriberte intervjuene fortløpende. Under transkriberingen var det viktig å ikke la for mange identifiserbare faktorer bli stående. Flere av informantene uttrykte usikkerhet over hvordan dataene ville bli behandlet, og hvor godt intervjuet ville anonymiseres. Det var kun jeg og min veileder som hadde innsikt i transkripsjonene. Alle intervjuene ble lagret på SAFE, et eksternt skrivebord hos UiB.

Før intervjuene ga alle informantene sitt samtykke gjennom en samtykkeerklæring, enten muntlig eller skriftlig. De fikk også tilsendt et utfyllende intervjueskjema, med informasjon rundt studien, samt sine rettigheter. Alle informantene som deltok i studien var gjort klar over sin rett til å trekke seg når som helst, uten konsekvens. Som forsker har man stor makt når det kommer til fremstillingen av datamaterialet. Å skape et autentisk portrett av informantene, og deres opplevelser, tanker og refleksjoner bør settes som en prioritet (Ragin & Amoroso, 2011, s. 105). Det er jeg som vinkler datamaterialet i den retningen jeg finner mest interessant. Dette

vil naturligvis føre til at man får relativt lite innblikk i et mye større datamateriale. Om noen andre hadde sittet med mine data, kunne de vinklet oppgaven i en helt annen retning.

4.5.1 Refleksjon

Det viste seg å være vanskeligere enn først tenkt å finne informanter til masteroppgaven. Jeg var forberedt på at informanter ikke ville stå i kø for å bli intervjuet, men i forhold til hvor mange meldinger jeg i rekrutteringsperioden har sendt ut, er antallet informanter lavt. Det kan tenkes at å gjøre min personlige Instagram-profil åpen tidligere, kunne ført til en noe større respons. Det kan også være at meldingen jeg sendte i seg selv var for lite overbevisende, eller for lett kunne oppfattes som svindel. Problemene med å få tak i informanter kan også bunne i en for liten tillit, eller et tema mange ikke ønsker å snakke om. Et spørsmål jeg var nødt å stille meg selv knyttet til utvalg, var om jeg gikk en i klassisk «felle» når jeg kun ville se på kvinners sex-arbeid. Det har vært økende forskning rundt menns sex-arbeid på internett de siste årene, samt andre grupper, som transpersoner og ikke-binære. I søken etter tidligere forskning på digitalt sex-arbeid, var det kommet en del forskning på menn.

Både før, og underveis i prosjektet, har jeg spurt meg selv om jeg har et «for åpent» syn når det kommer til digitalt sex-arbeid, eller seksuelt innhold på internett. Som aktiv bruker av ulike sosiale medier, som Instagram, TikTok og Twitter, får jeg daglig opp bilder og videoer av andre unge kvinner som poserer lettkledd. En viktig erfaring under mitt forskningsarbeid, har vært utallige diskusjoner med familie, venner og kollegaer rundt temaet. Mange har stilt seg kritisk til salg av seksuelt innhold på OnlyFans, eller på internett generelt. Andre har ikke sett noen problemer med en slik type arbeid. Ofte har jeg i diskusjonene «lent meg tilbake» og tatt en observatørrolle. Det er ikke ulovlig å selge seksuelt innhold på internett, og jeg så derfor heller ingen grunn til å skulle ta et kritisk perspektiv fra start. Jeg har derfor forsøkt å holde min posisjon som nøytral. Jeg ønsker hverken å de-kriminalisere eller kriminalisere digitalt sex-arbeid, dette er ikke min oppgave. Mitt ønske er å gi et stykke forskning som gir innblikk i fenomenet digitalt sex-arbeid, gjennom de som faktisk utfører arbeidet.

Kapittel 5: Arbeid

I dette analysekapitlet vil jeg sammen med hovedproblemstillingen, fokusere på disse arbeidsspørsmålene: *Hva motiverte informantene til å starte med OnlyFans, og hva skal til for å fortsette arbeidet over tid? Hvordan markedsfører man egen profil, og hvordan beholder*

man kunder? Jeg vil i analysen først og fremst bruke begrepet «kunde» når jeg omtaler de som abonnerer på informantens profil, da de er kjøpere av det seksuelle innholdet. Dette er et fastere begrep når det kommer til salg, enn å omtale de som «fans» eller «abonnenter», selv om abonnenter vil bli brukt noen steder.

Prisene på profilene til informantene varierte mellom 10 til 15 dollar. Dette er en månedlig abonnentspris som hver kunde må betale for å få tilgang til kontoens innhold. I tillegg til dette, var det vanlig å tilby et mer «eksklusivt» innhold. Dette kunne være «PPV» eller «Custom Content». PPV står for pay-per-view, og dette innholdet er lukket frem til man kjøper det. Dette kan være et bilde eller en video som er mer avslørende enn annet innhold på profilen, eller som av en annen grunn er satt til en egen pris. «Custom Content» er spesifisert innhold skapt for en kundes personlige ønske. For kunder med spesifikke fetisjer kan en slik tjeneste gi dem innholdet de søker, da innholdsskaper sender dette materialet spesifikt til dem. Siden denne typen for innhold er ekstra krevende å lage, er det ikke alle som tilbyr en slik tjeneste. Man kan også få etterspørsel på innhold man ikke ønsker å skape. Videre har også noen profiler «tilleggstjenester» som ikke nødvendigvis blir utført på selve plattformen. Her kan de også ta ekstra betalt ettersom hvor lang tid tjenesten tar. Informantene nevner å videochatte på for eksempel Snapchat som en av disse, da OnlyFans ikke tilbyr videotjeneste. En annen relativt populær tilleggstjeneste som informantene nevnte, var «cock-ratings», hvor kunden sender bilde av penis og ønsker å få den rangert fra 1-10.

Ingen av mine abonnenter var kommet til et punkt hvor de kunne leve av inntektene fra OnlyFans alene. Inntektene fra plattformen ble omtalt som «en liten ekstra lønn», eller «et ekstra stipend».

5.1 Motivasjon

Når det kommer til informantens motivasjon til å entre sex-arbeid på OnlyFans, finner jeg i likhet med studien av Kara Arnolf mfl. et skille mellom økonomiske (ytre) grunner og personlige (indre) grunner. I min analyse rundt hva som var de mest sentrale motivasjonsfaktorene for mine informanter, var det særlig fire faktorer som stakk seg ut. Den første var *penger*, at det var *gøy*, at arbeidet ga økt *selvtillit*, og en stor grad av *autonomi*. Informantene nevnte gjerne flere motivasjonsfaktorer for hvorfor akkurat de startet, selv om det gjerne var én av faktorene som tynget mest.

5.1.1 «Folk vil bare ha penger»

Plattformen åpner opp en mulighet til å tjene penger samtidig som man opprettholder en stor grad av autonomi. Det å «være sin egen sjef» ble sett på som en av fordelene arbeidet bragte med seg. Det var også et arbeid som kunne kombineres med studier eller tradisjonelt lønnsarbeid, om man ikke ønsket å satse helt på plattformen alene. For særlig to informanter var det økonomiske helt sentralt for at de startet profil på plattformen. Helene forklarer at for henne har OnlyFans aldri vært noe annet enn en mulighet til å tjene penger. Hun hadde flere venninner som også publiserte seksuelt innhold på plattformen, og disse tjente godt med penger:

Jeg har ikke sett på det på en annen måte enn at det er en måte å tjene penger på (Helene).

Jeg hadde mest tenkt på det ganske lenge. Bare fordi det var en enkel måte å tjene penger på. Skulle bare se hvor langt det gikk an å gå med det, da. Og jeg har jo flere venninner som driver på med det og. Og de tjener jo ganske godt der (Helene).

For June har hindringer i hverdagen og hennes mentale helse vært avgjørende at June startet å produsere seksuelt innhold. Under pandemien var samfunnet stengt på de fleste plan, noe som gjorde at hun måtte sitte hjemme mesteparten av tiden. Dette førte til at overgangen til et mer normalt liv var overveldende. June forteller at hun flyttet tidlig hjemmefra, da hun ikke hadde det bra hjemme. Etter hvert begynte hun å slite økonomisk. På grunn av dårlig mental helse, var det vanskelig å skaffe seg en jobb som krevde fysisk oppmøte til et bestemt tidspunkt:

Vel, kort oppsummert lå jeg ikke så godt an økonomisk. Jeg flyttet ut litt tidlig (...) Jeg hadde det litt dårlig hjemme. (...) senere ble det verre økonomisk. Og noen tusen ekstra i måneden vil jo gjøre en forskjell. Og det merker jeg jo selv nå som student. At.. de 8000 holder ikke så langt etter husleie og alt sammen, og da vil jo noen tusen gjøre en forskjell (...) hva er en jobb jeg egentlig kan få til, som er en jobb jeg kan jobbe hjemme når jeg har energi og har kapasitet. Og slipper å gå ut. Og forplikte meg til et arbeid da, hvor jeg må møte opp. For det hadde jeg bare ikke kapasitet til. Jeg prøvde jo å holde meg til gode karakterer på videregående, så det var liksom.. høyeste prioritering. Og da blir det fort at (...) OnlyFans er en mulighet. Why not give it a shot? (June).

Som student kommer pengene godt med i en trang økonomisk hverdag. Selv om pengene ikke er mer enn et ekstra stipend i måneden, utgjør det en forskjell. Til tross for at pengene kommer godt med, er arbeidet en ekstra belastning i hverdagen. Siden hun studerer i tillegg til

å drive på med OnlyFans, må hun balansere arbeidsmengden. Det kan være vanskelig når studiet krever mye tid og energi:

Penger er en motiverende faktor når man er student. Eller generelt når man er ung og ikke har så mye erfaring til å kunne jobbe. Også er det jo.. hvor mye energi jeg har, til å gidde det. Fordi akkurat nå så klarer jeg så vidt å ta noen bilder i løpet av dagen. For.. tydeligvis var studiet mitt veldig tungt, da. Krevde litt mer enn det jeg forventet (June).

På grunn av at arbeidet på plattformen ble hardere enn forventet, ser ikke June for seg å produsere innhold så langt frem i tid. Det er noe hun ser for seg å slutte med, til fordel for betalt arbeid relevant til studiet hun går. Hun uttrykker også at hun er bekymret for fremtidig arbeid. De økonomiske godene ved å produsere innhold på OnlyFans veier ikke opp for de negative sidene ved arbeidet:

(...) folk vil bare ha penger. Og når det er en så stor mulighet til å tjene mye penger, og du (...) ikke er så opptatt av hvordan folk tenker om deg.. så (...) hvorfor ikke gjøre det, ikke sant. Men det er jo noe du vil bli assosiert med resten av livet ditt (...) Så.. den eneste grunnen til at jeg.. ja, jeg er ikke komfortabel med det. Dette er et kapittel av livet mitt jeg kommer til å lukke og ikke ha med videre (June).

Selv om det kun var to informanter som nevnte det økonomiske som deres sterkeste motivasjon, nevnte også andre informanter det økonomiske som en tilleggs-motivasjon. De forteller at pengene kan være gode å ha som en ekstra inntekt, ved siden av det de får inn til vanlig. Ingrid og Frida hadde begge økonomien som en tilleggs-motivasjon, med advarer mot å la en slik motivasjon styre noen inn i sex-arbeid:

Fordi om man går inn i OnlyFans og kun tenker på penger, da kan det fort gå galt (Frida).

Motivasjonen til å starte OnlyFans kan komme fra en ytre motivasjon. Blant annet kan dårlig økonomi og dårlig mental helse spille inn. Det er ofte det økonomiske som er i fokus når OnlyFans blir skrevet om på internett, eller omtalt i media. Selv om pengene er en sterk motivasjon, er det ikke den eneste motivasjonen for å gå inn i digitalt sex-arbeid.

5.1.2 «Jeg gjør ikke dette kun for pengene»

Den indre motivasjonen handler om hvilken personlig motivasjon individet besitter. En gjenganger er at å poste seksuelt innhold på OnlyFans virket gøy eller spennende. Det kan ha

startet som en spøk, som senere blir realisert. En annen begrunnelse er at de finner ut at de trives med denne typen arbeid underveis, og slik bestemmer seg for å fortsette. Et ønske om å øke egen selvtillit blir også nevnt som hovedgrunn. Det er tre informanter som nevner slike former for motivasjon.

Ingrid trives godt med å produsere innhold på OnlyFans, og har ingen visjoner om å skulle slutte i nærmeste fremtid. Hen ønsker å ekspandere profilen enda mer, som ved å samarbeide mer med andre innholdsskapere. En jobb etter studiene vil ikke stoppe arbeidet på OnlyFans. Hen trives med jobben hen gjør på plattformen:

Jeg gjør ikke dette kun for pengene (...). Det er veldig mange som sier det, at folk driver med OnlyFans kun fordi nå er økonomien lav, eller de har ikke bedre å gjøre, og.. med en gang de får en annen jobb så er de ferdig. Det er noe jeg oppriktig trives med, og kunne tenke meg å drive med fremover (Ingrid).

Et annet aspekt ved arbeidet er at det kan være med å øke selvfølelsen man har rundt egen kropp. Frida legger særlig vekt på selvtillit i sin begrunnelse for å starte med OnlyFans. Ved å poste seksuelt innhold på plattformen ønsket hun å styrke egen selvtillit. Det startet som en spøk. Inntekten plattformen kunne gi, ble en tilleggs motivasjon for henne:

(...) Booste selvtillit. Også hadde jeg drevet å tulle med det en liten stund. Og.. til slutt så bare spurte jeg kjæresten: går det greit liksom? Og han bare: jaa.. Så ble det litt frem og tilbake noen uker. Så bestemte jeg meg for at nei jeg gjør det. Nå bare gønner jeg på! Jeg trenger også litt ekstra penger, så det er litt fint. Så det.. da ble det OnlyFans på meg (Frida).

For Viktoria virket OnlyFans gøy, og det var dette som gjorde at hun startet. Det startet også for Viktoria som en spøk mellom henne og vennene:

Jeg hadde vel egentlig ikke så veldig mye forventninger, fordi det var for det meste for gøy, rett og slett (Viktoria).

Selv om noen av informantene legger vekt på den indre motivasjonen fremfor den ytre, ville ingen utført arbeidet uten tilstrekkelig lønn for innsatsen som blir lagt ned i arbeidet. Frida trives med å produsere innhold på plattformen, og sier hun kunne ha gjort det om til en fulltidsjobb så lenge inntektene hadde vært gode nok til å leve godt av:

Om det var mulig, ja. Om jeg hadde tjent nok. Hadde jeg tjent alt det jeg nå har tjent siden jeg begynte, på én måned, gjerne. Da hadde det gått helt fint. Fordi jeg har tjent, hva er

det, rundt 60 000 siden jeg begynte. Hadde jeg tjent det per måned, hadde jeg fint levd på det. Når jeg begynte tjente jeg vel 20 000 både juli og august. Også er det gått ned litt sakte men sikkert. Så nå tjener jeg 7000 i måneden ca. Men det er ganske grei inntekt med tanke på at jeg har (...) inntekt i vanlig jobb (Frida).

Det å oppleve en trivsel knyttet til arbeidet virker å være en sterk positiv indikator på hvor lenge man ønsker å være innholdsskaper på plattformen. Selv om penger kan være en sterk motivasjon for å starte, kan man oppleve at arbeidet er tungt å utføre om man ikke i tillegg har en personlig interesse for en slik form for arbeid.

5.2 Produksjon

Produksjonen av innhold foregår i den private sfære, altså i hjemmet. Alle informantene gjorde mesteparten av arbeidet på egenhånd, selv om de med kjæreste lot dem delta i ulik grad. Dette kunne være alt fra hjelp til å rigge opp bakgrunnen for bilder, hjelpe til med kamera, men også å delta i produksjonen foran kamera, som i en sex-video, eller som statister. Informantene forteller at de liker best å jobbe helt på egen hånd. På denne måten kan de sikre seg at innholdet blir slik de forestiller seg. Ved å selv holde kameraet kunne de besitte full kontroll over settingen:

Kjæresten tok bilde av meg én gang. Eh.. men han ble veldig irritert, fordi han mente jeg tok finere bilder av meg selv enn han klarte. Men jeg er ikke veldig komfortabel når jeg er den foran kamera. Men med en gang jeg holder kamera selv, går det bra. Så jeg tar bilder og lager innhold selv. Og det funker ganske greit (Frida).

Jeg har jo kjæresten min, men.. jeg er veldig.. ikke kontrollerende, men jeg liker å ha styring. Jeg er en ledertype person. Og jeg har opplevd veldig mange ganger at folk ikke gjør det de blir fortalt. Så jeg foretrekker ofte å gjøre ting på egen hånd. Så det er mye arbeid å sette opp en scene hvor jeg skal ta bilder (Ingrid).

I tillegg til å kunne samarbeide med kjæresten, kunne man også velge å samarbeide med andre innholdsskaperne på plattformen. Dette kunne for eksempel være andre kvinner, hvor man skapte «girl on girl content». Dette kunne skape problemer om man ikke hadde en god kommunikasjon med partneren. Ingrid hadde planer om å samarbeide mer med andre etter hvert. Da måtte hen være sikker på at kjæresten var med på ideene. En utfordring kan være å

skulle skille de seksuelle handlingene foran kamera, med de seksuelle handlingene i parforholdet:

Men han har satt et par grenser for å lage innhold med andre. (...) han vil helst at det ikke skal være noe penetrering om vi skal lage OnlyFans-content sammen. Fordi.. han sliter ikke med det, men han klarer ikke helt å se forskjellen på sex for innhold og sex for jobb, og sex mellom oss. Så han har sagt at jeg vil helst du ikke har sex. Men det å ta på bryster, å gjøre alt kroppslig på utsiden går fint. Han jobber litt med hva han er komfortabel med der. Så jeg har ikke gått og jobbet med noen andre enda (Ingrid).

Noen produserte også «custom content», altså spesialinnhold, i tillegg til det normale innholdet på profilen. For Ingrid ble det for mye arbeid å skulle produsere et slikt innhold til individuelle kunder som ba om dette. Samtidig er det en ekstra inntekt om man får det til. En løsning har vært å samle bestillinger over tid, så hen kan produsere til samme tidspunkt. På denne måten kan forespørsler som er like bli gjort unna samtidig:

Jeg gjorde. Men det blir for mye arbeid for én person. Som jeg nevnte isted er det mye tid i å sette opp. (...) jeg tenker å fortsette med det, fordi det er en ekstra inntekt. (...) Og så lenge det er noe jeg er komfortabel med, så ser jeg ikke problemet med det. Men det er mye på tid og innsats, og jeg sliter litt (...). Så det er litt vanskelig for meg å få fingeren ut av ræva noen ganger, og faktisk komme i gang og få gjort det. Men jeg har nå begynt å si nei, med mindre det er mange som vil. Fordi da kan jeg ta flere bestillinger på én gang (Ingrid).

For å skape en illusjon av eksklusivitet, må man etter hvert legge inn penger i diverse rekvisitter. Dette kan være teknologi, lys, undertøy, sex-leketøy og lignende, som kan brukes under produksjon. Det var ulikt hvor mye penger informantene hadde lagt inn i rekvisitter. Noen hadde kjøpt nytt undertøy som skilte seg fra det normale undertøyet de gikk med til vanlig. Andre hadde lagt inn penger i lys, kamera, og leketøy. Sentralt hos alle var hvordan disse utgiftene ikke kunne overskride inntektene, selv om gode rekvisitter kunne øke salg senere. I likhet med de mannlige sex-arbeiderne Paul Ryan (2019) så på i sin forskning, hadde noen av mine informanter også opplevd å få gaver tilsendt, eller økonomisk hjelp til å kjøpe inn flere rekvisitter. Ingrid bruker å friste kunder med «custom content» om de hjelper hen med klær og utstyr:

(...) det jeg har begynt å gjøre noe er egentlig bare at jeg har en sånn.. fund-raising, som jeg har nevnt tidligere, hvor jeg forteller abonnentene at hei jeg sparer opp til dette antrekket, jeg tjener ikke nok til å kjøpe antrekket, så jeg setter opp et mål dedikert til

antrekket. Og hvis du støtter meg med å få det antrekket, så skal du få spesielle bilder av meg i det kun for deg. Da kan de si hva de har lyst å se. «Jeg liker rompe, kan jeg få litt ass-shots», «jeg er veldig glad i pupper, kan jeg få noen puppe-spesifiserte bilder», «jeg er veldig glad i å bli tråkket på, kan jeg få noen bilder av at du tråkker på meg»? Da kan de få litt sånn «custom bilder». Ja, jeg finner litt sånne loopholes, fordi det er ikke alltid jeg får til sånne A4 kom med bestilling (...) (Ingrid).

Under produksjonen av innhold, må man sette på et skuespill. I likhet med Hochschilds (2012) emosjonelle arbeid, er kroppen det sentrale verktøyet under arbeidet. June forteller at hennes personlighet på OnlyFans ikke samsvarer med den personen hun er på ekte. Hun forklarer det som en «persona», som en karakter hun spiller ut. Hun tar en distanse til denne karakteren og sitt egentlige jeg. Under arbeidet må hun spille seksuelt opphisset på en overbevisende måte, og fremheve disse følelsene:

(...) jeg tenker ikke på meg på OnlyFans som meg. Det er bare en.. persona (...). Jeg tenker bare på det som et produkt. (...) hvordan skal du reklamere for et produkt. Hvordan skal du reklamere for å få solgt disse tjenestene best mulig? (...) du overdriver veldig mye. (...) Jeg har jo mine samme typer svar som jeg svarer på alle komplimenter jeg får. (...) Nå vet jeg ikke hva han (kjæresten) poster på de captionsene, men det er ofte sånn.. «like mye ass?», eller noe sånt. Og det er ikke noe jeg ville sagt i virkeligheten. Jeg er ikke attention-seeking eller teasende. Jeg er.. ikke kåt hele tiden (June).

Et skuespill er avgjørende for å skulle skjule den egentlige motivasjonen for hvorfor man utfører arbeidet. June gjør det klart at det er pengene som motiverer henne til å skape innhold, men dette må ikke skinne gjennom. Det er derfor viktig at hun spiller overbevisende. For å kunne gjøre arbeidet må hun klare å forholde seg distansert. Om hun tenker for mye på hva hun egentlig gjør, blir hun ukomfortabel over situasjonen:

Så det er det samme når jeg skal svare på Reddit. Så er det fullt distansert. Fordi jeg føler det er så ukomfortabelt. Når jeg begynner tenke inn i det. At ja, det er ganske nasty (June).

Når jeg spurte informantene om hvor de får inspirasjon til innhold, refererte de til andre innholdsskapere. Informantene undersøkte hva som er populært på andre profiler, og hvilke typer innlegg som fikk mest positiv oppmerksomhet. Noen av informantene hadde gjort avtaler med andre innholdsskapere om å følge hverandre gratis. Slik kunne de få et innblikk i

hvordan andre jobbet, og hva som solgte best. De hentet inspirasjon rundt undertøy, rekvisitter og hvordan andre poserte:

Så jeg tar ikke straight up kopierer noen, (...) det prøver jeg å unngå. Men jeg tar inspirasjon fra andre skapere. Ser gjerne på hvilken type undertøy de har, og hvor de kjøper det. Og da kan du fort oppdage nye nettsider (Ingrid)

5.2.1 Tidsbruk

Som arbeidere i plattformøkonomien, er det avgjørende hvor mye innhold man klarer produsere. Informantene forklarer at man i bunn og grunn velger selv hvor mye man vil tjene. Jo mer innhold man poster, jo mer tjener man. Både kvantitet og kvaliteten av innholdet i postene påvirker fortjeneste. Særlig nakenhet selger. Jo mer man viser av nakenhet og kropp, desto flere vil fortsette abonneringen. Siden informantene produserer i hjemmet, har de fleksible arbeidstider. De kan bestemme selv hvor ofte de vil skape innhold, og hvor lang tid de ønsker å sette av til arbeidet. Flere informanter mener det ikke er skapelsen av selve innholdet som tar tid. Helene ser på det som et mindre arbeid hun kan gjøre når hun føler hun har tid til det:

Et par timer. Annenhver dag kanskje. Jeg vet ikke, jeg tror ikke det er såpass engang. For jeg gjør det bare i ny og ne når jeg har tid til det, eller føler for det. Så jeg bruker kanskje i gjennomsnitt bare en time om dagen på det.. akkurat nå. Men jeg har jo lyst å produsere mer, så det blir jo sikkert mer tid på det etter hvert (Helene).

June føler ikke at det er tidkrevende å produsere innhold. Promoteringen av innholdet i ettertid er mer tidkrevende enn selve produksjonen. Hun mener man ikke trenger så god kvalitet på innholdet, så lenge man promoterer godt:

Fysisk å ta noen bilder er jo ikke noe som tar mye tid. Og i starten så redigerte jeg bilder, men nå.. gidder jeg ikke det mer. (...) Og det vanskeligste er å sette seg ned, og ta de bildene, og legge det ut. Og samme med videoer. Det må jo redigeres. (...) det er kanskje promotering i OnlyFans som tar mest tid. Og jeg merker at det er kanskje det mest utfordrende, fordi.. du kan ha relativt shitty content skulle jeg til å si. Uten at det gjør noe. Fordi så lenge du ikke får dratt inn nye subscribers, så tjener du egentlig ikke så mye på det da (June).

Det er variasjoner i hvor mye tid informantene setter av til produksjon. Alle føler på en forventning til at man bør legge ut regelmessig. Dette kan være alt fra hver dag, til annen hver dag, til enda sjeldnere. June produserer innhold daglig, noe hun personlig føler er litt for mye:

Jeg pleier ta.. jeg pleier legge ut tre-fire bilder, eller tre bilder og en kort video i løpet av dagen. Nærmere annen hver dag nå. Ja. Og jeg tar noen som er uten nakenhet (..) og da tar jeg noen uten nakenhet som kan postes på Reddit for å promotere. Og med nakenhet ofte, noen ganger uten, som jeg poster på OnlyFans, da. De fleste som er store poster hver dag, og det er litt mye, egentlig (June).

For Ingrid tar det lengre tid å rigge opp til billedtakning. Det er mange aspekter som må tas hånd om før fotograferingen eller filmingen kan starte. Mye av arbeidet går til utsmykking av seg selv eller bakgrunnen. Estetikken på materialet oppleves som viktig. Det er også en god del tid som går i redigering og utvelging av materiale:

Jeg foretrekker å ha noe finere bakgrunn. Jeg liker ikke å nakkeputa mi i bakgrunnen, som et eksempel. Så jeg må rydde en del. Og jeg er veldig rotete som person, så.. det er litt tid i rydding, og sette opp. Så er det å finne ekte lys, så jeg har en sånn her farge, og en ring-light, også har jeg også en lysstripe der oppe, som gir ekstra lys. Så når jeg setter opp, så må jeg flytte på alt dette. Og det blir litt mye, av og til. Også er det vinkling, og å sette opp så jeg liker hvordan det ser ut. Så må jeg sminke meg, for jeg føler ikke for å ta bilder uten sminke. (...) hvis jeg ikke orker å stille håret, så har jeg en del parykker jeg kan bruke. Så det går fort en time på sminke, og å finne klær å kle meg, så er det kanskje en halvtime å finne ut hvor jeg skal ta bilde, og sette opp lys. Også er det jo det å ta mye bilder. Men arbeidet er jo ikke ferdig der, fordi du må lyskorrigere, og.. redigere bilder (...) (Ingrid).

Ingrid forteller videre at hen tidligere også satte av tid til å skrive et lite blogginnlegg under innholdet som ble lagt ut. Til slutt innså hen at disse ikke ble lest:

(...) Fordi vanligvis har jeg skrevet et lite blogginnlegg til de. Men.. jeg innser jo at folk flest som er på OnlyFans, selv om det er litt surt, så er de der for å runke. De er der for å se på noe fint, og.. kose seg. Så de leser ikke alltid blogginnleggene. Så jeg har skiftet min vinkling nå da, for å finne noe som kanskje er litt mer.. ehm.. seksuelt, da. Og heller ta de blogginnleggene som et eget innlegg. For da er det de som faktisk leser som leser gjennom og liker det, ikke sant. Jeg kan ikke regne med å få tilbakemelding på det med et bilde til. (...) jeg vet at folk er der for å onanere, og det går fint. Det er noe jeg ikke har noe imot (Ingrid).

Siden alle informantene mine er i startfasen, og ikke livnærer seg kun på inntektene fra OnlyFans, produserer de mindre enn de store profilene. Det er når man får spesielle henvendelser produksjon tar lengre tid, som når en kunde ønsker en personlig video. Selv om

produksjonen av dette innholdet er mer krevende, er det også en mulighet til å tjene ekstra penger ved siden av det man legger ut offentlig på siden. Med de fleksible arbeidstidene som OnlyFans tilbyr, kommer det også utfordringer. Som leder over eget arbeid, må man være selvgående. Siden man produserer i hjemmet, hvor man tilbringer mesteparten av sin fritid, er det også nødvendig med en form for selvdisiplin. Andre obligasjoner, som skole og jobb, kan også påvirke hvor mye tid og energi man har til produksjon av innhold.

5.3 Markedsføring

Som en av OnlyFans sine tiltak for å opprettholde anonymitet på plattformen, er at det ikke er mulig å søke direkte på profiler i søkefeltet. På grunn av dette er det ikke mulig å reklamere for egen profil på selve plattformen. Informantene tok i bruk flere forskjellige nettsider og sosiale medier under promoteringen av egne profiler. De vanligste nettsidene var Twitter, Instagram, Snapchat og Reddit. Alle disse mediene tillater deling av bilder og videoer, og var derfor en mulig plattform for å reklamere. Noen av informantene tok også i bruk nettverket sitt, hvor deres venner tok på seg noe av reklameringsjobben. Noen informanter reklamerte også direkte til eget nettverk, som ved å sende ut reklame rundt egen profil til folk på sin venneliste på for eksempel Snapchat. Det var kun de som var åpen rundt sin deltakelse på OnlyFans som valgte denne siste metoden. Informantene har gjerne valgt seg ut noen spesifikke plattformer å reklamere på:

Jeg reklamerer på Snapchat og ish Instagram. For det meste Snapchat. Og der har jeg laget en MyStory⁹ med absolutt alle fra lista mi, utenom besteforeldre, og tanter og onkler, og mamma og pappa og sånn (Frida)

Det går litt på Reddit (...) Og der har jeg også hatt kompis som har hjulpet meg (...) også har jeg en kompis som lagde en Instagram profil (Viktoria)

Jeg bruker Reddit, også vet jeg at jeg burde bruke Instagram, og Twitter, og alle mulige andre sider. Men jeg har ikke hatt mulighet og kapasitet å sette meg inn i alle mulige steder. Så da blir det egentlig bare Reddit (June)

⁹ MyStory er en mekanisme på Snapchat hvor man kan legge til ønskede personer som skal se spesifikke bilder og videoer man legger ut.

Av og til. Ikke veldig offentlig, men.. jeg tar det via venner, egentlig. Bare sånn fordi familien min er ikke klar over det enda. Så jeg har ikke kommet så veldig offentlig ut med det enda, men så snart de vet blir det mer promotering og offentlig (Helene).

De som er anonyme på OnlyFans, reklamerer også anonymt. Disse tar ikke i bruk egne nettverk, men poster på anonyme sider som for eksempel Reddit. Der kan de legge ut promobilder hvor ansikt og identitet holdes skjult. Om nære relasjoner ikke er klar over at de er aktive på OnlyFans, begrenser de markedsføringen noe. Dette er for å minske sannsynligheten for at disse skal finne ut av deres aktivitet på plattformen. I likhet med Paul Ryans funn, utøver også mine informanter en balansegang mellom å være diskre, men samtidig reklamere offentlig for sitt innhold. For de som var offentlig til familie og venner, kunne de ta i bruk sine eksisterende sosiale medier for å reklamere. Å sette lenke til sin OnlyFans i biografien på Instagram, eller gjennom LinkTree, kunne besøkende på profilen trykke seg rett til deres OnlyFans. For de som var anonym, eller ikke var åpen til familie og venner, måtte de være mer diskre i sin reklamering for profilen. En løsning kunne være å lage en ny og uavhengig bruker på sosiale medier, hvor man kunne reklamere mer anonymt.

Viktoria lar noen av sine kompiser delta i reklameringen av hennes profil.

(...) Ja, de synes det er litt artig. De synes det er artig, så de sitter og snakker med litt menn og damer av og til. (...) Vi lager litt morsomt ut av det hele (Viktoria).

Paul Ryan (2019) viste til at det var en stor konkurranse på OnlyFans blant innholdsskapere. Tallene på profiler økte raskt under pandemien. I «oppmerksomhetsøkonomien» fører dette til hard individuell konkurranse. Innholdet må reklameres til en pris som er rimelig nok til at folk vil abonnere, men fortsatt generer nok inntekt til at innholdsskaperen vil, eller kan, fortsette. Når jeg spør Viktoria hva hun tror den økte normaliseringen rundt å poste lettkledde bilder og videoer av seg selv har å si for samfunnet, mener hun at det etter hvert vil dø ut. Hun mener den økte konkurransen vil føre til at det ikke blir gunstig nok å produsere:

(...) tenker jeg at det kommer til å dø ut. Jeg tenker at det begynner å bli så mye, og det blir så mange profiler, det blir så veldig mye.. så jeg tenker det at det kommer til å dø litt ut av seg selv (Viktoria).

I et konkurransefylt marked, må man promotere godt for å bli sett, og for å generere en god inntekt. June forklarer at inntektene varierer mye fra måned til måned. Om man har reklamert godt, vil det vises på tallene. Hun promoterer selv daglig:

For det er fullstendig basert på.. altså, du kan tjene 15 ganger mer én måned enn neste måned. For det er om folk velger å fortsette å abonnere.. mange sitt er kanskje under halvparten. Fordi mange velger å kun subscribe én gang, så ser de alle bildene dine, så subscriber de om et halvt år.. etter det jeg har hørt.. så ser de bildene igjen, ikke sant. At det hele tiden er.. hver eneste måned er veldig få. Så det avhenger av at du får nye, da. Så da må du fortsette å promotere hver dag, da (June).

5.4 Kunden

Helt sentralt i arbeidet er kontakten og omgangen med kundene. Det er hvor mange abonnenter man har, og hvor mye ekstrainnhold de kjøper, som bestemmer hvor mye man får i inntekt av arbeidet. Å skape innhold som passer til kundenes ønsker er en sentral del av arbeidet informantene gjør på OnlyFans. I likhet med Paul Ryan (2019) sine funn, var det sentralt for kunden å kunne kommunisere direkte med de som skaper innhold. Slik kunne innholdet skreddersys til individuelle behov, men det ga også en mulighet for personlig kontakt. Særlig beskrev informantene at kundene var ute etter noe «personlig» og «naturlig», som de ikke kunne finne i gratis nettporno. Innholdet må derfor fremstå som autentisk. Jeg ønsker i denne delen av analysen å se nærmere på hvem kunden er, hvordan informantene arbeider for å beholde dem, samt hvilke utfordringer informantene møter i arbeidet med kunden.

5.4.1 Å skape kunden

Informantene visste ikke nødvendigvis hvem som abonnerte på deres profil, og hadde dermed ikke en direkte oversikt over sine kunder. Alle som skaper seg profil på OnlyFans går under et egenvalgt brukernavn, og styrer slik selv hvor «avslørende» navnet skal være. Med mindre kunden selv velger å avsløre sin identitet til den de abonnerer på, vil ikke videre opplysninger vises. Man har heller ikke en demografisk oversikt over sine abonnenter, noe som fører til at man ikke vet fordelingen av kjønn, alder og lokasjon. På grunn av dette må de som skaper innhold, også skape et eget inntrykk av hvem kunden er og hva kunden vil ha. Dette er viktig både for å bedre salget og tjene mer penger, men også for å kunne beholde kundene. Om man ikke publiserer det kunden ønsker å se, vil man ikke kunne opprettholde antall kunder og inntekt.

Informantene hadde ulik forståelse av hvem som utgjorde deres kunder. Når det kom til spørsmål om *kjønn*, var alle samstemte om at kunden som oftest var en mann. Selv om det

kunne være noen få damer som abonnerte, var disse i fåtall. Ofte var de kvinnelige abonnentene venner eller andre innholdsskapere, og dermed ikke direkte kunder i den forstand. Det var derimot en større variasjon når det kom til hvilken *aldersgruppe* informantene så for seg kundene var i. Informantene så for seg kunden både som yngre, jevnaldrende eller eldre enn dem selv. Hvem som fulgte de på Instagram kunne gi en pekepinn på hvilket aldersspenn kundene var i.

Selv om Ingrid ønsker å skape et innhold som appellerer til alle, ser hun at det er mest menn som er interessert i innholdet, og som ønsker å abonnere:

(...) jeg har skrevet på min profil at jeg er lgbtq+¹⁰ vennlig. Så jeg prøver som oftest å lage innhold som appellerer (...) til hvilket som helst kjønn, egentlig. Så jeg sier ikke.. «put your cock between my tits».. heller, «det er noe som mangler her, kunne du hjulpet meg?» (...) Men jeg tipper det er mest menn. (...) Jeg har en mistanke om at minst en av de er kvinnelige. Det er ikke alle som har et navn heller, de er bare «user» ett eller annet tall (Ingrid).

På Instagram har Ingrid bedre oversikt, selv om dette ikke kan overføres direkte til hvordan demografien er på OnlyFans. Denne fordelingen hjelper hen å få en pekepinn på hvem som abonnerer knyttet til kjønn og alder:

(...) Så det er mest 18-24 år og 25-34, da. (...) Men som du ser går de opp i 60 årsalderen! Og det går også ned i 13-17, og det synes jeg ikke er greit. (...) de prøver jeg å ikke engasjere meg med (Ingrid).

Ingrid forteller videre at aldersfordelingen på mennene er eldre enn kvinnene, hvor mennene går opp til 60-årsalderen, og kvinnene stopper i 40-årene. De yngste som følger på Instagram har ikke tilgang på OnlyFans-profilen på grunn av den strengere aldersgrensen på OnlyFans, men viser til at det også er unge mennesker som har en eller annen form for tilgang på det seksuelle innholdet.

5.4.1 Å beholde kunden

De som abonnerer, er ofte ute etter en personlig kontakt med innholdsskaperen. Å holde kontakten med de som abonnerer, er derfor en sentral del av arbeidet. Det er ikke alle abonnenter som tar kontakt. I intervjuene er det to gjentakende årsaker til at kunder velger å

¹⁰ Samlebetegnelse for blant annet lesbiske, homofile, bifile, transpersoner og spørrende personer knyttet til kjønn og seksualitet.

sende en melding til innholdsskaper. Den første grunnen er at de ønsker å etablere et mer personlig forhold. Som oftest går samtalen i hvem kunden er, hva deres hverdag består av, og noen ganger er de interessert i å vite mer om hvem innholdsskaperen er på et mer personlig plan:

Og de sier jo også egentlig (...) At de ønsker et mer personlig forhold til meg, for eksempel. Så de vil jo gjerne bli litt kjent først. Så snakker man om dagen, om jobb, hvor gammel man er, hvor man bor (Viktorija).

Den andre årsaken for at de tar direkte kontakt, er at de skal masturbere. I denne settingen ønsker de en seksuelt ladet samtale, som går på den mer erotiske biten:

(...) nå har jeg 3 stykker iallfall som jeg snakker daglig, eller mye med. Og resten er når de skal leke seg litt. Så vil de gjerne slå av en liten prat som gjør de i godt humør (Viktorija).

En av Viktorias kunder er i et fast forhold. Hun forteller at de kan ha dype samtaler sammen. Selv om han forklarer at han er fornøyd, føler han på et behov for å snakke åpent med noen utenfor forholdet:

Da kan jeg fortelle om han ene (...) han er jo da i et forhold (...) Jeg vet jo hvem han er nå, så det er ikke så mye anonymitet der lenger. Men han er jo i et forhold og trenger noen å snakke med. Han er egentlig veldig fornøyd der han er, men.. han trenger litt den spenningen, for eksempel. Så med han har jeg veldig dype samtaler. Men med andre kan det være litt sånn seksuelle samtaler på kvelden, men samtidig (...) han ene spurte om jeg hadde litt musikk tips, for eksempel (Viktorija).

Viktorija forteller videre at sex er et tema hun er glad i å snakke om. Noen av kundene sliter med å snakke om dette temaet til andre, også egen partner. En del av arbeidet blir derfor å gi råd, også råd rundt forhold og samliv:

(..) Og jeg er glad i å snakke om sex, og høre andres tanker om det. Også tenker jeg at det sikkert er noen som sliter å snakke om det, sant. Og jeg merker det på de fleste gutter eller menn. Sånn som han ene som er i et forhold, men han tør ikke å spørre om å utforske noe, da. (...) han har en partner, men han tør for eksempel.. han vet ikke hvordan han kan spørre om anal, for eksempel, eller.. hvordan han kan gå frem med det, eller. (...) hvilke hint kan han gi, eller kan han ta det opp på en måte der hun ikke blir fornærma? (Viktorija)

Helene må vise interesse for kundenes privatliv. Ved å la kundene prate om seg selv og sitt, føler kunden på et bånd. Mange ønsker å prate ut om eget privatliv. Helen har ikke noe imot å høre på hva de ønsker å si. Samtalene dreier seg lite om hva som skjer i hennes privatliv:

Nei, vi snakker mest om hvordan dagen deres har vært, og hvordan de har det. Snakker ikke så veldig mye om meg selv, de som har lyst å prate snakker mye om seg selv og sine ting. Det gjør meg ingenting egentlig (Helene).

De dype samtalene med kundene er en del av informantenes emosjonelle arbeid, og krever et godt følelsesarbeid. Man må regulere hvordan man uttrykker seg i forhold til hvilken interaksjon kunden ønsker. Om kunden ønsker å masturbere, må man skrive på en seksuell måte, også om man i utgangspunktet ikke var i et slikt humør. Man må også være forberedt på å måtte diskutere mer vanskelige temaer, som kundenes private seksualliv. Dette krever at informantene setter seg inn i kundens situasjon, og bruker tid på å komme med svar og løsninger på deres problemer. Man må spille frem en side av seg selv som viser interesse og sympati for det de går gjennom.

For å kunne beholde kunden, må man vite hvorfor de abonnerer i utgangspunktet. Siden det i dag ligger store mengder gratis pornografi på internett, kan det tenkes at det finnes en årsak til hvorfor så mange bruker penger på å kjøpe seksuelt innhold direkte fra en eller flere spesifikke innholdsskapere. Informantene forklarer at kunden gjerne er ute etter en personlig kontakt. Noe som gjør dette mulig, er chatte-funksjonen på plattformen. Viktoria mener en personlig kontakt kan tenne mer:

Jeg tenker at man kanskje føler man får en mer personlig kontakt. Og at det kan tenne mer. Og det kan tenne mer at om du ser en person som ser fin ut, som ser bra ut, og allerede tenner deg, at du får snakke med vedkommende i tillegg. Det kan på en måte gjøre det hele litt bedre, tenker jeg (Viktoria).

Om man vil ha god kontakt med kundene, må innholdet man produserer stå til deres forventinger. June har sendt custom-innhold til betalende abonnenter. Hun forteller at det ofte er snakk om personer med spesifikke fetisjer, som ikke finner bilder og videoer av det på nett:

De som er veldig fornøyd med din første custom video, vil de gjerne ha mer. (...) det er gjerne fetisj da, for det er ofte da du ikke finner det på nettet. Og det lages heller ikke som «ppv», fordi det er ikke så greit å ha på kanalen din (June).

June forklarer at det kan være veldig tidkrevende å holde kontakten med kundene. Hun forteller også at kundene ofte mister litt interesse etter hvert, noe som gjør at de tar mindre kontakt etter en stund. Siden man ikke direkte får betalt for å holde samtaler, må man kunne begrense seg:

(...) nå snakker jeg om de få som ikke er veldig seksuelt opptatt, så er de bare liksom.. nesten companionship, chatte, bli kjent. Snakke litt om problemene sine. Og sånne ting, da. Men ofte så mister man interessen etter litt tid (...) Så.. trapper de ned. (...) Om jeg brukte alt for mye tid på chatting (...) ville ikke være verdt pengene, vil jeg si. Det er jo kjempetidskrevende (...) (June).

Frida opplever at mange abonnerer fordi de ønsker å se noe som ikke er en del av pornoindustrien. De tiltrekkes av at hun oppleves som «autentisk», altså ekte. Hun forklarer at pornoindustrien har ødelagt for hva man anser som «normale» kropper. Dette har hun også fått tilbakemelding på av kundene:

Jeg har en kompissom hater å se på porno. Fordi det er så lite personlig som det kan bli. Så det får meg til å tenke på at, folk abonnerer og tenker at det her er lagt ut for meg. (...) for min del så ødelegger porno for kropp, for naturlige kropper. Jeg selv, jeg ser på porno. Det er er så og si på hurtigtast. Men jeg merker jo selv det at om jeg ser en jente med de perfekte puppene, og den perfekte kroppen.. så blir jeg litt sånn: kan vi ikke få litt mer normale kropper? Jeg har fått kommentar på det at det er fint å se noen som ikke er et beinrangel. Fint å se noen som har litt ekstra på kroppen, enn bare bein. Det synes jeg er koselig. Jeg tror mange velger å kjøpe for å kunne se mer ekte kropp, og ikke bare opererte berter (Frida).

Diskusjonen om hva informantene ser på som «normale» og «unormale kropper» vil bli sett nærmere på i analysekapittel 6, under grensedragnings.

5.4.3 Den vanskelige kunden

Noen kunder kan skape en ekstra utfordring i arbeidet. Dette kan være kunder som er veldig kontaktsøkende eller besitter en svært spesifikk fetisj. Ofte kommer de mest usedvanlige forespørslene på andre plattformer enn OnlyFans, der informantene reklamerer. Særlig Instagram og Reddit ble nevnt som steder hvor informantene får særlig spesielle henvendelser. Det er ikke alle disse henvendelsene de ønsker å utføre, eller forholde seg til:

Du får litt de med rare fetishes og kinks (...) om jeg har en dårlig magefølelse så kutter jeg det kort (...) For jeg skal ikke drive og kverulere med en som er dobbelt så gammel som meg. Kan jo aldri gå bra. Men på Reddit så møter du også mange folk som spør om du kan gjøre noe. Det er mye rart. (...) Jeg vet ikke om jeg har lyst å hjelpe alle, skulle jeg til å si! Det er alt fra sånn å kjøpe brukt undertøy, til.. og jeg har ikke søkt opp om det er en greie, men jeg tror det er en greie, å tygge levende dyr.. sånn gullfisk og sånt (June).

Noen forespørsler er særlig vanskelig å forholde seg til, eller oppleves som upassende. Selv om Ingrid opplever noen av kommentarene som ubehagelig, prøver hen å svare alle:

Og jeg pleier å (...) holde det kort om de er ekle. Men jeg har fortsatt ikke opplevd å ha noen ekle abonnenter. Det er mer de på Instagram, som er veldig.. folk er skikkelig ekle på Instagram, fyttig grisen! Ehm.. det er der alle de uønskede penisbildene kommer og sånt. Men ja.. jeg prater med de, men ikke på eget initiativ (Ingrid).

Informantene opplever også å få forespørsler om å lage innhold de ikke er komfortabel med. Et eksempel er hvordan June opplevde å få forespørsel om å spille et barn. Dette strider for det første mot hennes moral, men er også ulovlig. Det er ikke alle kunder som kan få det de ønsker, fordi det rett og slett er for spesielt eller går mot loven:

Også er det jo også sånt skuespill, som er at du skal spille et barn (...) Men det er bare sånn. Nei takk. Det er ikke lov heller, ikke sant (June).

Ingrid har en kunde som utfordrer både hens arbeidsmåte og personlighet. En av kundene tenner på å bli degradert, altså bli snakket ned om i seksuelle settinger. Selv om kunden uttrykker et slikt ønske, er ikke Ingrid vant til å behandle andre mennesker på denne måten. Dette er derfor et vanskelig arbeid, hvor Ingrid må sette seg inn i en annen rolle. Her må hen gå inn i et *dypt skuespill* for å virke overbevisende:

Det er kun én jeg har merket det på, som har en sånn slave-kink. Han har lyst å bli herset med, og bli degradert, og bli brukt som pengeslave.. som betyr at han vil jeg skal være slem mot han, (...) og si nå må du gi meg penger, gi de til meg. Også skal han gi de til meg. Men jeg er veldig snill som person. Så for meg er det veldig vanskelig arbeid, akkurat han. Mange tenker sikkert det er enkelt arbeid, det er lettjente penger. Du kan bare snakke drit om en person, så gir han deg penger. Det er drømmen! Men jeg er bare.. tenk om jeg har tråkket over linjen ved å si noe skikkelig slem, jeg vet ikke om jeg klarer dette her. Det blir litt rart for meg.. (Ingrid).

Et grep Ingrid tar for å gjøre jobben noe enklere er å gi avslag på kontakt når hen ikke føler for å snakke nedverdiggende. Da slipper hen å ta på seg den vanskelige jobben, samtidig som at kunden blir fornøyd ved å bli avist, og på denne måten degradert:

Så noen ganger blir han veldig på, kan vi ikke prate nå, jeg savner deg gudinne.. jeg tilber deg, ikke sant. (...) Og.. noen ganger er jeg ikke i humør til å bare (...) Være slem. Så jeg sier til han: jeg orker ikke i dag. Jeg vinkler det også litt til at jeg er dominant da, så jeg sier: slutt å vær masete, din lille dritt. Jeg har ikke tid til deg i dag. Litt sånn, jeg prøver.. men åh.. det er slitsomt arbeid. Fordi jeg må sette meg i et annet tankemønster og gå i en annen.. egentlig gå i mot mine egne instinkter, liksom (Ingrid).

5.5 Oppsummering

Motivasjonen kom både fra en ytre motivasjon, hvor penger var en sentral motivator, men også fra en indre motivasjon, fordi arbeidet opplevdes som gøy eller ga informantene en økt selvtillit. Selv om penger ikke alltid var hovedmotivasjonen, var den derimot alltid en bi-motivasjon. Det var ingen informanter som fant den indre motivasjonen tilstrekkelig, og ville arbeidet gratis. For informantene som hadde kjæreste, var kjæresten delaktig i deres produksjon. Kjæresten opptrådte som en med-produsent, enten bak eller fremfor kamera, eller begge deler. Kjæresten kunne for eksempel hjelpe til med rigging av bakgrunn, eller bistå med billedtakning. Rekvizitter kunne bidra til en bedre estetikk, og være med å øke kvalitet på innholdet og dermed også salget. Kunder kunne være behjelpelig ved å sende gaver i form av rekvizitter.

Produksjonen av innhold tok så mye tid som den enkelte valgte selv. Det vanligste var å produsere innhold hver dag, annenhver dag, eller flere ganger i uken. Det var viktig å holde profilen oppdatert med nytt innhold for at kundene skulle opprettholde interessen.

Promotering tok også mye tid, og informantene promoterte på flere ulike nettsider. De vanligste var Instagram, Twitter, Reddit og Snapchat. Ved promotering forsøkte informantene å balansere mellom diskresjon og reklamering.

Det var viktig å fremstå som overbevisende fremfor kamera. Informantene spilte en form for skuespill under produksjonen av innhold. For å spille overbevisende, måtte det virke som om det var den indre motivasjonen som drev dem. Det skulle skinne gjennom at de syntes det var gøy og tennende. Dette kunne være vanskelig for de som kun motivertes gjennom penger. Informantene opplevde stor konkurranse på plattformen, og man måtte derfor holde produksjon og kvalitet oppe. Når man skaper ny profil får man ofte mye oppmerksomhet, før

det starter å dabbe av. Informantene tjente som oftest mest i starten. Noen av informantene abonnerte på andre innholdsskapere i form av vennetjenester, hvor de fikk gratis tilgang til hverandres profiler. Her kunne de hente inspirasjon til eget innhold.

En måte å beholde kunder på var å produsere spesialinnhold skreddersydd til den enkelte. For å beholde majoriteten må man være observant på hva kundene vil ha. Informantene så for seg den typiske kunden som en mann, som ønsker noe naturlig og autentisk. Ved å konversere med kunden kunne man bedre forstå hva kunden var ute etter. Kunden kunne være ute etter alt fra forholds-råd, til en samtale de kan masturbere til. Kontakten med kundene kan også by på utfordringer, hvor de kan være krevende og kontaktsøkende, også utenfor det informantene er komfortabel med. En teknikk var å holde samtalene kort, uten at kunden skulle føle seg avvist.

Kapittel 6: Grensedragning og stigmaforvaltning

Moral boundaries are drawn on the basis of moral character; they are centered around such qualities as honesty, work ethic, personal integrity, and consideration for others. Paul Anderson drew moral boundaries when he explained that he feels superior to people who have low moral standards and when he criticized some of his coworkers for not caring about people first. So did Michel Dupuis when he described his distaste for social climbers and those who lack personal integrity (Lamont, 1992, s. 4).

Jeg vil i dette analysekapittelet se nærmere på *hvilke grenser informantene satte mellom seg selv og andre sex-arbeideres innhold på plattformen*. Jeg vil også belyse *hvordan informantene satte sine personlige og moralske grenser, og hvordan de disse grensene gradvis tøyes over tid*. Grensedragning virker å være en integrert del av arbeidet, særlig i henhold til hvilket innhold som oppleves som moralsk greit å publisere. De satte grenser mellom det de kalte «porno» og deres eget innhold, som de mente ikke kunne betegnes som dette. Dette var et skille de satte mellom seg selv og andre sex-arbeidere på plattformen, samt et skille mellom seg selv og kvinner i pornoindustrien.

Alle informantene hadde satt personlige grenser for hva de postet. Særlig det å skulle vise ansikt på plattformen, og det å vise kjønnsorgan, var to sentrale grenser flere hadde satt seg. To informanter hadde valgt å ikke vise ansikt på OnlyFans for å bevare sin anonymitet. Èn av

disse viste kjønnsorgan. 4 av 5 viste ikke frem kjønnsorganet sitt på innholdet som ble lagt ut. Kunden var en sterk pådriver for at grenser skulle tøyes, og for at informantene skulle vise mer hud og eksplisitt innhold. Grensedragningen var sterkt knyttet sammen med informantenes stigmaforvaltning. Ved å sette grenser kunne informantene unngå, eller minske stigmaet fra samfunnet. Dette var nødvendig da sex-arbeidere ofte opplever stigma og negative reaksjoner basert på deres beskjeftigelse.

6.1 «Jeg poster ikke porno»

Under intervjuene la jeg særlig merke til hvordan informantene definerte innholdet de la ut på plattformen. En taktikk for mennesker i stigmatisert arbeid, ofte omtalt som «*dirty work*», er å sette en ny «merkelapp» på arbeidet som utføres. Dette innebærer å referere til arbeidet på andre måter enn tidligere, som å bruke mindre stigmatiserte begrep og arbeidstitler (Kreiner, Mihelcic & Mikolon, 2022, s. 109). Informantene skildret et sterkt skille mellom sitt innhold og det de omtale som *porno*¹¹. Noe som gikk igjen, var å underspile hvor seksuelt eget innhold var, i forhold til hva andre postet. Deres eget innhold ble omtalt i termer som, «sensuelle bilder», «smakfulle bilder», og «vakre bilder». Det var også et skille mellom porno og det de kalte «soft porn», altså mykporno. Flere sa de ikke hadde startet å poste porno, men at det var andre på plattformen som postet dette.

Ved å omtale innholdet i formildende termer, skiller de innholdet fra den type pornografi man finner på andre pornografiske nettsider, som for eksempel Pornhub. Horley & Clarke (2016) skilte som nevnt i kapittel 1, mellom pornografi og det de kalte «erotica». Deres forståelse av «erotica» virker å sammenfalle med det informantene kalte «mykporno», eller «sensuelle/seksuelle bilder». Selv om mykporno har ordet porno i seg, fremstår det som noe mildere. Det gir en følelse av noe som inneholder samtykke, hvor den som poserer foran kamera er i en posisjon med regi og kontroll, heller enn å bli regissert av noen andre.

Informantene satte selv grensene for hva de mener er sensuelle bilder og videoer, mykporno, eller porno. Det som noen betegnet som mykporno, kunne fremstå som pornografi for andre. Frida betegner innholdet sitt som mykporno. Hun forklarer dette ved at hun kun har vist seg i undertøy, og dermed ikke lagt ut innhold hvor kjønnsorganet synes. Til tross for dette har hun produsert en sex-video med kjæresten som innhold på profilen:

¹¹ Porno er her brukt i betydning kommersiell pornografi, tilknyttet pornoindustrien.

(...) undertøy.. hva skal jeg kalle det? Soft porn, blir det vel. Undertøy og.. jeg har aldri lagt ut mine edlere deler, holdt jeg på å si. Men jeg har lagt ut sex-video. Det gikk overraskende greit. Kjæresten syntes det var overraskende morsomt (Frida).

Også Viktoria unngår pornografi-begrepet når hun forklarer hvilket innhold hun produserer. Hun beskriver innholdet som av «seksuell karakter», men omtaler det ikke som porno. Hennes skille mellom pornografi og sitt innhold som er av «seksuell karakter», er hvorvidt det er penetrering involvert. Siden hun ikke produserer innhold hvor penetrering er involvert, produserer hun ikke porno:

Av seksuell karakter (...) men ikke porno. (...) Altså jeg kan ha pupper, rompe, og generell kropp, på en måte. Men ingenting som går hverken ut eller inn (Viktoria).

Også Ingrid forteller at innholdet hen produserer, ikke kan betegnes direkte som porno. Siden hen poserer i undertøy eller klær/kostymer, mener hen at eget innhold heller bør defineres som smakfulle bilder:

(...) Jeg poster ikke porno, per se. Jeg tar det som heter «tasteful nudes» på engelsk. (...) Det er gjerne bilder av meg i undertøy, eller i.. kostymer som er seksuelt ladet (Ingrid).

Hva som skiller deres egne innlegg på plattformen med pornografi, virker i høy grad å være en definisjonssak. Selv om både Frida og Viktoria unngår å bruke porno-begrepet, har Frida publisert innhold som Viktoria oppfatter som pornografi, da det innebærer penetrering. Det var dog gjentagende at informantene nevnte at *andre* postet pornografi på plattformen, selv om de ikke gjorde dette selv. Det at vi besitter en moral, og derav en forståelse av hva som er riktig og galt, innebærer også en ansvarliggjøring av våre handlinger (Ritzer & Stepnisky, 2014, s. 104). Informantene var ansvarlig både overfor seg selv, men også venner og kjæreste, eller andre som visste om arbeidet de utførte på plattformen, når det kom til hvilken type innhold de produserte. Dette førte til at noen typer innhold ikke var aktuell. Å ta i bruk dempende begreper, vil være en måte å ufarliggjøre arbeidet ikke bare overfor seg selv, men også nære relasjoner. Termene man bruker kan dempe andres reaksjoner, og fremstå som formildende overfor handlingene som utføres.

June omtaler i motsetning til de andre informantene, noe av innholdet sitt som pornografisk. Lengden og innholdet på videoen bestemmer hvorvidt det er pornografisk eller ikke:

På Reddit poster jeg ikke (...) nakenhet i det hele tatt. Og på OnlyFans har jeg nakenhet, og.. hvis de skal ha pornografisk materiale.. det kan være hva som helst, men da mener jeg pornografisk som i enda lengre og stimulerende videoer, så må de betale ekstra på OnlyFans også. Det er liksom sånn jeg har gradert det (June).

6.1.1 Arbeidsstigma

Når informantene prøver å skille sitt innhold fra det de omtaler som porno, er det ikke kun en form for grensesetting, men også en form for stigmaforvaltning. Stigma kan true et individs identitet, siden man definerer seg selv og sin identitet i stor grad gjennom hvordan man tror andre oppfatter seg (Kreiner et al., 2022, s. 103). Ved å omtale sitt innhold i formildende termer, kan de forsøke å kontrollere andre oppfatning over arbeidet de gjør. Ikke alle ser på sex-arbeid som et «ekte» arbeid, og det har heller ikke den samme statusen som andre typer arbeid i samfunnet.

Stigmaet informantene opplever kommer ikke direkte fra fysiske trekk ved deres kropp, eller fra en stigmatisert oppvekst. Informantene har selv valgt å gå inn i et yrke som er stigmatisert. Arbeidsplass-stigma kommer direkte fra arbeidet eller yrket individet beskjeftiges med. Enkelte typer arbeid blir oppfattet som skittent, farlig, umoralsk og/eller foraktelig. Sex-arbeid blir ofte sett på som noe moralsk negativt (Kreiner et al., 2022, s. 101). Selv om liberalismen har satt sterke spor i flere deler av verden, og flere tidligere stigmatiserte yrker har fått større respekt, er det fortsatt en forståelse av at det er et personlig valg å gå inn i disse yrkene. Dette har skapt en større skyld på arbeidere som forblir i stigmatisert arbeid (Kreiner et al., 2022, s. 105).

Informantene gjorde det klart i intervjuene at de var bevisst på at de drev på med et stigmatisert arbeid, og slik utsatte seg selv for stigma. De forsøkte likevel å minske stigmaet, først og fremst gjennom hvordan de omtalte arbeidet. Gjennom å sette grenser mellom seg selv og andre, forvaltet de også stigmaet. Noen av informantene følte også et «kall» for å destigmatisere kropp, mer spesifikt det de kalte «normale kropper». Dette ga arbeidet en annen, mer idealistisk mening. Det var ikke bare for å produsere seksuelt innhold, men også for å bekjempe det de mente var det usunne synet man har på kropp i samfunnet i dag:

(...) Man blir mer åpen om kropp, så det blir jo mer normalisert, og da blir det jo mindre unormalt. Og da blir jo folk mindre dømmende (Viktoria).

Jeg vil også være en del av bølgen som hjelper å de-stigmatisere OnlyFans og sex-arbeid og sånn, nå poster jeg ikke porno selv, enda, jeg vurderer det.. fordi.. sex er fint, kropp er fint. Og så lenge jeg har lyst, er det ikke noe problem, sant? Fordi det er jo ikke noe ulovlig, det er min kropp, jeg kan gjøre akkurat det jeg vil med den. Men jeg har ikke turt å gjøre det enda på grunn av stigma, om du skjønner hva jeg mener. Jeg vil hjelpe å de-stigmatisere det, men jeg tør ikke på grunn av stigma (Ingrid).

Denne vinklingen er interessant. Selv om det kan sees som en måte å være med å bekjempe dagens kroppsideal, kan det også være en måte å forvalte stigma på. Det kan være en måte å snu oppmerksomheten fra selve produksjonen av seksuelt innhold, til en form for ofring for samfunnets «normale kropper». Det er også interessant hvordan noen kropper fremstår som «normal», først og fremst informantenes egne kropper og de kroppene man finner på OnlyFans, og at noen kropper er «unormal», først og fremst kropper som finnes i pornindustrien. Å se på arbeidet sitt i mer idealistisk form kan være med å skape en større mening i det man gjør.

6.2 Å sette grensen: ansikt og kjønnsorgan

Under intervjuene kom det frem særlig to sentrale grenser over hva man delte på OnlyFans når det kom til kropp. Den første grensen var hvorvidt man la ut innhold hvor ansiktet var synlig. Her var det først og fremst snakk om hvorvidt man ønsket å opptre anonym på plattformen, eller ikke. Den andre grensen var om man la ut bilder eller videoer av kjønnsorganet. Ingen av mine informanter viste både ansikt og kjønnsorgan på profilen. Blant mine informanter, valgte 4 av 5 å ikke vise kjønnsorgan på innholdet på profilen. Den eneste som viste kjønnsorganet sitt på OnlyFans, viste ikke ansiktet. Det var derfor ingen som viste begge deler.

Tabell 1 viser fordelingen av hva informantene delte på plattformen:

Tabell 1

A	Hverken ansikt eller kjønnsorgan
B	Ikke ansikt, men kjønnsorgan
C	Ansikt, men ikke kjønnsorgan
D	Ansikt, men ikke kjønnsorgan
E	Ansikt, men ikke kjønnsorgan

Ingrid var en av de som valgte å ikke produsere innhold som inneholdt kjønnsorgan, men var på vei inn i det hen kalte «mer nakenhet»:

Nå har vi intervju midt i min overgangsfase (...) Jeg er på vei inn i mer nakenhet nå, mens vi prater, liksom. Jeg har ikke gått helt fritt, men jeg jobber med å bli mer komfortabel med å poste nakenhet. Og (...) tydelig seksuelt innhold (Ingrid).

Det å gå over til å vise kjønnsorgan, symboliserte en stor overgang i hvilket innhold man produserte. Det innebar å gå fra et mer «uskyldig» innhold, i for eksempel undertøy, til å legge ut det som ofte oppleves som mest privat, rent kroppslig sett. Når Frida blir spurt om hvorfor hun setter grensen ved å vise kjønnsorgan på profilen, begrunner hun det med en usikkerhet over nettopp den delen av kroppen. Også kjønnsorgan forventes å se ut på en spesiell måte. Selv om hun ikke vil legge kjønnsorganet ut som et fast innhold på profilen, har hun sendt bilder av området privat på melding:

På grunn av kraftig usikkerhet. (...) Folk er så vant med det jeg kaller pølsebrød, hvor ingen indre kjønnslepper eller noe sånt synes. Så da tenker jeg sånn herregud, da er jo min helt jævlig. Så da er jeg automatisk blitt veldig usikker når det kommer til det området. (...) Spør folk om å kjøpe noe i melding, så greit nok. Men jeg kommer ikke til å legge det ut så alle vennene mine ser det. For jeg tenker at det er ikke nødvendig at de ser (Frida).

Det at Frida har venner som abonnerer på profilen bidrar også til at innholdet blir regulert. De abonnentene hun kjenner privat, fører til en form for *sosial kontroll* over hva som blir lagt ut på plattformen. Sosial kontroll kan betegnes som en sosial mekanisme, som bidrar til å beskytte moralen til en gruppe mennesker (Horwitz, 1990, s. 1). Dette innebærer hva man ser på som riktig og galt. Å skulle vise kjønnsorganet til vennene, ble derfor opplevd som grenseoverskridende for deres sosiale relasjon.

6.2.1 Ansiktets betydning

Georg Simmel ser på hvorfor ansiktet har en spesiell betydning i forhold til resten av kroppen, særlig i kunst, i «*The Aesthetic Significance of the Face*» (Siegel, 1999). Noe av årsaken er at ansiktet besitter svært mange personlighetstrekk, fordelt på et lite område. Også ideen om *sjelen* kobles opp mot ansiktet, både som noe bakenforliggende og synlig (Siegel, 1999, s. 104). Dette gjør ansiktet til en unik kroppsdel, og i besittelse av en sterk symbolføring. Biologisk kjenner mennesker naturlig igjen andre basert på ansikt.

Ansiktet er en sterk symbolsk grense for besittelsen av anonymitet på plattformen. Ved å ikke vise ansiktet på plattformen beholder informantene privilegiet om å holde sin identitet anonym. Når ansiktet ikke vises, er det vanskeligere å finne identitetsmarkører på innholdet som avslører identitet. Dette minimerer sannsynligheten for at informasjon om et arbeid vil komme ut i offentligheten. Anonymiteten er skjør, og man må derfor være konsekvent på at anonymiteten ikke skal avsløres. Når man først har valgt å vise ansiktet, mister man privilegiet om å være anonym, og er ikke lenger garantert anonymitet ute i offentligheten eller andre steder på internett.

Det å gå over til å vise *både* ansikt og kjønnsorgan, innebærer at ansiktet kobles til kroppen. Når ansikt og kjønnsorgan knyttet sammen, setter man sin identitet sammen med avsløringen av noe vi ser på som en del av det mest intime og private. Dette kan utgjøre en større risiko om innholdet blir lekket ut på internett.

June er veldig fokusert på å ikke vise ansiktet i arbeidet. Hun føler det er enklere å bevare anonymiteten om hun gjør noe av arbeidet som er direkte med kunden på applikasjonen Snapchat. Der kan hun kontrollere at ansiktet ikke vises i videoene som sendes:

Så jeg har Snapchat-sessions hvor jeg sender videoer og de svarer med videoer eller melding. Og grunnen for at den er billigere er egentlig bare fordi den er lettere for meg å kontrollere anonymiteten min der da. Fordi om jeg skulle sitte sånn som nå (kamera opp til halsen, hvor hodet ikke vises), så merker jeg at jeg (...) er litt uforsiktig. Men nå er jeg litt uforsiktig med deg og da. Jeg dekker til øynene mine og.. bare for å være helt sikker på at det ikke vises, da (June).

6.3 «Det er egentlig bare selvrespekten som stopper meg nå»

(...) Jeg legger for det meste ut bare bilder av meg selv. Selfies, undertøysbilder.. jeg har ikke kommet meg så mye lengre enda. Jeg er ikke helt komfortabel med mer enda. (...) Jeg får se hvor komfortabel jeg blir. Jeg er ikke helt der enda. Men jeg vet hvor godt man tjener på det. Og det er også den selvrespekten. Så det er egentlig bare det som stopper meg akkurat nå (Helene).

Det å skape en OnlyFans-profil ble den første grensen man tråkket over, fra å ikke legge ut noe seksuelt innhold på internett, til å produsere seksuelt innhold på plattformen. Etter den første grensen er tråkket over, virker det å være flere grenser inne på selve plattformen. Disse

omhandlet hvorvidt og hvor mye kontakt man skulle ha med abonnentene, hvor mye kropp man skal vise, og hva slags type innhold man skal produsere. Noe som var fremtredende under intervjuene, var hvordan informantene beskrev en *flytting av grenser*. Grensene som var satt i det de startet opp sin OnlyFans for første gang, ble over tid forflyttet.

Dette kunne være grenser som å ikke vise visse kroppsdelene, som bryst, hvor man etter hvert valgte å ta av undertøyet på innhold. Et ønske om å tøyne grensene kunne komme fra innholdsskaper selv, hvor man følte på en form for spenning ved å utforske egne grenser. På den andre siden kunne kunden være en sterk stemme for at innholdsskaper skulle tøyne grenser.

6.3.1 Tøying av egne moralske grenser

Viktoria var en av de som kjente på en moralsk grense når det kom til å vise seg uten undertøy på plattformen. Siden Viktoria har kompiser som engasjerer seg i hennes arbeid på OnlyFans, blir arbeidet overvåket av noen hun kjenner. Hun forteller at de som vet om hennes OnlyFans profil, ikke ønsker at hun skal produsere innhold uten undertøy, eller som viser ansiktet hennes:

(...) De jeg kjenner som vet jeg har, de vil jo ikke at jeg skal vise for mye, selvfølgelig. Fordi de synes det går en grense med uten truse, da. Og ansikt, selvfølgelig (Viktoria).

På grunn av dette har laget en «hemmelig» konto på den lignende plattformen Fansly. Hun har ikke lagt ut innhold der, selv om hun har vurdert det. Om hun velger å ta denne i bruk, har hun bestemt seg for at ingen hun kjenner skal vite om den:

Jeg har laget meg en Fansly konto, men jeg har ikke vurdert det helt enda. Jeg har vurdert om Fanslyen skulle være den veldig seksuelle som ingen visste om, ikke kompiser engang, men så tenkte jeg at det måtte gå en grense (Viktoria)

Selv om hun har lekt med tanken om å starte opp en hemmelig profil, kom hun frem til at hun måtte sette en grense, og ikke handle på denne tanken. For Viktoria virker grensene som hun har satt, i høy grad å basere seg på hva de hun kjenner ønsker at hun deler og ikke deler. Om hun tar i bruk den hemmelige kontoen for å poste mer avslørende innhold, trenger hun ikke å stå i et like stort ansvar for sine handlinger. Selv om Viktoria setter vennenes moral og ønsker høyt, er det en del av henne som vil frigjøre seg fra deres meninger. Det sosiale presset hun opplever fra de hun kjenner, er ikke sterkt nok til å få henne vekk fra tanken på å videreutvikle profilen.

6.3.2 Kunden som grenseflytter

Som Helene forteller i sitatet over, utelukker hun ikke å skulle produsere med eksplisitt innhold enn det hun hadde gjort innen intervjuutidspunktet. Hun forteller at hun ikke føler seg helt komfortabel enda, og dette henger sammen med selvrespekt. For Helene er det nettopp selvrespekten som stopper henne, selv om det frister å tjene mer penger. Når Helene sier at hun ikke er komfortabel *enda*, legges det en forventning om at man over tid vil være komfortabel nok til å legge ut mer avslørende innhold. Det virker som om det er en bevissthet om at man over tid tøyser grensene enda mer.

Kundene er pådrivere for at man skal legge ut innhold som er mer og mer avslørende. Frida føler de forventer at man etter hvert kaster undertøyet. Hun har selv valgt å gå over til å vise brystene, selv om hun startet med å kun posere i undertøy. Hun fant ut at det forventes at man etter hvert viser mer kropp. Hun føler fortsatt på en forventning om at hun skal legge ut bilder av kjønnsorganet, selv om dette er en moralsk grense hun ikke ønsker å trå over:

Jeg vil nok si det er veldig greit forventa. Jeg har en melding liggende hvor det står: send dildo video. Og jeg bare nei, jeg gidder ikke svare engang. Og.. de fleste folk som starter å subbe på andre på OnlyFans forventer nok å se en god del nakenhet, og ikke bare.. truse og bh. Men det var jo det jeg begynte med og, til jeg fant ut: pupper er pupper, det er da ikke så farlig. Så.. da la jeg ut det, også.. ble det gradvis mer. Men jeg tror det folk venter på nå er at jeg skal legge ut dåsa. Og det skjer ikke. Det har jeg sagt til meg selv, og. At den legger jeg nok ikke ut (Frida).

Informantene er bevisst på at de må flytte på egne grenser, om de vil beholde eller øke inntekten fra plattformen. Kunden kan bli utålmodig om de ikke er villig til å dele mer avslørende innhold over tid. Samtidig uttrykker de et behov for å opprettholde de grensene som ble satt når de først entret arbeidet. Hvorvidt man skal holde fast på de grensene man har satt seg, eller være åpen for å flytte de, kan være et vanskelig valg. Siden kunden kun «vinner» på at innholdsskaper tøyser personlige grenser og legger ut mer, kan det bli et stort press på å vise mer. Siden kunden sitter på den økonomiske makten, kunne informantene til slutt «tillate» at grensene ble flyttet litt og litt, over tid.

6.4 Oppsummering

I dette kapitlet har jeg sett nærmere på hvordan informantene drar grenser mellom sitt og andres arbeid på plattformen, samt hvordan de setter grenser for seg selv i sitt arbeid.

Informantene satte et skille mellom sitt og andres arbeid, hvor «de andre» postet porno, og en

selv postet en form for mildere innhold. Grensene for hva som er «porno» er subjektiv. Selv om informantene nesten var samstemte på at de selv ikke postet porno, hadde de ulike forståelser for hva slags type innhold som kunne falle innenfor den kategorien. Noe som kan være en del av årsaken for at dette skillet var så viktig, er hvordan stigmaforvaltningen henger tett sammen med grensedragningen. Begreper som «prostituert» og «pornografi» bringer med seg mye moralsk stigma, og kan bidra til at arbeidet blir enda mer stigmatisert enn det allerede er. Ved å omtale det i andre, mindre stigmatiserte termer, kunne man unngå noe av reaksjonene. Begreper som «sex-arbeid» og «sensuelle bilder», kunne derfor være formildende. Hvordan de fortalte om arbeidet til de rundt kunne utgjøre en forskjell for hvordan andre oppfattet arbeidet på plattformen.

Det var også viktig å sette grenser i arbeidet. Det var to sentrale grenser; den første var hvorvidt man skulle vise ansiktet, den andre hvorvidt man skulle vise kjønnsorganet. Arbeidet blir utført over nett, noe som ga en unik mulighet til å beskytte seg og sin identitet. Ansiktet hadde en særlig tilknytning til privilegiet å holde seg anonym i sitt arbeid. Det å skulle vise både ansikt og kjønnsorgan, var en grense ingen informanter hadde tråkket over. Å poste denne typen innhold ville knytte identiteten sammen med noe man anser som det mest private. Å holde på grensene omhandlet både å ta vare på anonymiteten i arbeidet, men hang også sterkt sammen med sine moralske grenser, og hvordan man bevarer sin selvoppfatning og selvspekt i sex-arbeid. Selv om informantene hadde grenser de i utgangspunktet ikke ønsket å krysse, kunne de bli påvirket til å krysse disse til slutt. Økt inntekt var en sentral motivasjon for å tøyne etablerte grenser. Kunden var en sentral pådriver. Ved å vise mer, kunne man få flere abonnenter og generere en høyere inntekt. Kundene satt med den økonomiske makten, da de kunne avfølge om informantene ikke produserte det innholdet de ønsket å se. Informantene kunne derfor føle et økonomisk press på å måtte vise mer, men også et sosialt press.

Kapittel 7: Risiko-forvaltning

Selv om plattformøkonomien gir flere goder, som økt frihet i arbeidet, og muligheter for å opparbeide en stor inntekt, bringer det også med seg ulike risikoer. De usikre arbeidsbetingelsene i sex-industrien og gig-økonomien, setter sex-arbeidere utenfor sikkerheten arbeidslover har å tilby (Ryan, 2019, s. 9). Entreprenørsiden av arbeidet setter et stort personlig ansvar i ens eget arbeid, og man må derfor finne ut selv hvordan man skal

beskytte seg i sitt arbeid. Under intervjuene identifiserte informantene flere former for arbeidsmessig risiko på plattformen, men belyste også hvordan de kunne verne seg for de negative sidene ved plattformen. Jeg ønsker å fokusere på hvordan informantene *forvaltet* risikoen arbeidet bragte med seg. I likhet med Hochschilds (2012) analyse av kabinpersonale, anvendte også mine informanter en form for *statusvern* for å beskytte sin status i samfunnet. Mens statusvern blant Hochschilds kabinpersonale handlet om å verne seg mot «displaced feelings of others» (Hochschild, 2012, s. 163) i direkte samspill mellom flyvertinner og som oftest mannlige passasjerer, skal jeg bruke begrepet om informantenes måte å beskytte seg mot å bli fysisk gjenkjent og dermed «avslørt». På denne måten forvalter de sin risiko knyttet opp mot å få sin status degradert i samfunnet.

Mitt fokus på arbeidsaspektet gjør at det blir identifisert risikoer utover det som har direkte med status å gjøre. I denne formen for arbeid handler det om å gjøre abonnenter fornøyde uten at en krysser grensen og blir for personlig. At kundene kun er digitalt til stede i relasjonen, gjør at risikoforvaltningen kan handle mye om bevaring av anonymitet. Derfor er dette en annen form for risikoforvaltning enn det i Ulrich Beck sitt risikosamfunn. Sex-arbeidernes statusvern handler om vedlikehold av anonymitet, samt å holde god kontroll på hva den visuelle informasjonen viser og ikke viser. Jeg velger å bruke *risiko-forvaltning og risiko-vern*, til fordel for statusvern. Risiko-vern omhandler strategier for å unngå å ta unødig risiko. Ilagt risiko-forvaltningen er også informantenes statusvern-forvaltning, og hvordan de beskytter sin status som sex-arbeidere.

På arbeidstilsynets nettsider kan man lese om hvilke risikovurderinger som bør tas knyttet til arbeid. Ved dårlig risikovurdering, kan man oppleve uønskede hendelser på arbeidsplassen, som kan gå utover både individ og produksjon:

«Ulykker og dårlig helse kan ødelegge et menneskeliv, samtidig som det kan få konsekvenser for virksomheten i form av både fravær, produksjonstap og ødelagt utstyr. Husk at risiko ikke begrenser seg til umiddelbare, fysiske farer. Risikovurderingen må også ta for seg årsaker til eksempelvis muskel- og skjelettplager, stress og konflikter» (Arbeidstilsynet, 2022).

Her legges det frem tre sentrale spørsmål i vurderingen av risiko: **1) Hva kan gå galt? 2) Hva kan vi gjøre for å forhindre dette? 3) Hva kan vi gjøre for å redusere konsekvensene dersom det skjer?** (Arbeidstilsynet, 2022). Det er en slik inndeling jeg vil ta utgangspunkt i, under analysen av informantenes risiko-vurderinger. Jeg vil her følge opp arbeidsspørsmålet: *Hva*

slags risikoer følger arbeidet med seg, og hvordan demper man disse? Her vil det bli sett nærmere på hvilke risikoer de identifiserer i sitt arbeid, og hvordan denne risikoen forvaltes, så arbeidet blir minst mulig risikofyllt.

7.1 Identifisering av risiko

Risikoene informantene identifiserte i sitt arbeid omhandlet ting som kunne gå utover:

- 1) Dem selv personlig, som deres status, andres oppfatning av dem som person, deres oppfatning om seg selv, samt deres økonomiske status og muligheter i fremtiden, og
- 2) Deres omsetning økonomisk her og nå, deres produksjon her og nå, deres nåværende arbeid.

7.1.1 Illegal deling

Til tross for at OnlyFans benytter en betalingsmur for å verne innholdsskaperene på plattformen, er det ikke en helt sikker mekanisme. De som har registrert bruker, og betalt tilgang på en profil, kan utnytte sin posisjon, blant annet ved å illegalt dele innholdet fra profilen. Materialet kan slik havne på andre nettsider, og ligge ute gratis. For eksempel havner mye av illegalt delt innhold på gratissider som Twitter, hvor de kan spres raskt. Når privat innhold blir liggende på gratissider, risikerer man at noen som ikke er ment å se innholdet får se det, også personer man kjenner personlig. Illegal deling fører til økonomisk tap, en frarøvelse av eierskap, men også en økt risiko for at personer man ikke ønsker skal se innholdet, ser det.

Ingrid omtaler OnlyFans som en «falsk trygghet», når det kommer til sikkerheten rundt betalingsmuren. Hen mener de er særlig utsatt for illegal deling av innhold på internett, blant annet på pornosider og gratissider. Ingrid har selv opplevd at innhold fra profilen har blitt delt uten samtykke utenfor hens private OnlyFans profil. En av abonnentene lastet ned bildene fra profilen, og delte disse på andre gratisplattformer. Selv om man i utgangspunktet ikke kan laste ned innhold, er det måter å gå rundt systemet på. Den illegale delingen hendte til tross for sikkerhetsmuren på plattformen:

Fordi det er ikke mye tryggere på OnlyFans (...) Jeg har opplevd å få bildene mine lekket. Eh.. så jeg prøvde å reklamere for den på Twitter (...) Og da kan hvem som helst se. Og det er masse bots og masse drittsekker som er på Twitter. Og de søker bare på ordet «OnlyFans», også finner de med én gang (...) Så.. en sånn en da, hadde funnet kontoen min,

og abonnert på den (...) Men det de gjorde, var å laste ned alle bildene mine, ca. alle bildene mine på den tida, og lasta det opp på nettsider som lekket nakenbilder (Ingrid).

Ingrid sammenligner lekkingen av de private bildene som en yrkesskade. Hen mener at det er risikoer i aller typer arbeid, også digitalt sex-arbeid. I et kapitalistisk samfunn selger man sin arbeidskraft, noe som skjer gjennom kroppen:

(...) folk sier, du selger jo kroppen din. Men du selger jo kroppen din om du driver på med lagerarbeid. Faren min strevde med yrkesskade fra han var i 20-årene, fordi han fikk en skade i ryggen. Så om man ser det på den måten så selger man jo kroppen sin hver dag, når man jobber i cafe, eller sitter på kontorstolen hele dagen, man får jo ryggskader av det (Ingrid).

Så min største skade er at mine bilder er på noen gratis-sider, eller porno-sider. Eh.. det var det som var mest ekkelt for meg, når bildene ble lekket, var at de havnet på porno-sider. Og bildene mine var ikke porno. De var jo tasteful-nudes, det er fine, dristige bilder. (...) for meg følte jeg meg veldig avkledd mot min vilje, at de ble lekket på en sånn type side. Så det er den største yrkesskaden min, at kroppen min havner på den typen side, fordi da blir det tatt ut av kontekst (Ingrid).

Til tross for alle de negative sidene ved å få innholdet delt uten samtykke, ser Ingrid noe positivt ved det. Siden plattformen er avhengig av at innholdet blir reklamert for å vokse, kan det være god markedsføring at innholdet ligger ute på porno- gratisplattformer. Det er en risiko å ha innholdet andre steder på internett, uavhengig hvem som legger det ut:

(...) og om jeg vil vokse, så må jeg kunne spre ut på andre plattformer. Jeg må på en måte være i stand til å dele de bildene på Twitter, og risikere at de blir spredd videre.. men om de blir spredd videre, så er det jo en potensiell måte å reklamere (Ingrid).

7.1.2 Stigmatisering

Arbeidsstigmaet som informantene prøvde å forvalte gjennom grensedracting, var også en sentral risiko ved arbeidet. Det å arbeide i et stigmatisert arbeid, førte til at stigma kunne komme fra samfunnet, venner og familie. Med andre ord kunne informantene oppleve stigma på flere plan. Flere av informantene tok i bruk begreper som «stigma» og «stigmatisert» aktivt under intervjuet. De visste at de gikk inn i et stigmatisert arbeid. Stigmaet ble beskrevet å

komme fra venner, familie, og fra andre som fikk høre om deres arbeid. De beskrev også et stigma rundt kvinner i sex-arbeid ellers i samfunnet.

Goffman (1990) skildret hvordan stigmaet et individ besatte kunne overføres til nære relasjoner. Mine informanter uttrykte også en frykt for dette. Jeg ønsker her å se på hva slags stigma informantene risikerte å bli utsatt for, og fra hvem, samt hvordan stigmaet påvirket andre relasjoner.

Informantene risikerte først og fremst å bli stigmatisert av ukjente, fra utenfor plattformen. Noen uttrykte stigmaet de hadde direkte til informantene. June har opplevd å få skjellsord rettet mot seg på grunn av sitt arbeid. Personen som skjelte henne ut, viste lite forståelse over hva hun gjorde på OnlyFans:

(...) det er jo det å bli kalt hore, da, én gang. Midt i trynet. Eller, jeg kan ikke si midt i trynet da. Men det var over Snapchat. Men kommenterte på det at jeg la ut et nytt innlegg, også er det sånn: er du hore? Og jeg bare, nei. Men du driver jo med hor? Jeg bare nei, jeg gjør ikke det. Jeg driver med sex-arbeid. Og hun bare: åja, hva er det? Kult, da takker vi for deg, også ha det (June).

Stigmatiserende begrep som «hore», «løs» og «oppmerksomhetssyk» er noen av begrepene June har opplevd å bli kalt, eller blitt sett på som:

(...) det er jo ikke uvanlig at man tenker at det er horer, sluts. At det er litt attention seeking og den typen jenter som gjør det. Det er de færreste som skjønner at dette er en jobb (June).

Selv om stigmaet fra samfunnet kan føre til ubehagelige situasjoner, var informantene mest opptatt av stigmaet fra nære relasjoner. Negative reaksjoner fra de som står nært, fører til frykt for at det skal tære på relasjonene, og at disse skal svekkes eller brytes. Frida var redd for at familien ikke ville være forståelsesfull når hun startet profil på OnlyFans. Hun var også redd for at familien ville bryte kontakten. Det er mye å tape om nære relasjoner ikke viser forståelse:

Men jeg så egentlig for meg at ting skulle gå litt sånn til helvete. Mamma og pappa kommer til å kaste meg ut, og.. men så, de fleste har vært veldig støttende, så (Frida).

Det var også en frykt for at nære relasjoner skulle utsettes for stigma fra samfunnet, på grunn tilknytningen til den som drev på med sex-arbeid. Goffman (1990) mente at ens stigma kunne være overførbart til nære relasjoner. En slik frykt finner jeg hos mine informanter. Særlig var

det knyttet til familie, som foreldre, eller til kjæresten. Dette var også ofte grunnen til at de ønsket å være anonym på plattformen. I tillegg til et ønske om å beskytte seg selv og sitt rykte, er informantene særlig opptatt av å beskytte de rundt seg, som familie og venner. Det å være mor til, far til, søsken av, eller venn med en sex-arbeider kan bringe med seg stigma. Informantenes arbeid med sitt statusvern handler ikke bare om dem selv, men også et ønske om å verne om familiens status.

June er redd for at ryktespredning røper identiteten hennes, og at det da kan gå utover kjæresten. Siden begge er studenter og skal ut i arbeid, er hun redd for at hennes sex-arbeid vil føre til at kjæresten blir møtt med negative reaksjoner. Anonymiteten skal ikke kun beskytte henne, men også han. Slik forteller June om kjærestens reaksjon på at hun skulle begynne med OnlyFans:

Han trodde jeg tulla i begynnelsen. Men han skjønner jo situasjonen min veldig godt. Og da var det sånn.. (...) kjør på. (...) Men han var veldig på at hold deg anonym. Og ja, dette er ikke noe han vil deale med heller i real life. Han studerer også, så han har også litt mye å tape om slike rykter kommer ut (June).

Siden informantene var klar over stigmaet som fulgte med arbeidet, var det en risiko de tok. Ingen av informantene hadde opplevd et sterkt stigma fra familiemedlemmer. Samtidig hadde de kun sagt det til familiemedlemmer der de forventet en form for aksept eller forståelse. Alle informanter i kjærlighetsforhold hadde fått aksept fra partneren. Det var likevel viktig å forvalte stigmaet på en god måte, både for sin egen del, men også av hensyn til andre.

7.1.3 Fremtid og økonomi

En risiko informantene utsatte seg for var en usikkerhet knyttet til *fremtiden*. OnlyFans var ikke nødvendigvis med i et fremtidsperspektiv, informantene så en mulig fremtid uten dette arbeidet. Det var kun to informanter som hadde et veldig klart perspektiv på når, eller hvorvidt arbeidet skulle avsluttes. June var helt sikker på at hun ikke ville produsere seksuelt innhold på OnlyFans i fremtiden. Ingrid kunne tenke seg å holde på med arbeidet fremover, da hun liker arbeidet godt. De andre informantene uttrykker at deres fremtid henger sterkt sammen med den økonomiske fremtiden på plattformen. Det er økonomien, heller enn dem selv, som har makten over når eller om arbeidet skal avsluttes. Helene lar det økonomiske aspektet styre fremtiden hennes på OnlyFans:

*(...) Så lenge jeg føler det er nødvendig eller så lenge jeg synes jeg har behov for det. (...)
Det er godt å ikke slite med penger (Helene).*

Viktoria tenker å gi seg når tallene på kunder synker, heller enn å gå opp. Når det ikke lenger er stor nok etterspørsel vil heller ikke inntekten stige:

(...) Så jeg tenker når der begynner å gå nedover, og ikke fortsetter å stige, da er det kanskje stopp (Viktoria).

Frida lar selvtilliten og behovet for penger styre hvor lenge hun produserer innhold. Siden hun ikke får godt betalt på arbeid, gir OnlyFans en økonomisk støtte:

(...) Så lenge selvtilliten min lar meg gjøre det. Eh.. har jeg en veldig god dag hvor jeg føler meg skikkelig sexy, så tar jeg noen bilder og legger ut liksom. Men om jeg en dag er sånn.. neh, dette går ikke lenger. Så stopper jeg bare. Regner jeg med. Men jeg planlegger drive med det en liten stund til iallfall. Det er veldig dårlig betalt (...) så da trenger jeg litt ekstra (Frida).

Fremtid ble brukt både i sammenheng med fremtiden *på* plattformen som innholdsskaper, men også i sammenheng med fremtiden *etter* plattformen. Noen informanter så en fremtid på plattformen i den sammenheng at de fortsatt ønsket å legge ut innhold fremover, andre reflekterte over tiden etter de har sluttet. Fremtiden på plattformen hang sammen med hvorvidt de så for seg en mulighet til å øke sin status, altså produsere mer, og få flere kunder. Om profilen sank i popularitet, ville fremtidsvisjonen svekkes. Tiden *etter* plattformen var forbundet med fremtidig arbeid, og hvordan de ville bli tatt imot på arbeidsmarkedet. Her var det en frykt for at deres status ville synke på grunn av deres fortid som produsent av seksuelt innhold på OnlyFans, og tap av inntekt fordi de ikke kunne få annet betalt arbeid. Fremtid hadde derfor en særlig sterk tilknytning til *økonomi*, hvor den økonomiske fremtiden var viktig for arbeidet videre i et mer langsiktig perspektiv. For fire av informantene avhenger fremtiden på plattformen av hvorvidt og hvor lenge de trenger den ekstra inntekten de får gjennom sex-arbeidet.

Den økonomiske usikkerheten knyttet til arbeidet på OnlyFans, førte til en tvil rundt hvorvidt man skulle satse fullt på dette arbeidet. Dette henger for det første sammen med usikkerheten informantene hadde knyttet til plattformens levetid, noe som gjorde det risikabelt å skulle satse helt på dette arbeidet til fordel for et annet betalt arbeid. Man kunne sitte igjen med en

lavere inntekt enn planlagt, eller risikere at hele plattformen legges ned og man sitter igjen uten inntekt. Man har heller ikke tilgang til de samme rettighetene som i organisert betalt arbeid, som pensjonsordninger, støtte ved sykdom, eller muligheten til å organisere seg. OnlyFans ble ikke sett på som en sikker måte å øke, eller opprettholde sin økonomiske status på. Informantene brukte OnlyFans som en måte å spe på de inntektene de allerede hadde fra fast arbeid eller gjennom studiestøtte.

June er klar over at hun tar en risiko når det kommer til fremtiden ved å publisere seksuelt innhold på OnlyFans. Hun har blant annet reflektert over fremtidig arbeid, og hvordan det hun gjør nå kan ha konsekvenser senere i livet. Selv om hun er anonym på plattformen, er det alltid en risiko for at noen finner ut. Hun reflekterer også over hvordan sex-arbeidet kan påvirke hennes muligheter til å ta på seg prestisjefylte stillinger på arbeidsmarkedet:

(...) det er jo derfor jeg holder på å måtte holde meg anonym, fordi jeg ønsker ikke å ødelegge noe av denne fremtiden som jeg prøver så hardt å bygge opp. Men uansett hvilket yrke man prøver bygge opp, unntatt OnlyFans da kanskje, så er det for det meste mannsdominerte lederstillinger og toppstillinger. Og det er vanskelig for en ung jente (...) Å ha den OnlyFans i bakgrunnen, den.. hjelper ikke da for å si det sånn (June).

Hun tenker også på etikken ved å ha en OnlyFans med tanke på sitt studieløp. Hun finner ikke studiet forenelig med å ha en OnlyFans på siden, også ved tanke på fremtidig jobb. Dette tærer på samvittigheten:

Vi har veldig mye etikk på skolen. Og da merker jeg at det kanskje ikke er det beste (med tanke på jobb) å ha en OnlyFans på fritiden min. Så jeg får se hvor mye.. denne samvittigheten holder (...) (June).

Ingrid er også redd for hvilke konsekvenser arbeidet vil ha for fremtiden, om hen skal fokusere på et annet arbeid enn OnlyFans. Selv om hen vet at arbeidsgiver i prinsippet ikke skal kunne bestemme ansettelsen basert på historie, kan sex-arbeidet påvirke arbeidsgivers valg når han eller hun skal ansette arbeidere:

Jeg er veldig redd for konsekvensene av det. Ehm.. selv om arbeidsgiver ikke har lov å benekte deg jobb på grunn av det, så har jeg en sånn deep angst for akkurat det, at jeg aldri kommer til å få en helt normal jobb, hvis det er det som dukker opp når du søker på navnet mitt liksom (Ingrid).

For Helene tok det nesten to år å starte en profil, fra da hun startet å tenke på det.

Betenkningstiden var lang, da det var flere risikoer knyttet til hvordan familie og venner ville ta det. Hun var også redd for hvilke rykter som kunne spre seg om det kom ut i offentligheten:

Med tanke på familie, rykter, venner.. alt, egentlig. At jeg måtte tenke litt på hvilket lys det setter meg selv i. Så.. jeg tenkte.. det er derfor jeg har tenkt så lenge på det. Jeg tror jeg har tenkt på det i nesten to år (Helene).

Når Helene får spørsmål om hun kunne tenke seg å leve på inntektene fra OnlyFans alene, er hun i tvil. Om det skulle gått, måtte hun lagt inn langt mer arbeid. Det er også stor variasjon i hvor stor lønn man får hver måned, noe som gjør det vanskelig å planlegge økonomisk:

Det tror jeg ikke jeg tør. Fordi det er en så usikker plattform. Man vet ikke hvor mye penger man tjener i gjennomsnitt. Og om man vil ha det som hovedinntekt er man nødt til å legge inn ganske mye mer arbeid i det enn jeg gjør. Og det føler jeg ikke jeg har tid til per nå (Helene).

Det var også tvil over hvor lenge plattformen ville «leve», særlig etter at plattformen hadde brutt sin tillit til sex-arbeidere. Dette skapte usikkerhet rundt hvorvidt man turte å satse enda mer på plattformen. For å kunne selge innhold, må plattformen opprettholdes. Dette innebærer at den ikke må legges ned, men også at populariteten opprettholdes. Om en ny plattform skulle tatt over, må man mulig bygge opp en ny konto på den konkurrerende plattformen. Siden det tar tid å bygge opp en suksessfull konto, vil inntekt og kunder gå tapt. Informantene hadde fortsatt friskt i minnet hvordan OnlyFans plutselig ville endre retningslinjene.

Etter at OnlyFans kom ut med at de skulle bannlyse seksuelt innhold, har June mistet noe av sin tillit til plattformen. I tillegg til at hun satser i større grad på studiene, er OnlyFans blitt svært uforutsigbart:

(...) Det ønsker jeg ikke. Og det er bare fordi dette er ikke et yrke jeg har lyst å drive med. Jeg synes det er viktig jeg bidrar noe i verden. Og det er litt grunn for at jeg valgte studiet mitt (...) Også er det at du har ikke sikkerhet på OnlyFans. OnlyFans driter jo i alle skaperne. Det fant vi ut veldig tidlig når de bare «90% av innholdet vårt skal stoppes, synd for dere», liksom. (...) Det er uforutsigbart om du kan fortsette på OnlyFans, om du må bytte plattform og om fansene er interessert i deg. Hvor lenge du kan holde dette gående (June).

7.2 Opprettholdelse av risikovernet

Det neste steget etter å ha identifisert de ulike risiko-faktorene på plattformen, er å på best mulig måte beskytte seg gjennom å opprettholde sitt individuelle risiko-vern. Ved siden av å ta valg som førte med seg en høyere grad av trygghet, tok informantene i bruk mekanismene som allerede fantes på plattformen. Betalingsmuren var en av mekanismene som førte med seg en høyere grad av trygghet, som fulgte med plattformen. Andre måter å beskytte seg var å vannmerke bilder, og å holde arbeidet ikke-fysisk. Dette innebar å ikke møte kunder, og å holde kontroll på personlig informasjon man la ut på plattformen, så det ville være vanskeligere å oppsøke innholdsskaper fysisk.

7.2.1 Vannmerke bilder og videoer

For å beskytte seg mot illegal deling av innhold, var en metode å vannmerke bilder og videoer som ble lagt ut på profilen. Vannmerking innebærer at man legger på en logo eller en tekst over bildet eller videoen som deles, for å beskytte opphavsretten. Dette gjør at man enkelt kan se fra hvor mediet opprinnelig kommer fra. Etter at Ingrid opplevde illegal deling av sitt innhold, tok hen i bruk denne metoden for å ha en ekstra beskyttelse:

(...) Så det jeg har gjort er at jeg har vannmerket alle bildene mine. Så hvis de skulle bli delt, så vet folk at det er mitt, og at det er delt uten samtykke. (...) Så det skal være lettere å ta det ned om det blir lekket (Ingrid).

Vannmerking ble først og fremst tatt i bruk for å minske risikoen for at privat innhold ble spredt uten samtykke på andre nettsider. Vannmerket gjorde også at det ble enklere å få innhold som havner på villspor slettet, da man kan vise til eget eierskap over innholdet. Det førte til en mindre sannsynlighet for at innholdet ville ligge på gratissider, hvor man ikke hadde kontroll, og mistet inntekt innholdet egentlig ville generert.

7.2.2 Ikke-fysisk

Siden OnlyFans er nettbasert, er det ikke nødvendigvis en fysisk del av arbeidet til stede, utover å bruke kroppen for å skape innhold til plattformen. Ingen av mine informanter solgte seksuelle tjenester utenfor plattformen. Dette ga en form for fysisk trygghet i arbeidet, da de ikke måtte møte kundene direkte. Noen informanter møtte abonnenter fordi de var venner, men utover dette var det ingen fysisk kontakt mellom innholdsskaper og kunde. Å velge

OnlyFans for den fysiske tryggheten var et bevisst valg, da de ikke hadde et ønske om å utføre sex-arbeid fysisk.

Frida føler det er tryggere å utføre sex-arbeid på internett, da hun ikke må utsette seg for de fysiske farene, som for eksempel fysisk vold. Hun møter ikke fremmede kunder, og unngår all form for fysisk kontakt med disse. Dette svarer Frida når hun får spørsmål om hvorvidt hun møter kunder fysisk:

Jeg gjør forsåvidt det. Fordi noen av dem er kompiser. Men utenom det, nei. Det.. blir litt skummelt, synes jeg. Og.. jeg vet aldri når jeg kan bli voldtatt.. bak en busk. Så jeg er veldig føre var, når det gjelder sånt. Det.. ja. Det er vel egentlig det som skremmer meg mest, at noen skal finne ut hvor jeg bor (Frida).

Ingrid opplever at noen norske kunder ønsker å møtes fysisk. Siden hen er aktiv på OnlyFans, er det noen kunder som tror hen ønsker å selge sex fysisk. Ingrid sier alltid nei til slike henvendelser:

Når jeg poster på Reddit, så får jeg en del nordmenn, da, som spør: (...) «Er du interessert i å møtes?» (...) Nei, jeg er ikke interessert. Hvorfor skulle jeg være det? Og de bare, å, jeg kan love deg (...) god sex, eller.. de synes jeg er så fin, da, og skulle ønske de kunne har meg for seg selv. (...) Det er mange som er sånn «entitled» på at siden jeg driver med sex-arbeid på nett, så er jeg praktisk talt prostituert. At folk har den tankegangen, om at jeg ikke er mer enn et objekt (Ingrid).

En form for risiko knyttet til det fysiske utenfor plattformen, var risikoen for at kunder skulle få så mye informasjon at de kunne utgjøre en fysisk fare, som ved å oppsøke boplass. For å unngå slike situasjoner, brukte informantene særlig to metoder: bakgrunnssjekk av nye kunder, og tilbakeholdelse av privat informasjon.

7.2.2.1 Bakgrunnssjekk og tilbakeholdelse av informasjon

Å ha kontroll over kunder var et viktig grep for å opprettholde egen sikkerhet både inne på plattformen og på nett, men også for å minske risikoen for at noe skulle skje ute i det virkelige liv. En metode var å gjøre en rask bakgrunnssjekk på nye kunder. Siden abonnenter er anonyme på plattformen, var en måte å spørre nye abonnenter *hvor* på nett de hadde funnet lenken til deres OnlyFans. I tillegg til at dette kunne gi en pekepinn på hvordan reklameringsen gikk på ulike nettsider, førte det først og fremst til en oversikt over hvor man kunne få tilgang til deres profil. Det var også enklere å finne ut om det lå innhold på nettsider det ikke var

ment å ligge innhold på. Å sende ut en automatisert velkomstmelding til nye abonnenter var også en måte å enkelt komme i kontakt med nye kunder, og få litt informasjon. Informantene fortalte at de ofte ikke viste hvem som abonnerte. Siden det ikke var selvsagt hvilket motiv nye kunder hadde for å abonnere, kunne velkomstmeldingen gi en pekepinn.

Bakgrunnssjekken på nye kunder kunne gi en bedre oversikt over hvem kundene var, hvor de hadde funnet profilen, samt hvilke motiver de hadde:

Jeg bruker spørre de hvem de er, og hvordan fant du meg? Vanligvis så har jeg lagt ut noe på FetLife¹² eller Reddit, så kommer det inn én eller to. Da kan jeg tenke meg til det, da er det sikkert der fra. Så da pleier jeg ikke spørre. Men hvis jeg ikke har postet noe på en uke, og plutselig får en, så pleier jeg spørre: hvor kom du fra? Jeg vil gjerne vite hvor du fant meg, si gjerne i fra (Ingrid).

En annen måte å styrke risikovernet, er å tilbakeholde informasjon under kontakt med kunder, samt ikke legge ut sensitive opplysninger på profilen. Her var det en balansegang, da kundene ønsket noe «ekte» og «autentisk». Det var også trekk ved informantene som kunne samsvare med fetisjer ulike kunder hadde, for eksempel knyttet til alder. For å sikre sin identitet, måtte man balansere informasjonen om seg selv som var ekte, og det som ikke nødvendigvis var sant. Om man delte for mange private opplysninger, kunne man risikere at ens identitet ble avslørt, og i verste fall kunne kunder finne ut hvor man bor. Risikoen kunne da flyttes fra nett, til det fysiske. Om man bodde på et lite sted, var det mindre gunstig å dele, enn om man kom fra et stort sted hvor det ville vært vanskeligere å bli kjent igjen. Informantene valgte derfor å være noe sparsommelig med informasjonen de delte, samtidig som de forsøkte å virke så autentisk og genuin som mulig.

7.3 Redusering av langvarige konsekvenser

I likhet med arbeidstilsynets (2022) risikovurdering, var det viktig for mine informanter å redusere de langvarige konsekvensene så mye som mulig. Risiko-forvaltningen handlet ikke kun om å unngå risikoer her og nå, men også unngå konsekvenser som kunne gjøre langvarig skade på deres status som individ.

¹² FetLife er et sosialt nettverk fra 2008 for personer som interesserer seg for BDSM, ulike fetisjer og kinker.

7.3.1 Informasjonskontroll overfor nære relasjoner

For å redusere konsekvensene arbeidet hadde på nære relasjoner, tok informantene i bruk særlig to metoder. På den ene siden kunne de velge å holde arbeidet skjult for nære relasjoner, som familie og venner, og slik unngå negative reaksjoner og sanksjoner. En annen metode var å være åpen om arbeidet til nære relasjoner. Her kunne man også få negative reaksjoner, men det kunne på lang sikt skape en forståelse fra nære relasjoner, og unngå overraskelser om arbeidet ble avslørt senere. Selv om informantene valgte ulike metoder, var alle åpen til kjæresten om deres sex-arbeid.

7.3.1.1 Holde arbeidet skjult for de nærmeste

Om man holder arbeidet skjult for nære relasjoner, slipper man de negative reaksjonene åpenheten bringer med seg. De som holdt arbeidet i stor grad skjult for familie og foreldre, valgte likevel å fortelle kjæresten. Kjæresten kunne i noen tilfeller være den eneste nære relasjonen man kunne dele tanker om arbeidet med. Noen valgte også noen få venner som visste om arbeidet, eller et utvalgt familiemedlem. Ved å holde sirkelen av relasjoner som visste om arbeidet, kunne man unngå negative reaksjoner og konsekvenser i fremtiden, da så og si «ingen» visste om arbeidet. Man kunne også unngå stigma fra de nærmeste.

Ingrid valgte å holde det skjult for kjærestens familie, selv om hen er åpen til egen mor, bestemor, og onkel. For Ingrid er det spesielt viktig at svigerforeldrene ikke får vite om sex-arbeidet, da de er hens og kjærestens sikkerhetsnett, om noe skulle gå galt eller de skulle slite økonomisk. Om de skulle reagere negativt på arbeidet, ville det få store langsiktige konsekvenser:

Foreldrene til kjæresten min er også vårt eneste sikkerhetsnett akkurat nå. Fordi jeg kan ikke dra hjem til (...) mamma og pappa, om jeg skulle stryke i studiet mitt, eller.. vi skulle være uten inntekt. Vi må ha et sted å bo. Og da kan vi ikke dra tilbake til svigers. Så hvis svigers fordømmer meg, så vet jeg ikke om jeg kunne ha klart det. Jeg får sånn angst hver gang. Jeg har blitt fortalt at jeg må finne ut av mitt, finner de ut av det så finner de ut av det. De har ikke noe med hva jeg driver med egentlig. Så jeg må bare ikke tenke på det, og fortsette. Også får jeg ta den konfrontasjonen når den eventuelt skulle forekomme (Ingrid).

June har fortalt om at hun produserer på OnlyFans til kjæresten. Han er den eneste som vet det, og hun har ikke fortalt det til hverken familie eller venner. Hun ser det som risikofyllt å

fortelle det til flere, og holder det derfor hemmelig. For June kan ryktspredning ødelegge for studier og fremtidig arbeid, samt andre relasjoner:

Han trodde jeg tulla i begynnelsen. Men han skjønner jo situasjonen min veldig godt. Og da var det sånn.. kjør på. (...) men han var veldig på at hold deg anonym. Og ja, dette er ikke noe han vil deale med heller i real life. (...) han har også litt mye å tape om slike rykter kommer ut, da (June).

Viktoria har ikke fortalt flere familiemedlemmer enn søsteren om hennes arbeid på OnlyFans. De som vet om arbeidet, er i hovedsak noen utvalgte venner, samt noen venner av søsteren:

Venner. Noen venner vet det. Også er det ei søster som vet det. Også har jeg noen venner av søstra mi som vet det (Viktoria).

7.3.1.2 Være åpen til de nærmeste

Åpenheten minimerte risikoen for at noen skulle finne profilen og miste tillit. Det å være åpen til foreldre og venner kunne spare for overraskelser og ubehageligheter senere. Risikoen på lang sikt kunne reduseres. Det virker som at for noen opplevdes det som avvæpnende å fortelle åpent om sin profil til familie og venner. På denne måten kunne de unngå at noen fant det ut på egenhånd. Man fikk også en større kontroll rundt hvem som visste om arbeidet og ikke. Ved å fortelle kunne man også unngå sjokkreaksjoner ved en plutselig avsløring.

Når Frida blir spurt hvilke tanker hun gjorde seg før hun startet med OnlyFans, var familien viktig. Før hun startet å markedsføre innholdet for fullt, fortalte hun familien åpent om hennes OnlyFans-profil. De eneste i familien som ikke får vite, er den eldste generasjonen:

(...) Med tanke på foreldre, besteforeldre, (...) før jeg begynte å promotere ordentlig, så.. gikk jeg ned i stua, også bare: forresten da, så har jeg begynt med OnlyFans (...) Og mamma var sånn: jaja, kult. Og pappa var sånn: jeg dømmer ikke deg, men jeg dømmer de som kjøper. (...) begge onklene mine og tanta mi vet det. Og det er veldig sånn du gjør hva du vil, det er din kropp. Besteforeldre vet det ikke, og de får nok ikke vite det (Frida).

Helene promoterer gjennom venner, siden familien ikke vet om arbeidet på plattformen. Siden hun har tenkt å gå mer offentlig ut med arbeidet, har hun planer om å fortelle familien. Da får de vite det gjennom henne, heller at de kommer over informasjonen på nett:

(...) Jeg tar det via venner, egentlig. Bare sånn fordi familien min er ikke klar over det enda. (...) Men så snart de vet så blir det mer promotering og offentlig (Helene).

Hun er usikker på hvordan de vil reagere, men tror det blir splittede reaksjoner. Selv om noen vil vise forståelse, er hun klar over at noen ikke vil forstå:

(...) Jeg tror de fleste av de skjønner. Og at det ikke er noe problem. Men enkelte av de kommer ikke til å skjønne hvorfor. Men der er ikke sånn at jeg bryr meg så mye om meningen til andre heller da. Så.. (Helene).

Begge metodene er ment for å redusere konsekvenser langsiktig. Ingen av metodene er helt risikofri, og det var ingen åpenbar god løsning for å best sikre at nære relasjoner skulle forbli gode. Om man valgte å holde arbeidet skjult, kunne det by på overraskelser og følelser av svik og hemmelighold om det ble avslørt. Valgte man å være åpen, ville det kunne føre til støtte og forståelse, men det var også en risiko for at det ville føre til liten eller ingen forståelse, og slik negative reaksjoner eller sanksjoner. Relasjonene risikerte å bli svekket.

7.3.2 Utdannelse og annet betalt arbeid

Kanskje den viktigste måten å sikre fremtiden på, var å fokusere på utdanning og annet betalt arbeid. OnlyFans var for alle informantene en bi-inntekt, og den største inntekten var som oftest fra stipend eller lønnet arbeid. Siden fremtiden på plattformen var usikker, måtte de sikre seg en fremtidig inntektskilde fra en annen plass. Dette gjaldt både om man så for seg en fremtid på plattformen, og for de som ikke gjorde dette. Mange faktorer kunne spille inn på hvorfor man ikke kunne fortsette på plattformen, blant annet at den kan legges ned, egen psykisk helse, sosiale relasjoner og andre faktorer man ikke har kontroll over. Ingen informanter hadde sluttet i studie eller annet betalt arbeid for å satse fulltid på OnlyFans.

Frida og Ingrid var begge villig til å leve av OnlyFans alene, om inntektene var gode nok. Selv om Ingrid kunne tenkt seg å holde på med OnlyFans på fulltid, ville hen ikke fokusert kun på OnlyFans. Da ville hen ha noe annet ved siden av, hvor hen også kan tjene penger. Streaming er allerede en viktig inntektskilde. Selv om Ingrid tar utdanning, er det streamingen hen fokuserer på under intervjuet som en ekstra fremtidig inntekt, sammen med OnlyFans. Også streamingen er en del av plattformøkonomien, hvor man tjener mer penger jo mer innhold man produserer, og ettersom hvor mange som abonnerer:

Ikke kun.. men gjerne på fulltid, ja. Jeg driver jo med streaming også, og det er en veldig stor inntektskilde for meg. For det er akkurat det samme, at folk kan abonnere mens du streamer. Også tjener jeg på at de abonnerer på kanalen min. (...) Så om jeg får.. la oss si

50 stykk som abonnerer på min kanal der, så tjener jeg ca. en 1000-lapp, tror jeg. Også er det muligheter for folk å gi abonnenter til andre, som jeg også tjener på. Så det blir nok ikke OnlyFans alene, fordi det er andre plattformer som jeg kan bruke og trives med (Ingrid).

Viktorija er i et annet fast arbeid ved siden av OnlyFans. Hun kunne ikke tenkt seg å livnære seg på OnlyFans alene, og ha det som en fulltidsjobb:

(...) kun OnlyFans.. nei. Det hadde blitt.. det hadde blitt litt for mye for meg. (...) Rett og slett. (...) Det er ikke en jobb jeg ser for meg å ha 100 prosent (...) Nei det er ikke et mål for meg (Viktorija).

Helene tjener størsteparten av sin inntekt gjennom OnlyFans. Hun tjener mer penger av å selge innhold på plattformen, enn gjennom jobben. For henne er ikke OnlyFans «bare» en biinntekt ved siden av det andre hun får inn. Dette gjør ikke at hun har bestemt seg for å fortsette og satse fullt på OnlyFans, og hun vil gi seg så snart inntektene fra plattformen ikke er gode nok:

På en måte, ja. For.. nå tjener jeg nok til at jeg må skatte av det. Så jeg må føre meg opp som selvstendig næringsdrivende uansett. Så det blir en type jobb. Og akkurat nå er det hovedinntekten min. Så det blir jo en type arbeid. Bare at jeg velger mine egne timer og.. legger inn i det (Helene).

Selv om noen informanter holdt mulighetene åpne for at OnlyFans kunne bli en enda viktigere del av deres inntektskilde, var det ingen som hadde turt å satse helt på det. Utdannelsen, og det å være aktiv i annet arbeid, ble som en sikkerhet for fremtiden. Slik falt ikke informantene helt ut av arbeidslivet, men holdt en fot innenfor, selv om det betalte arbeidet ikke nødvendigvis ga størst inntekt. Det virket ikke som om informantene turte å satse helt på OnlyFans, og legge inn enda mer tid der, når de ikke fikk sikkerheten som utdanning og sikker lønn ga.

7.3.3 Anonymitetsbevarelse

Anonymiteten var kanskje det viktigste grepet informantene kunne ta for å unngå langvarige konsekvenser, som kunne strekke seg inn i fremtiden. Ved å forvalte anonymiteten på en god måte, kunne man unngå konsekvenser som stigma og det å miste ansikt ute i samfunnet, samt beskytte seg mot fremtidig tap av arbeid og inntekt. For best mulig opprettholdelse måtte

informantene arbeide målrettet for anonymitetsbevarelse. Det var ulike fristelser man kunne falle i, hvor anonymiteten kunne svekkes. Ved å være mindre anonym kunne man oppnå en større oppmerksomhet, som kunne bringe med seg flere kunder og en økt inntekt.

En viktig del av anonymitetsbevarelsen var skapt av plattformen selv, dette var betalingsmuren. Betalingsmuren ga en unik mulighet til å opprettholde anonymiteten, i forhold til andre nettsider og plattformer. Betalingsmuren opptrådte som en mur mellom uønskede besøkende, og de betalende kundene man ønsket skulle ha tilgang. Man hadde ikke besøk av «skuelystne», som ikke ønsket å legge igjen penger eller hadde interesse for innholdet. Det at man ikke kan foreta direktesøk inne på plattformen, skaper også en ekstra sikkerhet hvor man ikke kan bli søkt direkte opp av andre. Dette gir mer kontroll under reklameringsen, hvor man kan bestemme hvilket publikum som skal få tilgang til profilenken. Man må bli «invitert inn», heller enn å møte opp uønsket. På en måte er første steg av anonymitetsbevarelsen, å skape en profil på nettopp OnlyFans, hvor det er såpass lukket for utsiden. Betalingsmuren sikrer at man får inntekt for det man produserer, men er også med og beskytter statusen man har som ung kvinne ute i samfunnet, hvor man ikke nødvendigvis knyttes opp til sitt sex-arbeid.

Selv om plattformen tilbyr noen former for sikkerhet rundt anonymitet og identitetsbevarelse, måtte informantene ta en rekke grep selv for at de skulle oppnå ønsket grad av anonymitet. Det var noen ulikheter blant mine informanter i hvor stor grad de ønsket å holde seg anonym, men de hadde noen metoder for å balansere graden av ønsket anonymitet.

Den første metoden var å ikke bruke eget navn i brukernavnet, eller på plattformen. De største profilene på plattformen er kjendiser som bruker navnet sitt for å oppnå en stor følgebasis. Blant mine informanter var det ingen som hadde en såpass stor følgebasis at deres private navn ville skapt en like stor økning i abonnenter. Den andre metoden for å opprettholde anonymitet, var å ikke vise ansikt, som jeg har vært innom i kapittel 6 om grensedragning. En slik anonymitet sikrer at man ikke kan knytte ansikt opp mot innholdet. Den tredje metoden omhandlet å redusere, vri om, eller ikke poste personlig informasjon. Dette kunne være alder, bosted, eller andre private detaljer kundene ønsket å vite. Det mest sentrale var dog å ikke skulle falle for fristelsen om en økt inntekt og økt oppmerksomhet, som man muligens kunne oppnå om man senket anonymiteten. Her måtte man velge å se på hvilke langvarige konsekvenser sex-arbeidet ville gi, heller enn hvilke økte goder de kunne oppnå her og nå, i et

kortere perspektiv. Ikke minst kunne det å sikre en god anonymitet på plattformen føre til mindre stigmatisering, både av kjente og ukjente. Det kunne også redusere hvor langt frem i tid man ville føle på stigma fra arbeidet.

7.4 Oppsummering

I dette analysekapitlet har jeg tatt i bruk to sentrale begrep for å gi en forståelse over hvordan informantene beskytter seg i arbeidet på plattformen. Disse er *risiko-forvaltning* og *risikovern*. Disse omhandler først og fremst hvordan informantene forvaltet risikoen på plattformen, og hvordan de vernet seg for ulike risikoer i arbeidet. Jeg fant gjennom intervjuene at i likhet med annet arbeid, må man også her identifisere hvilke risikoer som befinner seg i arbeidet, for å kunne utføre det digitale sex-arbeidet på tryggest mulig måte.

Informantene var i en usikker posisjon i plattformøkonomien, og måtte ta stort individuelt ansvar for å opprettholde egen trygghet. Selv om plattformen ga noen goder, måtte de ta gjennomtenkte valg for å opprettholde sitt risikovern. Det var særlig tre sentrale risikoer ved arbeidet. *Det første* var at innholdet kunne bli delt illegalt av betaltende kunder. Når innhold ble delt illegalt, mistet informantene kontroll over innholdet de selv hadde skapt. I tillegg til ubehaget ved å ikke vite hvor innholdet var delt, var det også en tap av inntekt. Det var også en risiko for at folk man ikke ønsket skulle se innholdet, kunne komme over det på for eksempel gratissider for pornografi. *Den andre risikoen* var at man kunne bli utsatt for stigmatisering, både fra mennesker man ikke kjenner, men også nære relasjoner. I hovedsak kjente informantene på stigmaet gjennom negative kommentarer de kunne få via internett. Det var også fare for ryktespredning for eksempel i lokalsamfunnet. Stigmatisering fra nære relasjoner var den største frykten knyttet til stigma. Informantene var redd for at familien ikke skulle godta og forstå hvorfor de valgte å selge seksuelt innhold på plattformen. Samtidig ønsket de å verne familie og kjæreste for stigmaet de selv ble utsatt for. Informantene var klar over at arbeidet ville føre til stigmatisering, og dette var en risiko de var villig til å ta. *Den tredje risikoen* handlet om at fremtiden var usikker, både på og etter plattformen. Både fremtiden på plattformen, og fremtiden etter plattformen, hang sterkt sammen med deres økonomiske fremtid. Informantene uttrykte en frykt for hvordan en eventuell fremtidig arbeidsgiver vil reagere om de fant ut om deres historie på OnlyFans. De var også usikre på hvordan folk generelt ville se på dem i ettertid. Plattformen opplevdes ikke som trygg når det kom til et langsiktig perspektiv, da det var uvisst når de nye retningslinjene ville komme.

Etter å ha identifisert risikoer ved arbeidet, utvikler informantene strategier for å unngå å ta unødig risiko. Ved å vannmerke bilder og videoer på profilen, opprettholder de et eierskap over innholdet om det blir illegalt delt. Å holde arbeidet ikke-fysisk gjorde at man kunne verne seg mot farer som fysisk vold. Selv om informantene strebet etter autentisitet og ekthet, måtte de være var med hvor mange private opplysninger de ga på profilen. Ved å holde noe oversikt over nye kunder, og komme i kontakt med disse, kunne man føle seg tryggere.

For å redusere de langvarige konsekvensene stigmaet kunne bringe med seg inn i nære relasjoner, hadde informantene to ulike metoder. Den ene måten var å holde arbeidet skjult for nære relasjoner. På denne måten visste ikke familien om arbeidet, og ville derfor ikke ta skade av det. Den andre metoden omhandlet å være åpen til de nærmeste. Ved å være ærlig ville ikke familien få en sjokkreaksjon om de skulle finne ut. Å ha en samtale med nære relasjoner om ens produksjon på OnlyFans kunne gi en bedre forståelse.

For å sikre en god økonomisk fremtid valgte alle informantene å ta utdanning, eller være i annet betalt arbeid. Dette gjaldt både informanter hvor hovedinntekten kom fra OnlyFans, og informanter hvor hovedinntekten kom fra jobb eller studier. Dette var en måte å holde seg på arbeidsmarkedet på, samt sikre en mulighet til å gjøre noe annet enn å selge seksuelt innhold. Til sist var anonymitetsbevarelsen helt sentral for å kunne unngå langvarige konsekvenser, både med tanke på stigma, reaksjoner fra nære relasjoner, samt fremtidig arbeid og inntekt. For å opprettholde god anonymitet, måtte man selv arbeide målbevisst om å ikke skulle avsløre egen identitet, og informantene tok både i bruk mekanismene som var på plattformen, samt tok grep for å skjule egen identitet.

Kapittel 8: Avsluttende diskusjon

Gjennom et datagrunnlag på 5 kvalitative intervju med unge norske kvinner som publiserer seksuelle bilder og videoer på plattformen OnlyFans, har jeg sett følgende problemstilling: *Hvordan og hvorfor tar unge kvinner i bruk plattformen OnlyFans for å dele bilder og videoer med seksuelt innhold?* Jeg har også tatt for meg en rekke arbeidsspørsmål, hvor jeg har sett nærmere på informantenes kommersialisering og markedsføring, hva som motiverer, deres grensedragning, samt hvilke risiko-vurderinger de tar i arbeidet. Oppgaven er i høy grad eksplorativ, hvor jeg forsøker å gi et overblikk på hvordan disse kvinnene finner mening i arbeidet de gjør, samt hvordan det utføres.

I *kapittel 5* ser jeg på hvordan informantene arbeider, markedsfører, og profitterer av sitt innhold. Jeg ser også nærmere på deres forhold til «kundene». Informantene er en del av det man kaller for gig- eller plattform-økonomien, eller som av Vallas og Schor (2020) omtales som «oppmerksomhets-økonomien». Det siste begrepet er spesielt treffende for hvordan informantene arbeider for å generere en inntekt på plattformen. Gjennom økt oppmerksomhet, kan de generere en større inntekt. Selv om informantene befinner seg på det laveste nivået på Vallas & Schors (2020) plattform-hierarki, skaper OnlyFans en illusjon og følelse av at man som innholdsskaper ligger i det øvre sjiktet av hierarkiet. Denne illusjonen skapes først og fremst gjennom det å være sin egen sjef over eget innhold, samt at man får beholde mesteparten av inntekten selv. Informantene opplever hard individuell konkurranse på plattformen. For å holde kunder interessert produserer de seksuelt innhold daglig, eller flere ganger i uken. Både kvantitet og kvalitet på innhold har betydning for hvor mye inntekt man generer. For at innholdet skal oppleves som eksklusivt, velger noen informanter å bruke penger på finere undertøy og andre rekvisitter som de kan bruke under produksjonen. Nye profiler får mest oppmerksomhet i starten, og man generer gjerne den høyeste inntekten den første, eller de første månedene på plattformen. Det var kun én informant som fikk sin hovedinntekt fra OnlyFans. De andre så på inntektene fra plattformen som en bi-inntekt, nærmere som et lite stipend ved siden av inntektene fra studielån eller annet betalt arbeid. Til å være et bi-arbeid la informantene mye tid inn i arbeidet, både når det kom til produksjon og markedsføring. Selv om OnlyFans ble sett på som «lett-tjente penger», er det mye tid som må legges inn for at arbeidet skal få tilstrekkelig avkastning, i forhold til hva arbeidet innebærer.

Informantene ble motivert til å produsere seksuelt innhold på OnlyFans av ulike grunner. Det var et skille mellom en ytre motivasjon, og en indre motivasjon. Tre av informantene ble i hovedsak motivert av at arbeidet virket meningsfylt, da det var gøy eller selvtilitsfremmende. To av informantene ble motivert kun av pengene. Det alle informantene hadde til felles, var at alle ble motivert av pengene på en eller annen måte, til tross for at noen hadde indre motivasjoner som hovedgrunn.

Under markedsføringen av egen profil, tok informantene i bruk flere sosiale plattformer. Disse var først og fremst Instagram, Twitter, Reddit og Snapchat. For noen av informantene tok reklameringen like mye, eller mer tid, som det de måtte bruke på selve produksjonen av innhold. Kunder kan miste interesse raskt, og det er mange ulike profiler å velge fra. For å beholde kunder, samt tiltrekke seg nye kunder, velger informantene over tid å tøye sine

individuelle moralske grenser. Dette kan være å vise mer hud, ta av seg undertøyet, eller å vise ansikt og kjønnsorgan.

Det var derfor jeg i *kapittel 6* valgte å se nærmere på informantenes grensedracting.

Grensedractingen handlet ikke kun om informantenes tøying av moralske grenser, og det å over tid publisere mer eksplisitt innhold enn det man selv, eller nære relasjoner, ønsket. Den harde konkurransen fører også til at man starter å sette grenser mellom seg selv og andre på plattformen. Dette var spesielt tydelig i hvordan informantene omtalte sitt og andre sitt innhold på plattformen. Informantenes eget innhold ble i stor grad omtalt i formildende termer. De selv publiserte det de omtalte som «eksklusive bilder», «mykporno» eller «sensuelle/seksuelle bilder». De viste til at det var profiler på plattformen som publiserte det man kan omtale som «pornografi». Dette var innhold som ligner det innholdet man finner på de større kommersielle pornosidene. Det var kun én informant som omtalte *noe* av innholdet sitt som «pornografi». Grensen for hvilket innhold som gikk over i «pornografi» var forskjellig for hver informant. Noen så på innhold som innebar *penetrering* som et avgjørende skille, andre mente heller ikke dette ikke falt under pornografi. Ved å sette grenser i arbeidet kunne informantene opprettholde eget selvbylde, samt forvalte stigmaet arbeidet bragte med seg. De skapte også et skille mellom seg selv og sitt innhold, og det som er en stor industri, nemlig pornindustrien. Moral og porno var tett knyttet sammen, hvor den mykere formen for porno var mer moralsk riktig enn den «rene» formen for porno. Særlig det og vise ansikt, og det å vise kjønnsorgan, var to avgjørende grenser. Å vise disse kroppsdelene sammen var en stor grense å trække over. Om ansiktet ble knyttet opp mot kjønnsorganet, vil man som individ ha blottet det mest intime området på kroppen.

I det siste analysekapitlet, *kapittel 7*, så jeg på informantenes forståelse av ulike risikoer på plattformen, samt deres strategier for å håndtere disse. Selv om plattformen ga noen former for sikkerhet gjennom dens utforming, var det i stor grad informantenes oppgave å forvalte de ulike formene for risiko på best mulig måte. Risikoene omhandlet både hvordan det digitale sex-arbeidet kunne skade informantene her og nå, gjennom illegal deling av seksuelt innhold, stigmatisering og tap av nære relasjoner og status. Risiko var også sterkt forbundet med fremtid, både på plattformen, men også i tiden etter plattformen. Alle informantene var i enten arbeid eller studie, og en frykt var at sex-arbeidet ville følge de inn i fremtiden og hindre de fra forskjellige muligheter, både sosialt og karrieremessig. Ved å være i arbeid, eller ta

utdanning, kunne informantene holde seg innenfor arbeidsmarkedet i den tiden de er aktive på OnlyFans.

Anonymitetsbevarelsen var svært viktig for å unngå noe av stigmaet informantene møtte, og kunne være med å hindre uønskede følger i fremtiden. Å balansere autentisitet og anonymitet var sentralt, da de måtte produsere noe overbevisende og personlig, uten at de tråkket over og ble for personlig. For noen av informantene var det ønskelig å ikke være åpen til nære relasjoner om arbeidet, for å unngå negative reaksjoner og sanksjoner. For andre var åpenhet en måte å unngå negative reaksjoner i fremtiden, hvor familien kunne få en sjokk-reaksjon om arbeidet ble avslørt. De informantene som hadde kjæreste, var åpen til partner om deres aktivitet på OnlyFans. Kjæresten tok rollen som støttespiller, og kunne hjelpe til under produksjon av innhold. Men kjæresten stilte også krav til hva slags innhold som ikke var greit å produsere og hvem det var greit å produsere innhold med.

8.1 Videre forskning

Når jeg startet datainnsamlingen, hadde jeg et ønske om å se komparativt på alder. Jeg så for meg to alderskohorter, hvor den første var kvinner mellom 18-25 år, og den andre kvinner mellom 30-35 år. Jeg lurte på om alder hadde en innvirkning på hvordan man arbeidet på plattformen, samt om den eldste aldersgruppen hadde andre tanker om arbeidet de gjorde, enn de yngre. På grunn av at det var vanskelig å finne informanter måtte jeg legge dette vekk. Jeg tenker uansett at dette kunne vært interessant. Mitt utvalg var alle unge kvinner som var relativt ferske på plattformen, og som ikke hadde erfaring fra annen sex-arbeid på internett. Eldre informanter kan tenkes å ha flere opplevelser også i tilknytning til andre nettsider og plattformer, samt ha et annet syn på hvordan og hvorfor de gjør dette arbeidet.

En annen komparativ vinkling ville vært å se på menn og kvinner. Mitt utvalg bestod kun av kvinner, og jeg kan derfor ikke si noe om menns opplevelser på plattformen. Det kan tenkes at menn har en annen opplevelse av arbeidet enn kvinner. Dette er heller ikke forsket på i norsk kontekst.

Det samme gjelder også å se på LGBT¹³-personer på plattformen, og deres praksiser. I mitt utvalg var det kun én informant som bevisst forsøkte å skape innhold som passer for flere seksualiteter og kjønn. Denne gruppen sex-arbeidere kan tenkes å møte på andre utfordringer, samt ha andre praksiser og forventninger knyttet opp mot sitt seksuelle innhold.

¹³ Samlebetegnelse for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner.

Man kunne også sammenligne det å produsere seksuelle bilder og videoer på OnlyFans opp mot fenomenet «Sugardating», hvor som oftest unge kvinner blir betalt av som oftest eldre, velstående menn, for deres tid og oppmerksomhet. Disse to fenomenene har noen likhetstrekk som det kunne vært interessant å sammenligne. «Sugardating» innebærer at kvinnen får økonomisk støtte gjennom å dra på stevnemøter, holde samtaler, men også i noen tilfeller gjennom sex og andre seksuelle tjenester. Også disse bruker internett for å innlede forhold til det som kalles «sugar daddies».

Til sist kunne man sammenligne opplevelsen til nye på plattformen, og de som har drevet på med det over lengre tid. I mitt utvalg var det lengste ett år på plattformen. Alle var relativt nye, og var i en fase hvor de testet ut hvorvidt de ville fortsette eller om de skulle avslutte før det ble for seriøst. De som har vært på plattformen lenge har over lang tid aktivt valgt dette. Det kan derfor være interessant å sammenligne deres arbeid med de som er ny. Dette kan gi bedre forståelse for hvorfor noen fortsetter med digitalt sex-arbeid, og hva som motiverer over lengre tid.

7. Litteraturliste

Arbeidstilsynet. (2022, 3. oktober). *Risikovurdering*.

<https://www.arbeidstilsynet.no/hms/risikovurdering/>

Arnold, K. A., Turner, N., Barling, J., & Iverson, R. D. (2020)., Feeling safe while doing sex work: Motivation for entering sex work moderates the relationship between perceptions of physical danger and desire to leave sex work. *Safety Science*, 129(5), s. 1-8. DOI:

<http://dx.doi.org/10.1016/j.ssci.2020.104795>

Brown, J. D. (2010). Mass media influences on sexuality. *Journal of Sex Research*, 39(1), s.42-45.

DOI: <https://doi.org/10.1080/00224490209552118>

Blaikie, N. & Priest, J. (2019). *Designing Social Research*. (3. utg). Polity Press.

Blunt, D. & Wolf, A. (2020). *Erased: The impact of FOSTA-SESTA and the removal of Backpage on sex workers*. *Anti-Trafficking Review*, (14), s. 117-121. DOI:

<https://doi.org/10.14197/atr.201220148>

Ditmore, M. H. (2011). *Prostitution and Sex Work: Historical Guides to Controversial Issues in America*. Greenwood Publishing Group.

Easterbrook-Smith, G. (2022). OnlyFans as gig-economy work: a nexus of precarity and stigma.

Porn Studies, s. 1-16. DOI: <https://doi.org/10.1080/23268743.2022.2096682>

Fossey, E., Harvey, C., McDermott, F. & Davidson, L. (2002). Understanding and Evaluating Qualitative Research. *Australian & New Zealand Journal of Psychiatry*, 36(6), s. 717-732.

DOI: <https://doi.org/10.1046%2Fj.1440-1614.2002.01100.x>

Glaser, B. G & Strauss, A. L. (1967). *The Discovery of Grounded Theory: Strategies for qualitative research*. Aldine Transactions.

Goffman, E. (1990). *Stigma: Notes on the Management of Spoiled Identity*. Penguin Books.

Henry, M. V. & Farvid, P. (2017). 'Always hot, always live': Computer-mediated sex-work in the era of 'camming'. *Women's Studies Journal*, 31(2), s. 113-128.

Hoang, L., Blank, G. & Quan-Haase, A. (2020). The winners and the losers of the platform economy: who participates? *Information, Communication & Society*, 23(5), s. 681-700. DOI:

<https://doi.org/10.1080/1369118X.2020.1720771>

Hochschild, A. R. (2012). *The Managed Heart: Commercialization of Human Feeling*. University of California Press.

- Hofer, K. P. (2014). Pornographic domesticity: amateur couple porn, straight subjectives, and sexual labour. *Porn Studies*, 1(4), s. 334-345. DOI: <https://doi.org/10.1080/23268743.2014.947735>
- Horley, J. & Clarke, J. (2016). *Sexual Commodification: Pornography, Prostitution, and Personal Constructs*. Palgrave Macmillan.
- Horwitz, A. V. (1990). *The Logic of Social Control*. Plenum Press.
- Jones, A. (2015). Sex Work in a Digital Era. *Sociology Compass*, 9(7), s. 558-570. DOI: <https://doi.org/10.1111/soc4.12282>
- Kolb, K. (2010). Status Shield. *The Blackwell Encyclopedia of Sociology*. DOI: <https://doi.org/10.1002/9781405165518.wbeoss329>
- Kreiner, G., Mihelcic, C. A. & Mikolon, S. (2022). Stigmatized Work and Stigmatized Workers. *Annual Review of Organizational Psychology and Organizational Behavior*, (9), s. 95-120. DOI: <https://doi.org/10.1146/annurev-orgpsych-012420-091423>
- Lamont, M. (1992). *Money, Morals, & Manners: The Culture of the French and the American Upper-Middle Class*. The University of Chicago Press.
- Lamont, M. & Molnár, V. (2002). The Study of Boundaries in The Social Sciences. *Annual Reviews*, (28), s. 167-195.
- Marx, K. (1887). *Capital: A Critique of Political Economy, Volume 1*. Progress Publishers.
- Mottier, V. (2008). *Sexuality: A Very Short Introduction*. Oxford.
- Nagel, E. (2021). Competing platform imaginaries of NSFW content creation on OnlyFans. *Porn Studies*, 8(4), s. 394-410. DOI: <https://doi.org/10.1080/23268743.2021.1974927>
- OnlyFans. (2021, november). *Terms of Service*. <https://onlyfans.com/terms>
- Ragin, C. C. & Amoroso, L. M. (2011). *Constructing Social Research*. (1. utg). Sage.
- Renland, A. (2021, 27. august). *Finansinstitusjonene: De nye sex krigerne?* PION – sexarbeidernes interesseorganisasjon. Hentet fra: <http://www.pion-norge.no/aktuelt/finansinstitusjoner-de-nye-sex-krigerne/>
- Ritzer, G. & Stepnisky J. (2014). *Sociological Theory*. (9. utg). McGraw Hill Education.
- Rouse, L. & Salter, A. (2021). Cosplay on demand? Instagram, OnlyFans, and the Gendered Fantreprenuer. *Social Media + Society*, 7(3), s. 1-14. DOI: <https://doi.org/10.1177%2F20563051211042397>

- Ryan, P. (2019). *Male Sex Work in the Digital Age: Curated Lives*. Palgrave Macmillan.
- Sanders, T., Scoular, J., Campbell R., Pitcher, J. & Cunningham, S. (2018). *Internet Sex Work: Beyond the Gaze*. Palgrave Macmillan.
- Siegel, J. T. (1999). Georg Simmel Reappears: «The Aesthetic Significance of the Face». *Diacritics*, 29(2), s. 100-113. URL: <https://www.jstor.org/stable/1566457>
- Silverman, D. (2020). *Interpreting Qualitative Data*. (6. utg). Sage.
- Tjora, A. (2013). *Kvalitative forskningsmetoder i praksis*. (2.utg). Gyldendal Akademisk.
- Tjora, A. (2019). *Viten skapt: Kvalitativ analyse og teoriutvikling*. Cappelen Damm Akademisk.
- Vallas, S. & Schor, J. B. (2020). What Do Platforms Do? Understanding the Gig Economy. *Annual Review of Sociology*, (46), s. 273-294. DOI: <https://doi.org/10.1146/annurev-soc-121919-054857>

Vedlegg 1: Intervjuguide

A. Åpningsspørsmål

- Hvor gammel er du?
- Hva gjør du på fritiden?
- Har du tatt videre utdanning? Hvis nei → planlegger du å ta det?
- Er du ansatt i et betalt arbeid? Hvis ja → i hvor stor stilling?
- Hva er OnlyFans?
- Hvorfor startet du med OnlyFans?

B. Inngangen til OnlyFans

- Hvor hørte du først om OnlyFans? Når startet du?
→ Hva vekket din interesse?
- Gjorde du deg noen spesielle tanker før du startet egen profil? Hvilke forventninger hadde du?
- Har du vært på noe lignende nettside før OnlyFans?
→ Hvis ja – hvorfor gikk du over til OnlyFans?
- Hvor lenge ser du for deg å produsere innhold på OnlyFans?

C. Arbeid og tid

- Anser du OnlyFans som en type arbeid/jobb?
→ Om ja - hvilken type arbeid vil du si det er?
- Tar produksjon av innhold mye tid?
→ Hvis ja – hvorfor?
- Hva slags innhold produserer du?
- Hvor mye koster det å abonnere på profilen din?
- Lager du «custom» innhold? Hvorfor/hvorfor ikke? Tar dette mye tid?
- Hvilke egenskaper må man ha eller tilegne seg for å kunne selge innhold på OnlyFans?
- Gjør du, eller kunne du tenkt deg å livnære deg på inntekter fra OnlyFans alene?
Hvorfor/hvorfor ikke?
- Reklamerer du for ditt innhold? Hvordan reklamerer du for ditt innhold? Tar du i bruk sosiale medier?

D. Andres oppfatning

- Hvordan tenker du allmenheten ser på OnlyFans?
- Føler du det å selge intime bilder/videoer over nett er blitt normalisert? Hvorfor/hvorfor ikke? Hvilken betydning tror du det har for samfunnet?
- Hvilke reaksjoner har du blitt møtt med?
- Negative? Positive?
- Har du en oppfatning av hvorfor mennesker velger å abonnere på privat innhold heller enn å oppsøke gratis pornografi på internett?

E. Venner og familie

- Vet venner og familie at du skaper innhold på OnlyFans? Snakker du åpent om dette? Hvorfor/hvorfor ikke?
- Hvis ja – hvordan reagerte de?
- Føler du at de er støttende?
- Kjenner du personlig andre som driver på med OnlyFans → Om ja, fra hvor? Hvor ofte har dere kontakt?

F. Abonnenter

- Har du mange abonnenter?
- Hvilket forhold har du til dine abonnenter?
- Snakker du med noen av dem?
- Om ja – hvor? Og hvorfor?
- Møter du noen gang dine abonnenter? Hvorfor/hvorfor ikke?
- Har du en oppfatning av hvorfor de abonnerer på deg?
- Hvordan er kjønnsfordeling og aldersfordeling på dine abonnenter?
- Er det for det meste norske abonnenter? Har du en oppfatning av hvor de er fra?
- Har du en opplevelse knyttet til dine abonnenter du vil dele?

G. Reflekterende spørsmål

- Tror du at jenter og gutter jobber på forskjellige måter på OnlyFans?
- Har OnlyFans et stort skeivt miljø?
- Er det mange ulike aldre som er representert på OnlyFans? Har alder en betydning for hvor populær man blir?
- Har du en forståelse for hvilken aldersgruppe som hyppigst abonnerer på innhold?

- Har du noen tanker rundt hvordan barn og unge kan bli påvirket av influencere/skapere som reklamerer på typ instagram?
- Føler du at noen påvirket deg til å starte?
- Er du den samme på nett/onlyfans som du er på ekte?
- Hva tenker du om kjendisene som tjener store penger på nettsiden?

H. Avslutning

- Er det noe du ønsker å snakke mer om eller tilføye?

Takk!

Vedlegg 2: Informasjonsskriv

Vil du delta i forskningsprosjektet «Kvinner arbeid på OnlyFans?»

Dette er et spørsmål til deg om å delta i et forskningsprosjekt hvor formålet er å se på arbeidet kvinner gjør under skapelsen av seksuelt innhold på tjenesten OnlyFans. Sentralt er å få en forståelse over hvorfor kvinner tar i bruk plattformen og hvordan deres opplevelse der er.

I dette skrivet gir vi deg informasjon om målene for prosjektet og hva deltakelse vil innebære for deg.

Formål

Prosjektet er en masteroppgave rundt produsenter av seksuelt/pornografisk innhold på internett gjennom tjenesten OnlyFans. Prosjektet ledes av Astrid Rokstad (masterstudent) og Ann Elise Widding Isaksen (veileder). Formålet med oppgaven er å få en forståelse over hvorfor mennesker velger å ta i bruk tjenester som OnlyFans for å selge egenproduserte bilder og videoer av seg selv. Et sentralt forskningsspørsmål er hvordan produksjonen av dette innholdet kan sees som en type arbeid.

Hvem er ansvarlig for forskningsprosjektet?

Sosiologisk Institutt ved Universitetet i Bergen er ansvarlig for prosjektet.

Hvorfor får du spørsmål om å delta?

Utvalget blir systematisk trukket med kriteriene om at informanten har en aktiv profil på OnlyFans, hvor det produseres og deles innhold av seksuell karakter. Det er et krav om at informanter må være over 18 år. Det er kun informanter som oppfyller disse kravene som for spørsmål om å delta i prosjektet.

Om dine kontaktopplysninger er blitt gitt av noen andre, vil ikke personen som delte opplysningene få noe form for bekreftelse om hvorvidt du har blitt spurt, og heller ikke om du har takket ja eller nei til å delta.

Hva innebærer det for deg å delta?

Hvis du velger å delta i prosjektet, innebærer det at du deltar på et intervju. Det er vanskelig å fastslå hvor langt intervjuet vil bli, men man kan regne med opptil 1-2 timer. Jeg (Astrid Rokstad) vil være med på intervjuet og ta lydopptak. Intervjuet inneholder for eksempel spørsmål som: «*Hvorfor startet du med OnlyFans?*», «*Anser du OnlyFans som en type arbeid?*» og «*Hvordan reklamerer du for ditt innhold?*».

Det er frivillig å delta

Det er frivillig å delta i prosjektet. Hvis du velger å delta, kan du når som helst trekke samtykket tilbake uten å oppgi noen grunn. Alle dine personopplysninger vil da bli slettet. Det vil ikke ha noen negative konsekvenser for deg hvis du ikke vil delta eller senere velger å trekke deg.

Ditt personvern – hvordan vi oppbevarer og bruker dine opplysninger

Vi vil bare bruke opplysningene om deg til formålene vi har fortalt om i dette skrivet. Vi behandler opplysningene konfidensielt og i samsvar med personvernregelverket.

Det er kun Astrid Rokstad (student) og Ann Elise Widding Isaksen (veileder) som vil ha tilgang til opplysningene.

Navnet og kontaktopplysningene dine vil erstattes med en kode som lagres på egen navneliste adskilt fra øvrige data. Data vil bli lagret på forskningsserver.

Deltakere vil ikke kunne gjenkjennes i publikasjon av masteroppgaven.

Hva skjer med opplysningene dine når vi avslutter forskningsprosjektet?

Opplysningene anonymiseres når prosjektet avsluttes/oppgaven er godkjent, noe som etter planen er juni 2022. Ved prosjektslutt vil personopplysninger og lydopptak slettes.

Hva gir oss rett til å behandle personopplysninger om deg?

Vi behandler opplysninger om deg basert på ditt samtykke.

På oppdrag fra Universitetet i Bergen har NSD – Norsk senter for forskningsdata AS vurdert at behandlingen av personopplysninger i dette prosjektet er i samsvar med personvernregelverket.

Dine rettigheter

Så lenge du kan identifiseres i datamaterialet, har du rett til:

- innsyn i hvilke opplysninger vi behandler om deg, og å få utlevert en kopi av opplysningene
- å få rettet opplysninger om deg som er feil eller misvisende
- å få slettet personopplysninger om deg
- å sende klage til Datatilsynet om behandlingen av dine personopplysninger

Hvis du har spørsmål til studien, eller ønsker å vite mer om eller benytte deg av dine rettigheter, ta kontakt med:

Universitetet i Bergen ved Astrid Rokstad, på epost: astrid.rokstad@student.uib.no
eller på telefon: 90 77 80 59.

Eller

Universitetet i Bergen ved Ann Elise Widding Isaksen, på epost: lise.isaksen@uib.no
eller på telefon: 55 58 91 57.

Vårt personvernombud: Janecke Helene Veim, på epost personvernombud@uib.no

Hvis du har spørsmål knyttet til NSD sin vurdering av prosjektet, kan du ta kontakt med:

- NSD – Norsk senter for forskningsdata AS på epost (personverntjenester@nsd.no)
eller på telefon: 55 58 21 17.

Med vennlig hilsen

Ann Elise Widding Isaksen
(Veileder)

Astrid Rokstad

Vedlegg 3: Flyer på Facebook

Publiserer du seksuelt innhold på plattformen OnlyFans?

Ønsker du å snakke om hvordan du arbeider på OnlyFans, og dine tanker rundt arbeidet du gjør?

Mitt navn er Astrid Rokstad, og jeg søker informanter til min masteroppgave i Sosiologi på Universitetet i Bergen (UiB) om kvinners arbeid på OnlyFans! Deltakelse på prosjektet innebærer ett intervju.

Krav for å delta:

- Du må være over 18 år
- Publisere aktivt på OnlyFans
- Bo i Bergensområdet *eller* ha mulighet for et digitalt intervju

Ta kontakt om du ønsker mer informasjon rundt prosjektet, enten her på Facebook, eller på *mail*: astrid.rokstad@student.uib.no eller *telefon*: 90778059

NB: Du vil bli helt anonymisert i oppgaven, og har mulighet til å trekke deg når som helst.

Veileder: Ann Elise Widding Isaksen